

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:65 • 1 Ağustos '98 • 5 DM.

Düzenin seçim oyununa,

MGK güdümlü hükümetlere,

İMF-TÜSİAD patentli politikalara

geçit verme!

Sınıfa karşı sınıf! Düzene karşı devrim!

Kapitalizme karşı sosyalizm!

İÇİNDEKİLER

Sermaye iktidarı cephesinde sahte genel af gündemi.	4-5
EKİM davasından İzmir DGM'de yargılanan Gülcan Öztürk'ün savunmasından bölümler	6-7
Ceyhan Belediye işçileriyle sınıf dayanışması güçlendirelim!.	10
Emperyalist egemenliğin savaş örgütü:	
NATO-2 (Orta Sayfa).	14-17
Burjuva medyanın dezenformasyon kampanyası ve Küba	18-19
Kızıl Bayrak İzmit'te	24
Kızıl Bayrak Hatay'da.	25

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:65 ● 1 Ağustos 1998

Fiyatı: 5 DM. (KDV. dahil)

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınas

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cumhuriyet Mahallesi Aytaç Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.
No: 40 İZMİR

Sakarya Cad. Ziver Paşa İşhanı
No: 59 ANTAKYA

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı
No: 61 NİĞDE

Kızıl Bayrak'tan

Geçen sayımızda üç yeni büromuzun açılış haberlerini vermiştik. Bu açılışlara çeşitli fabrika ve işletmelerden gelen mesajlar, sınıfın sosyalizmle buluşmasının da mesajları gibi güçlü ve inançlı oldu. Üç yeni ilde büro açmak, "sadece buralarda da bulunmak değil bizim için" demiştik. Sosyalizm davasını tüm coğrafyaya yayma, tüm fabrika ve işletmelere taşıma çalışmamızın birer aracıdır sadece. Ama proletaryanın kurtuluşu için mücadelede sınır da yok bizim için. Tek bir komünistin bile bulunduğu her zeminde, kapitalistlerin huzurunu bozduk, bozmaya devam edeceğiz...

Ceyhan'da Belediye patronunun ve onun üzerinden devlet erkanının huzuru o derece bozuldu ki, sonunda işçi düşmanlığını grev yasağıyla kanıtlamış oldular. Ama söz veriyoruz, bu yasak kararı onları huzura kavuşturamayacak. Rahatlarını bozmaya, uykularını kaçırmaya devam edeceğiz. Ceyhan'da kavga bitmedi, farklı boyutlara büründü sadece. Sovyetlerdeki yenilgimiz de sosyalizm idealimizi öldürmemiş, sadece bir süre geriye itmişti zaten. Dünya kapitalizminin ve Ceyhan Belediye patronu Civelek'in, "ölmüş bir ideoloji" yaygaralarına rağmen duydukları telaş da, ölüm ilanlarına kendilerini bile inandıramadıklarının en geçerli kanıtı oluyor. Ceyhan'da kavga sürüyor, sınıf dayanışmasını yükseltme çağrımız da...

Cezaevlerindeki saldırılara karşı ve '96 direniş ve zaferinin yıldönümü vesilesiyle çıkardığımız afiş ve

bildiri çalışmamız bitmek üzere. Afişlerin İzmir'deki çalışmasına saldıran sermaye devleti Bülent Taşkın ve Ali Çoban isimli yoldaşlarımızı gözaltına almış, daha sonra da Bülent Taşkın'ı tutuklayarak Bergama Cezaevi'ne göndermiştir. Bu saldırıların çalışmalarımızı engellemek şöyle dursun, aksamasına bile yaramayacağını tekrar hatırlatıyoruz. Cezaevleri çalışmamız, IMF-TÜSİAD saldırılarına karşı bir dizi çalışma ile sürecek. Kızıl Bayrak yükselmeye ve dalgalanmaya devam edecek...

Tekstil İşçileri Bülteni'nin

10. sayısı yayımlandı. Pazartesi gününden itibaren bürolarımızdan ve bayilerden temin edilebilir. Ekim Gençliği'nin 25, Kamu Emekçileri Bülteni'nin 3. sayısı ise Pazartesi baskıya giriyor. Hafta ortasından itibaren bürolarımıza ve bayilerimize ulaşmış olacak.

Okulların tatile girdiği, kamu çalışanları hareketinin dibe vurduğu bir dönemde, mücadele haberleri açısından bir zayıflık taşımakla birlikte, yayını sürdürmek, bu alanlardaki çalışmalarımızın ihtiyacı açısından önemliydi. Çünkü biz, hareketin durgunlaştığı dönemlerde sınıf devrimcilerine çok daha ağır görevler düştüğünün bilincinde olan, partiyi kazanmış siyasal bir sınıf hareketiyiz. Partiyle savaşağız ve kazanacağız.

Proletarya savaşacak, sosyalizm kazanacak!..

Çıktı! Kitapçılarda



Sermaye düzeninin seçim oyunu

Sermayenin saldırı ve oyunlarına karşı işçi-emekçi barikatlarına!

Emperyalizme bağımlı

Türkiye kapitalizmi iktisadi
kriz, işçi ve emekçilere saldırı
programları üretiyor. Sömürü
ve iktisadi yıkıma, ikiz kardeşi
faşist baskı ve terör eşlik
ediyor. Bu ise sürekli siyasi
parçalanma ve kriz üretiyor. Ve
erken seçimler her seferinde bu
krizlerin ürünü ve burjuvazi
adına geçici de olsa çaresi
olarak gündemleşiyor. Olağan
takvimle gündeme gelen
seçimler Türkiye'nin yakın
tarihinde istisnadır. Parlamento,
seçimler biçimsel planda
işlevsizleşmiştir...

Sermaye düzeninin kanlı ve
kirli yüzünü örten asma yaprağı
olarak parlamento ve seçimler
öyleyse neden gündemde?
Biçimsel bir zorunluluğu bir an
evvel yerine getirip aradan
çıkarmak için!

Bu vesileyle ezilen
yığınları oyalayıp
yanıltmak için!...

Seçimlerle çözülebilecek
tek bir sorun yoktur. İşçi
sınıfının, emekçilerin ve ezilen
Kürt ulusunun ihtiyacı, saldırı
programlarını mücadele
alanlarında yırtmaktır. Krizin
faturasını kapitalistlere
kesmektir. Özelleştirmelere,
sefalet ücretlerine, SSK'nın
tasfiyesine, mezarda emekliliğe
karşı işçi-emekçi barikatlarını
örebilmektir. Faşist teröre, işçi
ve emekçilerin devrimci kitle
siddetiyle, militan
mücadelesiyle yanıt
verebilmektir.

Burjuvazi seçimleri tartışıyor ve gündemleştiriyor. Neden? Çünkü burjuvazinin iktisadi ve siyasi saldırı programında, İMF-TÜSİAD programında tekleşmiş faşist ve sömürgeci terörle birleşmiş düzen partileri eriyor. Sermaye iktidarının onyıllardır devrime karşı kalkan olarak beslediği, sosyal demagojiyle büyümüş dinci gericilik bile bugün rejim açısından bir siyasi istikrarsızlık unsuru olabilir. Emperyalizme bağımlı Türkiye kapitalizmi iktisadi kriz, işçi ve emekçilere saldırı programları üretiyor. Sömürü ve iktisadi yıkıma, ikiz kardeşi faşist baskı ve terör eşlik ediyor. Bu ise sürekli siyasi parçalanma ve kriz üretiyor. Ve erken seçimler her seferinde bu krizlerin ürünü ve burjuvazi adına geçici de olsa çaresi olarak gündemleşiyor. Olağan takvimle gündeme gelen seçimler Türkiye'nin yakın tarihinde istisnadır.

Ama tekeli burjuvazinin ekonomik ve siyasi krizine, yapısal sorunlarına kendi adına ürettiği çözüm gerçekte başkadır. Faşist ordunun bütün bir siyasal yaşamı tekeline alması ve sermaye iktidarının saldırı programlarını adım adım uygulaması, düzenin istikrarsızlığına çare yapılmak isteniyor. İşçi sınıfı ve emekçiler kendi çözümlerini dayatmadığı ölçüde, düzen her sıkışmışlığını kendisi için bir imkana dönüştürebiliyor.

Parlamento, seçimler biçimsel planda işlevsizleşmiştir. Sermaye düzeninin kanlı ve kirli yüzünü örten asma yaprağı olarak parlamento ve seçimler böyleyse neden gündemde? Biçimsel bir zorunluluğu bir an evvel yerine getirip aradan çıkarmak için! Bu vesileyle ezilen yığınları oyalayıp yanıltmak için!

Halbuki işçi sınıfı ve emekçiler için, özgürlük ve eşitlik isteyen Kürt



halkı için ne gündem ne de çare seçimlerdir. İMF-TÜSİAD saldırı programı, özelleştirmeler, sefalet ücretlerinin dayatılması, SSK'nın tasfiyesi ve mezarda emeklilik, yoğunlaşan faşist baskı ve terör gerçek sorunlar, gerçek gündemdir. Düzen bu saldırılarını gerçekleştirmek üzere her türlü tahkimatı tamamlamakta, planlarını adım adım uygulamaktadır. Kamu emekçilerine İMF'nin belirlediği zam oranı verilmiş, "buçuk" fazla verilmemiştir. Devlet personel rejimini ilgilendiren yasalarda hazırlanan değişikliklerle kamu emekçi hareketinin öncüsünün biçilmesi ve sindirilmesinin hazırlıkları yapıyor. İller İdaresi Yasası, Kriz Yönetim Merkezi, Kamu Güvenliği Birimi vb. faşist yasa ve kurumlaşmalar zaten hazır. Öğrenci gençliğe ise dönem sonu hazırlanan genelgeyle kitlesel okuldan atılma ve uzaklaştırmalar yoluyla kapsamlı yeni bir saldırı hazırlanıyor. Özelleştirmeler hızlandırılıyor...

İşçi sınıfı ve emekçilerden ise dinsel gericiliğe karşı mücadele adına bu saldırılara boyun eğmesi, onay vermesi, hatta bizzat katılması isteniyor. Hain sendika bürokrasisi, sözde sol partiler düzenin bu kirli oyununun köprüleridir. Bizleri celladımıza, tekeli sermayenin iktidarına, onun faşist ordusuna sevdalandırmaya çalışıyorlar. Dinsel gericiliği, ortaçağ karanlığını besleyip büyüten sermaye düzeninin kendisi değilmiş gibi! Laikliğe, aydınlanma mücadelesine karşı olan ve bunu

ancak sermaye iktidarını yıkarak yapacak olan işçi ve emekçiler değilmiş gibi... Seçimlerle çözülebilecek tek bir sorun yoktur. İşçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen Kürt ulusunun ihtiyacı, saldırı programlarını mücadele alanlarında yırtmaktır. Krizin faturasını kapitalistlere

kesmektir. Özelleştirmelere, sefalet ücretlerine, SSK'nın tasfiyesine, mezarda emekliliğe karşı işçi-emekçi barikatlarını örebilmektir. Faşist teröre, işçi ve emekçilerin devrimci kitle siddetiyle, militan mücadelesiyle yanıt verebilmektir. Çürüten bütün kurum ve partileriyle sermaye düzeninin kendisidir. Ancak bir devrim, işçi sınıfı ve emekçilerin sosyalist devrimi ve iktidarı iktisadi, sosyal, kültürel, siyasi yıkıma son verebilir.

Seçimlere en iyi hazırlık fabrikalarda, işyerlerinde mücadele ateşini körüklemekten geçiyor. Ancak böylelikle olası bir seçimi, mücadeleyi daha da büyütmenin, daha geniş işçi ve emekçi kitlelerin düzenden kopup devrim yoluna girmesinin bir imkanına dönüştürebiliriz.

İşçi sınıfı devrimcileri olası bir seçime "Düzene karşı devrim!" şiarını emekçi yığınların gündemine sokmak için etkin bir tarzda kullanacak perspektif ve donanım, asgari güç ve imkanlara sahiptirler. Seçimlere hazırlığımız bugün düzenin iktisadi saldırılarına, faşist terör ve tahkimatına karşı işçi sınıfı ve emekçilerin militan mücadelesini yükseltmek, işçi-emekçi barikatlarını kurmak çabasıdır!

İMF-TÜSİAD programını
mücadele alanlarında yırtalım!
Kahrolsun MGK, kahrolsun
sermaye iktidarı!
Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı
devrim, kapitalizme karşı
sosyalizm!

Sermaye iktidarı cephesinde sahte “genel af” gündemi

•Kendisi modern toplumların en gelişmiş terörist gücü olan kapitalist bir devletten adalet beklenemez. Bu bir gerçek. Fakat bu gündemin “sahteliğine” bakarak sis perdesinin ardında zindanda, sokakta, fabrikada sermaye iktidarının topyekün saldırıları karşısında sessiz kalmak yapılacak en büyük hatalardan biri olacaktır. En azından bu gündemin peşine takılmak kadar büyük bir hata.

•Görev, kitleleri bunalıtmaya çalışan sermaye iktidarının oluşturduğu sis perdesini yırtmak ve topyekün saldırılara karşı topyekün direnişi hayata geçirebilmektir.

•Daha fazla çaba, daha fazla enerji!
Sermayenin saldırılarını püskürtünceve dek!

İMF-TÜSİAD programı çerçevesinde topyekün saldırılarını hızlandıran sermaye iktidarının gündeminde son olarak “genel af” var. Peki içinde bulunduğu ve aşamadığı yapısal kriz içerisinde sermaye iktidarı açısından hangi ihtiyacın ürünü olarak şekillendi bu gündem? Yani nereden çıktı şimdi bu “genel af”?

MGK-TÜSİAD hükümetinin “akıllı solcuları” akıllarını kullanıyor!

DSP parti meclisinde geçen hafta TBMM’ye “genel af”a ilişkin öneride bulunulması kararlaştırıldı. “Genel af”ın görünürdeki gerekçesi cumhuriyetin 75. yıldönümü. Görünürdeki gerekçesi diyoruz, çünkü bu tür formülasyonların hangi cambazlıklarla temellendiği konusunda büyük çoğunluğumuzun açık fikri vardır. Konuya ilişkin olduğu için son çıkarılan “genel af”ı hatırlayalım. Öneri o yılların CHP’sinin genel başkanı Ecevit tarafından yine seçim kampanyası çerçevesinde dile getirilmişti. Gerekçesi ise bu kez cumhuriyetin 50. yıldönümüydü. Fakat asıl olarak 12 Mart günlerinden sonraki seçimlerde sistemin yakıcı ihtiyacını duyduğu “toplumsal uzlaşma” ihtiyacı üzerinden şekilleniyor, ayrıca düzenin koltuk değneği sosyal demokrasinin, dönemin CHP’sinin imajını tazelemek için gündeme getiriliyordu. Yine hafızalarımızdan silinmemiştir ki, “halkın umudu” Karaoğlu, seçimlerden önce ayrımsız genel aftan söz ederken bunun rüzgarını da arkasına alarak iktidara yerleşmişti. İktidara geldiğinde ise çıkarılan kısmi aftan sonra Ecevit’e “diyet borcunu” Anayasa Mahkemesi hatırlatmak durumunda kalmıştı. Elbette ki bu kararın arkasında da yükselen toplumsal muhalefetin kendisi vardı.

Günümüze dönelim. Hükümetin “akıllı” ortağının önerisi şu: “Öneri terör suçlularını kapsamayacak şekilde hazırlanacak ve zaten büyük çoğunluğu ekonomik ve sosyal düzendeki bozukluklardan etkilenerek suç işlemiş olan adli suçluları yani kader makumlarını (!) konu alacak. Düşünce suçluları affın kapsamında yer almalı”... Öyle ustalıklarla formüle ediliyor ki kamuoyumuz terör, bölücü eylemler konusunda çok duyarlıymış, adli suçlardan mahkum olanların çoğu zaten sistemdeki bozukluklardan kaynaklı suç işleyenlermiş, böyle bir af birçok ailenin geçim sıkıntısını hafifletecekmış... Bir de ek yararı olacaktı affın, adi suçlar için getirilecek bir af cezaevlerini büyük ölçüde boşaltacağından

hükümetin cezaevlerinde yeni bir düzenlemeye geçiş çabalarını kolaylaştıracak!

Genel af tartışmalarının oluşturduğu sis perdesi ve sistemin gerçek yüzü

Sermaye iktidarı bir yandan IMF-TÜSİAD programı çerçevesinde adımlarını hızlandırırken, bir yandan da tüm kurumlarıyla gündemi genel af tartışmalarına kilitlemeye gidiyor. Genel af tartışmalarına dahil olmayan neredeyse kalmadı. Akıllı solcular ortaya attı, burjuva medya konunun üzerine atladı, diğer düzen partileri konu üzerine “müstesna” görüşlerini esirgemediler ve çeşitli DKÖ’ler, İHD ve KESK yönetimi ve reformist partiler gündemin peşine takıldılar.

Gündemin tartışmaya açılmasından sonra herkes sözü “bu konuda ihtiyatlı olmak lazım” diye alıyor ve affın sınırlarının önemini vurgulamaktan kendini alamıyor. ANAP’ı, DYP’si, FP’si, CHP’si, tüm düzen partilerinin ağızından ayrıntılar hakkında birkaç küçük ayrılık olsa da büyük bir tartışma görünümü yaratılıyor. Bir bombardıman yapılıyor ve kitleler sersemletilmeye çalışılıyor.

Hepsinin ağızından farklı ifadelerle de olsa tek birşey çıkıyor: “Affın terör ve bölücülük suçlarını kapsamaması”. Adalet Bakanı Oltan Sungurlu zaten bu konu üzerindeki “spekülasyonlara” bir son veriyordu açıklamasında: “Anayasa’nın 14. maddesinde terör ve bölücülük suçlarıyla ilgili af yasak”. Nitekim tartışmaların daha başında meclise taşınan yılların kontr-gerilla şeflerinin affı ilk duyduklarında dile getirdikleri endişelerine yanıt veriyor, Adalet Bakanı, içimizi rahat tutun mesajı veriyor. Görünürde de olsa düşünce suçluları üzerinden tartışma yürütülüyor. Açıkçası yine birkaç isme kilitlemiş aftan yararlanmasından istenilen aydınlar konu oluyor tartışmalara. Öneriyi gündeme getiren DSP düşünce suçlularının olabildiğince geniş kesimi gibi muğlak bir kavramla aftan yararlanmasını diledikleri sıralanıyor. Ne kadar masumane!

Sermaye iktidarının adli suçluların affı konusunda bile çıkmazları var. Çünkü önerildiği biçimiyle hırsızlıkları, dolandırıcılıkları gündemden düşmemiş Engin Civan, Selim Edes, Gülay Aslıtürk gibi soyguncular, Titancılar gibi dolandırıcılar, Alaaddin Çakıcı, Sedat Peker ve Kuşat Yılmaz gibi



mafya liderlerini de kapsıyor. Aslında hepsinin aklını kurcalayan soru da şu: “Peki bunları nasıl salıvereceğiz?” Evet meşruluk krizi içindeki sermaye iktidarının bu sınırları içerisinde bir affı gündeme getirmelerinde dahi yaşadıkları tikanıklık krizin boyutlarını da ele veriyor. Baklava çaldıkları için yaşlarından büyük cezalara çarptırılan çocukların da af kapsamında olması bu soyguncuların, dolandırıcıların affının üzerini karartamayacak boyutta olması düzenin temel açmazlarından.

Bir diğer nokta soygunculuklarıyla, dolandırıcılıklarıyla gündeme gelmelerinden ziyade Susurluk’la birlikte artık hiç yabancı olmadığı çeteler de af kapsamında olacak. Bu çete davalarının büyük aklama operasyonlarına dönüşmüştü. Yine de şimdilik (!) içeride bırakılan birkaç tosuncuğun da arada özgürlüklerine kavuşması mümkün olacak. İşkenceci polislerin, katil sürülerinin tamamıyla tartışma dışı tutulması ise bir gerçeği daha açığa çıkarıyor: Çürüyen düzen, çeteleşen devlet gerçeği. Ama bu aklamalar için sistemin bir affa gerek duymayacağını da ifade etmek gerekiyor: Göktepe davasının sanık polislerinin aldığı cezalar davanın başlamasından bugüne geçen 2,5 yıl sonra bozuldu. Herşeye silbaştan başlanacak. Sanık polislerin avukatı katil polislerin aklanacağına ilişkin kendinden emin açıklamalar yapıyor. Katil polislerin “aklama operasyonu”ndan yararlanıp yararlanmayacaklarını önümüzdeki süreç gösterecek.

Kısacası bu sahte genel af gündemi bile sistemin ve sistemin tekleşmiş partilerinin yüzlerindeki maskelerini bir kez daha düşüren bir oyun oluyor.

Af tartışmalarının ardında sistemin topyekün saldırıları birer birer hayata geçiriliyor

Evet “genel af” tartışmaları bir yandan sistemin gerçek yüzünü bir kez daha ortaya çıkarırken, aslında, temel işlevi olarak tarif edebileceğimiz şey

saldırıları karartmaktır. Ve her tarafı dökülen bir sermaye iktidarıysa sözkonusu olan bu operasyon da hiç küçümsenmeyecek oranda başarılı bir şekilde yürütülüyor. Saldırıların üzerini karartmak diyoruz. Çünkü sistemin kamu emekçilerine sefalet ücretini dayatmasının hemen ardından genel af tartışmalarının gelmesi hiç de raslantı değildir. Saldırıların üzerini karartmak diyoruz. Çünkü bu sis-duman bulutu içerisinde sermaye iktidarının devrimci tutsaklara yönelik tecrit ve imha politikaları yine teker teker hayata geçiriliyor. Ve temel politikaları olan “hücre tipi” uygulamasının da zemini döşeniyor.

“Genel af”ın tartışıldığı geçen hafta içerisinde kitle örgütlerinin cezaevlerinde inceleme yapmasını yasaklayan bir genelge yayınlandı. Cezaevlerinde süren salgın hastalıklar üzerine yapılmasına izin verilen birkaç incelemeden tek sonuç çıkıyordu: insanlık dışı yaşam koşulları. Sistem yayınladığı genelgeyle tek salgın hastalıklar üzerine yapılan incelemeleri engellemiş olmakla kalmayacak, genel hedefi olan devrimci tutsakların dışarıyla bağlantılarını koparmak ve cezaevlerindeki mevcut insanlık dışı koşulların yanı sıra, bir öne sürüp tepkilere göre bir geri çektiği ama bir türlü vazgeçemediği kirli politikayı sessiz sedasız uygulama şansına sahip olmayı planlıyor.

Yine affın gerekçeleri sıralanırken ek bir fayda olarak söz edilen cezaevlerinde yeni bir düzenlemeye geçiş çabalarını kolaylaştırmak da sistemin hücre tipi uygulaması için koşulları hazırlaması olarak görülmelidir.

Kendisi modern toplumların en gelişmiş terörist gücü olan kapitalist bir devletten adalet beklenemez. Bu bir gerçek. Fakat bu gündemin “sahteliğine” bakarak sis perdesinin ardında zindanda, sokakta, fabrikada sermaye iktidarının topyekün saldırıları karşısında sessiz kalmak yapılacak en büyük hatalardan biri olacaktır. En azından bu gündemin peşine takılmak kadar büyük bir hata. Görev, kitleleri bunaltmaya çalışan sermaye iktidarının oluşturduğu sis perdesini yırtmak ve topyekün saldırılara karşı topyekün direnişi hayata geçirebilmektir.

Daha fazla çaba, daha fazla enerji! Sermayenin saldırılarını püskürtünceye dek!

Sermaye iktidarı IMF-TÜSİAD programını uygulamaya sokmuş bulunuyor. Seçimler böyle bir süreçte bir oyalama taktiği olarak yaşama geçiriliyor. Sahte “genel af”ı ise buna ek olarak devreye sokuyor. Sermaye iktidarının gündemleştirdiği “genel af”fa daha yakından bakalım isterseniz. Kimdir bu affetme büyüklüğü gösteren devlet? Kimdir bağışladıkları? Ve hiçbir zaman affetmeyeceğini söyledikleri kimlerdir? Ya da soruyu doğrudan soralım, sahte “genel af” sermaye iktidarının kanlı ve kirli yüzünü örtmeye yetebilir mi?

Affin kapsamı üzerine

Af önerisi üzerine tartışmalar ne olursa olsun düzen cephesinde tartışmasız olan bir konu var. O da bu affın terör suçlularını kapsamayacak olması. Bu affın kapsamında “zaten büyük çoğunluğu ekonomik ve sosyal düzendeki bozukluklardan etkilenerek suç işlemiş olan adli suçlular” yani kader mahkumları (!) olacak. Seçim hazırlıkları olanca hızıyla sürerken böyle bir manevranın avantajları/dezavantajları iyice tartışılmış olacak ki, yine seçimlerde olduğu gibi çıkarılacak affın tarihi bile önceden belirlenmiş görünüyor. Yine oy avcılığı, yine imaj tazeleme operasyonları çerçevesinde seçim ekonomisi uygulaması mümkün gözükmeyen MGK-TÜSİAD hükümeti açısından bulunmaz bir manevra. Seçim ekonomisi uygulaması mümkün görünmüyor diyoruz, çünkü sermayedarların, patron klüplerinin görevlendirmiş oldukları hükümete buyurdıkları bu. Her ne kadar bulunmaz bir manevra da olsa kendine özgü dezavantajları yok değil bu gündemin. Öyle ya affedilecek “kader kurbanlarının” mağdurları da bir oy hazinesi. Her iki tarafın da gönlü hoş tutulmalı. Daha çok burjuva basın üslenmiş görünüyor bu hava boşaltma işini. Hergün sayfalarında “mağdur” yakınlarının sözcülüğünü yapıyor. “Kader kurbanları”, “mağdurlar” üzerine inciler almış başını gidiyor. Modern toplumda bir burjuva devletin çıkıp bireylere yönelik işlenmiş suçları affetme yetkisini nereden aldığını bir tarafa bıkaralım. O tartışmasız konuya dönelim. Belki de hem suç kavramına, hem de af kavramına bir aydınlık getirecek nokta asıl buradadır!

Sermaye iktidarına karşı işlenen “suç”

Sermaye iktidarının anayasasından okuyalım: “devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü bozmak, Türk Devleti’nin ve cumhuriyetin varlığını tehlikeye düşürmek, temel hak ve hürriyetleri yok etmek, devletin bir kişi

veya zümre tarafından yönetilmesini veya sosyal bir sınıfın diğer sosyal sınıflar üzerinde egemenliğini sağlamak veya dil, ırk, din ve mezhep ayrımı yaratmak suçlarını işleyenler”e af getirilemez. Yani diyor ki sermaye iktidarı kendi varlığını tehdit edenleri ben affedemem.

Evet devrimci tutsaklar bu sömürü düzenini, bu sermaye iktidarını yıkmak ve yerine sınırsız, sınıfsız, sömürsüz bir dünya kurmak için yürüttükleri mücadelede esir düşmüş, zindanlara konulmuşlardır. Mücadeleleri tam da ifade edildiği gibi kendi iktidarlarını hedef almaktadır. Susurluk’ta üstü örtülemeyecek oranda gözler önüne serilmiş çeteleşen devleti/çürüyen düzeni hedef almaktadırlar. Tam da onun içindir ki bu çeteleşen devletten, çürüyen düzenden ne bir af beklmeleri söz konusudur, ne de onu affetmeleri.

İşçi sınıfı, emekçiler ve tüm ezilenlerden af dilemesi gereken sermaye iktidarının kendisidir!

Dışarıda işçi sınıfı ve emekçilere özelleştirmeleri, esnek üretimi, sefalet ücretlerini, işten atılmaları, mezarda emekliliği dayatıp, sosyal hakların kırıntılarını dahi gaspetmeye çalışırken; içeride, zindanlarda ölüm ve kan kusan sermaye iktidarı bütün pervasızlığı ile karşımıza dikilip, “benim iktidarımı tehdit edenler teröristtir, teröristleri affedemem” demektedir. O sermaye iktidarı ki, onun gerçek yüzünü zindanlardaki, sokaktaki, fabrikadaki saldırılarından tanıyoruz. O sermaye iktidarı ki, onun gerçek yüzünü IMF-TÜSİAD’ın yıkım programlarından, bu saldırıların zeminini düzlemek için estirdiği terörden tanıyoruz. Nerede bir direniş varsa, nerede bir grev çadırı kurulursa üzerine polisyle, jandarmasıyla giderek göstermiştir gerçek yüzünü. Grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı için Kızılay’a toplanmış kamu emekçilerinin üzerine panzeri, bombasıyla gitmiştir. O sermaye iktidarı ki, maskesi Susurluk’ta düşmüş, kirli ilişkileri, yapılanması gözler önüne serilmiştir. Bu kanlı ve kirli yüzünü kardeş Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşta göstermiştir. Yıllardır kendi sömürü düzenini tehdit eden devrimcileri kaybederek, katlederek, teslim alamadıklarını zindanlara, hücrelere tıkarak göstermiştir. İşte o sermaye iktidarı işçi sınıfı ve emekçilere en ağır sömürü koşullarını, en koyu baskıyı dayatırken karşımıza çıkmış kendi iktidarını tehdit edenleri affedemeyeceğinden söz ediyor. İşçi sınıfı, emekçiler ve tüm ezilenlerden asıl af dilemesi gereken sermaye iktidarının kendisidir. İşçi sınıfı, emekçiler ve tüm ezilenlere vermesi gereken hesabı düşünmelidir.

“Emekçilerin hafızası güçlüdür, kolay kolay unutmazlar!”

Tüm bu oyalama taktikleri içerisinde sermaye iktidarının önüne aldığı yıkım programını ve topyekün saldırılarını elinden geldiğince kısa bir süreç içerisinde, olabildiğince de sancısız bir şekilde yaşama geçirmeye çalıştığına şüpheniz olmasın. Adli suçlar için getirilecek bir aftan söz edilirken bir nokta göze batıyordu: Diyor ki sermaye iktidarının sözcüleri; “cezaevlerini büyük ölçüde boşaltacağından hükümetin cezaevlerinde yeni bir düzenlemeye geçiş çabalarını kolaylaştıracak!” Şu, bir öne sürüp, karşılarına dikilen devrimci irade ve kararlılığı gördüklerinde geri çektikleri “hücre tipi” uygulamasından söz ediyorlar olsa gerek. Bundan iki yıl önce devrimcilerin, komünistlerin bedenlerini siper ederek geçit vermedikleri saldırıların zeminini düzlemektir kastettikleri.

Devrim ve sosyalizm mücadelesinin kızıl gülleri ölümü gülerek kucaklarken, dönemin Adalet Bakanı, kontr-gerilla şeflerinin hepbir ağızdan söyledikleri “gizli gizli yiyorlar” yalanları hafızalarımızdan silinmemiştir. Evet, sermaye diktatörlüğü bir yalan diktatörlüğüdür. Yalanlarının, masallarının ardı arkası kesilmiyor.

Biliyoruz ki dışarıda işçi sınıfı ve emekçileri her geçen gün kölelik koşullarında yaşatmak isteyenlerle, içeride zindanlardaki devrimci tutsaklara saldıran aynı ellerdir. Grev, direniş çadırlarına saldıranlar, işçilerin-emekçilerin çocuklarına okul kapılarını kapatanlar, geleceğimizi karartmak isteyenler bir avuç sermayedar ve onların hizmetinde olanlardır. Bu sömürü düzenine karşı işçi sınıfının, emekçilerin ve kardeş Kürt halkının haklı mücadelesini boğmak isteyen aynı sermaye devletidir. Devrimci tutsaklar sermaye iktidarına karşı mücadelenin onurudurlar.

Susurluk’ta ortaya çıkan düzen ve devlet gerçeği karşımızdadır. Boğazına kadar pisliğe batmış, çürümüş, çeteleşmiş devlet gerçeği. Herbirinde onlarca devrimcinin kanı, canı olan; herbiri en meşru hakkı için mücadele eden Kürt halkını inkar ve imhası anlamına gelen; herbiri dışarıda teslim alınamayanları yargısız infazlarla, gözaltında kayıplarla, zindanlarda hücrelere tıkararak yoketmeyi amaçlayan “1000 operasyon”larınızı unutmadık. Aslında birçok kez tekrarlanan bir gerçekten başka birşey yok karşımızda: “Modern toplumların en büyük teröristi sermaye devleti”dir...

Bir kez daha tekrarlıyoruz: Ne ordularınız, ne öteki terör aygıtlarınız, ne kirli operasyonlarınız, ne de yalanlarınız çöküşünüzü durduramayacak.

Affetmeyeceğiz! Hesap soracağız!

Yargılananlar yargılıyor!

EKİM davasından İzmir DGM'de yargılanan

Gülcan Öztürk'ün savunmasından bölümler

Hesap vereceksiniz!

Menemen'de yürürken polis tarafından gözaltına alındım. Terörist timin elinde kaldığım 6 gün boyunca elektrik, tayzikli su, kaba dayak, cinsel taciz, infaz tehditleri, ormanlık alanlara götürerek öldürme tatbikatları yapma vb. yöntemlerle sistematik olarak işkenceye tabi tutuldum. İşkenceleri protesto ettiğim için de polise ifade vermedim.

Polise ifade vermedim. İddianame bu tutumumu örgütsel bir tavır olarak ele almakta, örgüt üyesi olduğuma dair bir kanıt saymaktadır. İddianameyi hazırlayan savcılık böylelikle de zulüm ve zorbalıktan yana olduğunu, işkenceleri savunduğunu daha baştan ortaya koymaktadır.

Buna şaşırıyorum. Çünkü, savcılık mevcut iktidarın bir kurumudur ve iktidar burjuvazinin elindedir. Burjuvazi, bu asalak ve aşağılık sınıf, işçi sınıfı ve emekçi yığınları azgın bir sömürü ve vahşi bir terör altında kıvrandırıyor. Çalışan emekçi sınıfların ürettiği toplumsal zenginliklere bu bir avuç asalak el koyuyor. Üretim araçlarının özel mülkiyetini tekeline alan bu aşağılık guruh proletarya ve emekçilerin haklı davasını savunanlara elbette zorbalık uygulayacak, zulüm edecektir. (...)

Ben bir marksist-leninistim. İşçi sınıfı ve emekçilerin haklı davasını savunuyorum. Sosyalizmin zaferinin insanlığı modern kölelikten, sömürden, zulüm ve zorbalıktan kurtarabileceğine inanıyorum. Yaşamımı işçi sınıfı ve emekçilerin davasına adanmış bir devrimciyim. Bir devrimci olduğum için de, tüm devrimcilere, ilericilere yapılan işkence ve zulüm bana da yapıldı. Polisin işkencelerini protesto etmem ve zorbalığa direnip ifade vermemem, bir devrimci ve insanın yapması gereken tek onurlu davranıştı.

EKİM örgütü üyesi olduğum iddiasına gelince:

İşçi sınıfının kapitalist sistemi yıkararak yerine sosyalist sistemi kurması, ancak onun komünist öncüsünün önderliğinde gerçekleşebilir. İşçi sınıfı devrimcileri olarak komünistler için devrimci sürecin bugünkü evresinde en acil görev, Türkiye işçi sınıfının marksist-leninist temellere dayalı devrimci sınıf partisini yaratmaktır. Komünistler bu sorunu çözüme kavuşturmadan devrimci siyasal mücadelelerinde kalıcı nitelikte hiçbir temel adım atmayı umamazlar. Parti, sonraki adımların da güvencesi zorunlu bir ilk adımdır. Devrim ve iktidar mücadelesinin bugün kavranması gereken en önemli halkasıdır. Zira iktidar savaşımında proletaryanın, örgütten başka silahı yoktur. Buna inanıyorum ve bu inancım için mücadele ediyorum.

Bu düşünce ve inançlarım ve bu uğurda yürüttüğüm mücadeleden ötürü işkenceciler ve savcılık benim EKİM örgütü üyesi olduğumu iddia ediyor. EKİM üyesi değilim. EKİM'in çizgisi ile benim siyasal görüşlerim çakışıyorsa, bu bana yalnızca onur verir.

İddianamede EKİM'i tanıtan bölümde yeralan "EKİM bir terör örgütüdür" tanımını şiddetle reddediyor ve kınıyorum. Proletarya, ihtilalci-illegal örgütlülüğü sayesinde devrime yürüyüşünü gerçekleştirebilir. Devrimci önderliğinin yol göstericiliğinde sermaye düzenini yıkacak bir siyasal

güç haline gelebilir. Ama devrimci proletarya kan dökmekten nefret eder. Nasıl ki, insanın insan üzerindeki sömürü ve baskısından nefret ediyorsa. Nasıl ki, insanlar arasındaki her türlü eşitsizliği meşru görmüyor ve bunu ortadan kaldırmak için çaba harcıyor. Nasıl ki, asalaklığı ve ayrıcalıkları meşru görmüyorsa.

Ama burjuvazi, bu adi ve aşağılık sınıf tüm ayrıcalıklarını kiskançlıkla savunuyor ve bu uğurda, kan dökmek de dahil, her türlü caniyane girişimden geri durmuyor. O halde devrimci proletaryanın bu dizginsiz gericiliği, toplum üzerinde ayrıcalıklı bir kast olan bu iğrenç asalak sınıfı ve onun direnme gücünü demir bir yumrukla ezmesinden daha doğal bir sonuç düşünülemez.

Zalim ve terörist olan işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde zora dayalı egemenlik kuran kapitalist sınıf ve onun devletidir. Benim örneğimde olduğu gibi, binlerce devrimcinin işkencelerden geçirilmesi, katledilmesi, gözaltında kaybedilmesi, zindanlara doldurulması, devletin terörist niteliğine birer göstergedir.

En temel demokratik hakları için mücadele veren kamu emekçilerinin üzerine panzer sürüp gaz bombaları atan, su sıkıp copleyan, gözaltına alıp işkenceden geçiren bu terörist devlettir.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde kadınlara bomba atan, kurşun sıkan, copleyan bu devletin militarist güçleridir.

Susurluk'ta, ülkücü mafya-milletvekili-polis işbirliğiyle en çıplak biçimde ortaya çıkan pislik, bir kontr-gerilla iktidarına dönüşen bu devletin gerçek yüzüdür. Her türlü kirli ve kanlı işlerin failleri olan çeteler gerçekliğine ve icraatlarına bakınız, kimler için çalıştıklarını göreceksiniz.

Karaparaları devlet için aklıyorlardı.

Uyuşturucu kaçakçılığını, sömürgeci kirli savaşı finanse etmek amacıyla "devlet için yaptık" demişlerdi.

Faili belli cinayetleri "devlet için işledik" demişlerdi.

Çeteciliğin devlet gerçekliği değil de, devlet içindeki birkaç unsurun fevri davranışı olduğu yalanıyla kitleleri aldatabilmek için göstermelik olarak tutuklanıp bırakılanlardan Ayhan Çarkın "91 kişiyi devlet için öldürdüm" açıklamasıyla devletin kanlı yüzünü bizzat bir tetikçi olarak sergilememiş miydi? Ya da eli kanlı katil Mehmet Ağar'ın "Devlet için 1000 operasyon yaptık" sözlerini neyle açıklıyorsunuz?

Peki dönemin başbakanı Çiller'in yüzlerce devrimcinin kanında parmağı olan uyuşturucu ve silah kaçakçısı mafyabaşı Abdullah Çatlı için sarfettiği "devlet için kurşun atan da kurşun yiyen de kahramandır" sözleri devletin terörist karakterini yeterince açıklamıyor mu?

Kürt halkını kirli ve kanlı bir savaşla yok etmeye çalışan, köylerini yakıp köylüleri göç ettiren, yetmiş yaşındaki ihtiyar Kürtleri cırılçıplak soyup karda yürüten, Kürt köylülerine zorla insan dışkısı yediren, kadınlarına tecavüz eden, insanlarını katleden, güzelim coğrafyayı cehennemle çeviren çürümüş bu düzenin

çeteleşmiş devleti değil mi?

Öldürülen gerillaların kulaklarını, burunlarını kesip kolleksiyon yapan, çıplak teşhir eden, Vietnam sendromuyla yoğrulmuş özel tim, polis, korucu guruhunun varlığı, düzenin terörist yüzünün, barbarlığının, insanlıktan çıkmışlığının en açık göstergeleri değil mi?

"Örtülü ödenek"lerden harcanan ve kayıtları olmayan paraların nereye harcandığı niye açıklanamıyor? Çiller, örtülü ödenekten harcadığı milyarlarca lira için "nereye harcandığı açıklanırsa iç savaş çıkar" demektedir. Bu kirli ve karanlık bir devlet gerçekliğinin bir itirafı değil mi?

Ağar "MGK kararlarını uyguladık" diyor. Bu, bütün kirli ve karanlık işlerin gerisinde bir kumanda merkezi olarak MGK'nın bulunduğu itirafından başka ne anlama gelebilir? (...)

Ekonomiden siyasete, üniversite rektörlerinden basın-yayın kuruluşlarına kadar her konuda ve her alanda brifingden brifinge koşan generaller böylelikle çeteler iktidarının asıl kumanda gücü olduklarını göstermiş olmuyorlar mı? (...)

MGK genel sekreterliği bünyesinde kurulu Krız Yönetim Merkezi, Genel Kurmay'ın Milli Güvenlik Siyaset Belgesi, devletin yeniden yapılandırılması çerçevesinde bir saldırı kanunu olarak yürürlüğe konulan İller İdaresi Yasası ve Olağanüstü Hal'in devamı ile işçi sınıfı ve emekçi katmanların bütün bir yaşamı zaptu-rapt altına alınıyor. Muz cumhuriyetlerine has bu yönetim anlayışı ve tarzı yalnızca çürüyen bir sistemin ve çöken bir sınıfın son çırpınışları olarak anlaşılabilir. (...)

İşçi sınıfı temel hak arayışlarında karşısında çıplak bir devlet terörü ve dayatılan dipsiz bir sefalet bulmuştur. '97'de işten atılanların %25'ini sendikal örgütlenmeden dolayı atılanlar oluşturmaktadır. Gözaltılar ve sivil faşistlerin saldırıları ise direnişleri kırmak için eşgüdümlü olarak devreye sokulmaktadır.

19. yüzyılın başlarındaki çalışma ve yaşam koşulları dizginsizce dayatılmaktadır.

Kapitalistlerin sınırsız kar hırslarından kaynaklı iş cinayetleri sonucu ölüm ve sakat kalmalar çalışanların yaşamlarının bir parçasıdır.

Bu düzende sefalet ücretleriyle modern kölelik elele sürdürülmektedir.

(...)

NATO'nun ileri bir karakolu olan kontr-gerilla devleti, çürümüş düzenin çeteleşen iktidar aygıtıdır. Çeteleşme devlet gerçekliği ise, çürüme de düzen gerçekliğidir. Bu düzende vahşi bir kapitalist sömürüye rüşvet, yolsuzluk, vurgunculuk, uyuşturucu, silah ve fuhuş ticareti, kumar vb. pis işlerden rant sağlama eşlik etmektedir. Bugün çağdaş dünyada büyük soygunlar artık yol keserek, silahla mekan basarak yapılmıyor. Artık modern yöntemler kullanılıyor. Düşünün ki, bugün Çankaya köşkünde devletin başı olan zat İLK SAN yolsuzluğunu itiraf etmiş, "verdimse ben verdim diyerek" yüzbinlerce emekçiden yıllarca kesilen paraları birilerine peşkeş çektiğini inkar etmemiştir.

TBMM'deki parlamenterlerin çoğunun yolsuzluk ve usulsüzlüklere karıştıkları, vurgunlarla köşeyi döndükleri açığa çıkmıştır. TBMM Başkanı bile yolsuzlukların aktörlerinden biridir. Amerikan vatandaşları bu memlekete başbakanlık yapıyor. Vurgun üzerine vurgun vuruyor ve zenginliklerimizi ABD'ye kaçırıyor. TBMM hergün yeni bir yolsuzluk ve usulsüzlük dosyasıyla çalkalanıyor. Devlet, uyuşturucu ve silah kaçakçılığını, kumar ve fuhuş ticaretini, pis ve kirli işlerden rant sağlamayı bizzat örgütüyor. Böyle bir düzene ve devlete karşı mücadele etmek, yalnızca meşru değil, fakat aynı zamanda insani bir sorumluluktur. (...)

Kürt halkı üzerindeki zulüm ve zorbalık; boşaltılan 3000'i aşkın köy, köylülerin zorla göç ettirilmesi, etmeyenlerin öldürülmesi, gıda ambargosu, yapılan insanlık dışı işkenceler ve katliamlar, öldürülen gerillaların vücutlarının parçalanarak teşhir edilmesi, sömürgeci sefil çıkarları için her türlü iğrençliği mübah gören burjuva iktidarı için artık geri dönüş yoktur. (...) Türkiye, Dünya Bankası'nın verilerine göre dünyanın 133 ülkesi arasında gelir dağılımı en bozuk ilk 25 ülke arasında yer alarak Tanzanya, Ruanda, Uganda gibi "kabile" olarak değerlendirilen ülkelerin ardından gelmektedir.

Nüfusun en fakir %20'sinin milli gelirden aldığı pay %4,8, en zengin %20'sinin milli gelirden aldığı payın ise %54,8 olduğu bizzat devlet istatistik enstitüsünün resmi raporlarıyla açıklanmıştır. Emek-sermaye çelişkinin temel çelişki olarak kendini gösterdiği sermaye düzeninde servet sefalet kutuplaşmasının derinleşerek yaşanması kaçınılmazdır. Bu ise sınıflar mücadelesinin keskin biçimler almasını, devrimci mücadeleyi, kızıl bayrağı kapitalizmin burçlarına dikme kavgasını ve bu kavganın tarihsel görev ve sorumluluklarını insanlığın önüne koyar.

Marks, "toplumların tarihi, sınıf savaşmaları tarihidir" der. Sınıf savaşmaları tarihi göstermektedir ki, tarihsel olarak ömrünü tamamlamış her sömürü sınıf ve onun düzeni, dönemin devrimci sınıfı tarafından devrilip tarihin çöplüğüne gönderilmiştir. Sınıflı toplumların son aşamasındayız. Burjuvazi, zorbalıkla, hile ve riyakarlıkla elinde bulundurduğu iktisadi ve siyasal erkiyle ve bundan gelen gücüyle, yüzyıllara dayanan yönetme deneyimi ve birikimiyle ayakta durmakta dirense de tüm sömürücü sınıfları bekleyen tarihsel akıbet, kendisini de beklemektedir. Partili kimliği tüm alanlarda /düzeylerde kazanmış komünist öncünün önderliğinde proletarya, burjuvaziyi bir daha çıkmamacasına mezarına gömecektir.

1917 yılında Büyük Ekim Devrimi'yle dünya devrimler tarihinde sosyal devrimler çağı başladı. Tarih, proletaryanın kurtuluş kavgasının, komünist öncüsünün kurmaylığında zaferle taçlanmasına tanık oldu. Sovyet proletaryası insanlığın büyük düşünüyü gerçeğe dönüştürdü. Yüzyılın başında son derece geri bir ülke olan Rusya, işçi sınıfı ve emekçilerinin büyük fedakarlıklarıyla 10 yılda dev bir sanayi ülkesine dönüştü. Sovyet yurttaşının yaşam standartı bu 10 yılın ardından muazzam bir düzeyde yükseldi. Sovyet halkı kölelikten kurtularak, birlikte üreten ve kardeşçe bölüşen, işsizlik nedir bilmeyen, eğitim, sağlık ve diğer sosyal hizmetleri devlet tarafından karşılanan, gelecek kaygısı taşımayan, mutlu ve onurlu bir topluma dönüştü. 20 milyon vatandaşını şehit vererek faşist Hitler-Mussoloni belasını dünya halklarının başından def etti.

Peki kapitalizm insanlığa ne verdi? Sömürücü kastın son çocuğu olan burjuvazi insanlık için ne yaptı? Beynini, bedenini sömürü düzeninin hizmetine verenler, sömürücülerin sofdalarından beslenenler bunu hiç düşünmüşler midir acaba? Bu sorulara efendilerinin yalanlarından başka bir cevapları var mıdır? Elbetteki hayır! Proletarya davasının bir sıra neferi olarak bu



Ben bir marksist-leninistim. İşçi sınıfı ve emekçilerin haklı davasını savunuyorum. Sosyalizmin zaferinin insanlığı modern kölelikten, sömürden, zulüm ve zorbalıktan kurtarabileceğine inanıyorum. Yaşamımı işçi sınıfı ve emekçilerin davasına adanmış bir devrimciyim. Bir devrimci olduğum için de, tüm devrimcilere, ilericilere yapılan işkence ve zulüm bana da yapıldı. Polisin işkencelerini protesto etmem ve zorbalığa direnip ifade vermemem, bir devrimci ve insanın yapması gereken tek onurlu davranıştı. Yoksulluk ve acı çeken işçi sınıfı ve emekçilerden kurulu milyonlar ordusu savaştacak ve kazanacaktır. Biz kazanacağız!

soruların yanıtını ben vereyim: Sadece sömürü, sefalet, işsizlik, savaş, acı, kan, gözyaşı, sosyal ve kültürel yoksunluk, manevi ve ahlaki çürüme ve çöküş!

Sovyet yurttaşı sosyalist düzenin yıkılışı ve kazanımlarını kaybetmenin hemen ardından kapitalizmin iğrenç sonuçlarıyla yüz yüze geldi. Emperyalist haydutlar ve onların adi ve aşağılık birer uşağı haline gelen Gorbaçov'lar ve Yeltsin'ler onyıllardır kardeşçe yaşayan ulusları birbirine boğazlattı. Kardeş kanı oluk oluk aktı. Dünyanın en onurlu halkı en aşağılık konuma düşürüldü. Kokuşmuş sistemin tüm sonuçlarını yaşamaya başladı. Bunun içindir ki, daha şimdiden bin pişman oldu. Yeni Çarların sarayları önünde yüzbinlerce Sovyet yurttaşı ellerinde kızıl bayraklar ve Lenin'in portreleriyle kapitalist barbarlığı protesto ediyor, sosyalizme dair özlemlerini dile getiriyorlar.

(...) Cezayir'de binlerce insanın vahşice kıyılması, Ruanda'da bir milyon insanın öldürülmesinin arkasında burjuvazinin doymak bilmeyen kar hırsı ve bunun üzerinden yaşama geçirdiği planları vardır. Afrika'da milyonlarca çocuk açlıktan ölüyorsa, Brezilya'daki gibi kimsesiz çocuklar sokak köpekleri gibi duvar diplerinde "itlaf" ediliyorsa, Irak halkı açlık ve hastalıkla terbiye ediliyorsa, Balkanlarda halklar birbirine kırdırılıyorsa, Kızılay Meydanı'nda emekçiler panzerlerle eziliyor ve üzerlerine bomba yağdırılıyorsa vb. vb., tüm bunların arkasında burjuvazinin kara doymak bilmeyen hırsı vardır. İnsanlığın yarattığı muazzam zenginliklerin bir avuç sömürücü tarafından gasp edilmesi gerçeği vardır. Muzzam zenginliğe rağmen derinleşen servet ve sefalet kutuplaşması vardır.

Oysa, bugün dünyada zenginlik muazzam düzeye ulaşmıştır. Ekmek ve et, süt ve yağ, giyecek ve barınak, sosyal ve kültürel imkanlar herkese yeter de artar bile. Ama asalak burjuvazi bu zenginliklerin büyük kısmını tekeline aldığı için insanlık açlık çekiyor, acıdan kıvranıyor, hastalıktan kırılıyor. Böyle bir dünyaya ve böyle bir düzene karşı çıktığımız için de bize işkence ediyor, kimimizi katlediyor, zindanlara dolduruyor.

Araştırmalara göre yeryüzünün en zengin 358 kişinin sahip olduğu servet, dünya nüfusunun %45'ini oluşturan 2.5 milyar yoksulun variyetinden daha fazladır. Dünyada köleci toplum düzenini aratacak koşullarda çalışan 250 milyon çocuk işçi vardır. İşsiz sayısı ise 1.5 milyardır (1996 istatistiklerine göre). Bu kadar istatistiki döküm dahi kapitalizmin insanlığa sunduğu vahşeti göstermeye yeterlidir.

Yine IMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist finans kuruluşları aracılığıyla Türkiye gibi ülkeler borçlandırılıp siyasal/ekonomik yönden kendine bağımlı hale getirilerek birer taşeron rolü verilmekte, yayılmacı emellere yeni boyutlar eklenmektedir. Türkiye'ye IMF heyetinin biri gidip biri gelmektedir. Başta özelleştirmeler olmak üzere mezarda emeklilik, tensikatlar, yüksek oranlı zamlar, sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi vb. saldırılar IMF heyetlerinin direktiflerince harfiyen uygulanmaktadır. Emperyalist

kapitalist dünyada Türk burjuvazisine düşen rol emirlere kayıtsız şartsız uymaktan ibarettir. Bu onursuzluğun dipsiz kuyusunda bir sürüngen gibi yaşamaktır.

İşçi sınıfı devrimciliği onurlu, erdemli yaşamının adıdır. İnsanca yaşamak ve sürüngenlerin utancını paylaşmamak için tek seçenektir. Kapitalizmin tüm pisliğiyle yeryüzünden silinmesi mücadelesi, bugün insanlığın omuzlarında tüm ağırlığıyla durmaktadır. Ya diz çökerek yaşamak ya da savaşıp ayakta ölmek! Ya barbarlık ya sosyalizm!

(...) İşkencecilerin kanlı elleriyle hazırladığı belgeleri esas almak ve bunları yargı sürecinde birer dayanak olarak kullanmak, yargının baskı ve zulüm aygıtının bir kolu olarak çalıştığının,

işkencenin bir başka boyutta sürdürüldüğünün göstergesidir.

Bugünkü devlet egemen sınıfın siyasal egemenlik aracı, onların çıkarlarını koruyan, kollayan bir aygıttır. Devletin sınıflarüstü olduğu, bir "hukuk devleti" olduğu, "yargının bağımsız" olduğu iddiaları, birer yalan, aldatmaca ve demagojiden ibarettir. İşçi sınıfı, emekçiler ve onun öncüleri devrimci ve komünistler, dizginsiz bir vahşetle sindirilmeye çalışılmaktadır. Bunun devrimci sınıf mücadelesini durduramayacağı, sınıf savaşımında mevzi kaybı yaratabileceği düşünülüp bir sonraki işkence seansına, yargı yoluna geçilmektedir. "Yasalar önünde eşitlik", "bağımsız yargı" etiketi altında binlerce insana ceza yağdırılmaktadır. Yargının, sömürücü düzenin bir parçası ve onun hizmetinde olduğu, bizzat yakın dönemde gelişen örneklerle yeterli açıklıkla ortaya çıkmıştır. Manisa'daki liseli gençlere en vahşi işkenceleri yapan siyasi polisin DGM'de aklanması, "yargının bağımsızlığının" gerçekte sermaye sınıfının ve onun devletinin emekçi yığınlarına sömürü, sefalet ve baskıda pervasızlığını koruma anlamına geldiği bir kez daha ortaya çıkmıştır.

Cumhurbaşkanından, başbakanından başlayarak devletin tüm organ, kurum ve kişilerinin mafya, uyuşturucu, silah kaçakçılığıyla ilişkileri Susurluk'la belgelenmişti. Katil ülkücü mafya-polis-milletvekili üçlüsünün ayan beyan açığa çıkardığı devletin çete olduğu gerçeğinin üzeri örtülmeye çalışılmış, yargılanacak ve cezalandırılacak olanlar bunlar ve temsil ettiği kurum ve kişiler olacağı yerde, en temel demokratik hak ve özgürlükleri için harekete geçen öğrenciler, onlarca yıla varan hapis cezaları ile cezalandırılabilmiştir. Çetelere yargıdan bağımsızlık ve ödüllendirme; işçi sınıfı ve emekçilere, devrimci ve komünistlere; baskıya, sömürüye, zulme, zorbalığa başkaldıranlara ise işkence ve hapis cezaları... İşte burjuva "hukuk devletinin", onun "bağımsız yargısının" adaleti budur.

(...) Ortaçağ'da engizisyon, Cumhuriyet döneminde İstiklal Mahkemeleri, 12 Eylül döneminde sıkıyönetim mahkemeleri, günümüzde ise DGM'ler. Tarihsel süreç boyunca egemen sınıfların, ezilen ve sömürülen kitlelerin üzerindeki iktidarının sürmesine hizmet eden birer saldırı kurumu olma, sömürü sisteminin temel parçalarından biri olma durumunu açıklıyor.

İşkence insanlık suçudur. Türkiye'de ise işkence kurumlaşmış bir uygulamadır. Türk burjuvazisinin yönetme araçlarından biridir. Bana ve burada yargılanan insanlara işkence yapanlar ve işkencecilerin kanlı elleriyle hazırlanmış belgeleri esas alarak özgürlüğümüzü gaspedenler tarih önünde suçludur. İnanıyorum ki, günü gelecek ve proletaryanın devrimci adaleti, sömürücülerin bütün öteki suçları gibi, bu suçun hesabını da soracaktır.

Yoksulluk ve acı çeken işçi sınıfı ve emekçilerden kurulu milyonlar ordusu savaştacak ve kazanacaktır. Biz kazanacağız!

**Yaşasın devrim ve sosyalizm!
Yaşasın Marksizm-Leninizm!**

Ordunun topları kime çevrili?

“Şeriatı karşı laiklik cephesi yaratmak” adı altında toplumsal muhalefeti yedeklemek, sermaye iktidarı ve onun yönetici gücü olan ordunun yeni dönemdeki temel politikalarından biridir. Böylesi bir politikanın yedeklemeyi hedeflediği kesimler içinde doğal olarak solun değişik kesimleri de bulunmaktadır. Burjuvazi, solun parçalı dinamiklerini böylesi bir platforma çekebilmek için de ara basamaklara, bu işin taşeronluğunu yapacak sol, hatta sosyalist etiketi taşıyan güçlere ihtiyaç duymaktadır. Bu taşeronluk görevi 28 Şubat operasyonu ile Perinçek ve partisi İP’e verilmiştir. İP, görevinin misyonu ile hareket etmektedir ve türünün de hayli gelişmiş bir örneğidir.

28 Şubat’tan beri Milli Güvenlik Siyaset Belgesi’yle ilan edildiği gibi, ordu, sermaye düzeninin çok yönlü krizi şartlarında, emek-sermaye çelişmesini perdelemek için laik-şeriat ikilemi üzerinden toplumsal muhalefetin dikkatini asıl sorunlardan uzaklaştırmaya hız vermiştir. Dolayısıyla, İP’e biçilen misyon gereği ordunun “kurtarıcı” ilan edilmesi, bu nedenle desteklenmesi gerekir. İP bunu açıktan ve yüksek sesle yapmaktadır. İP’e göre, karşı-devrim cephesinde yalnızca DYP, RP, BBP ve MHP bulunmaktadır. Ordu artık “demokratik devrimin ordusudur”. DSP ve CHP devrim kampındadır. ANAP ve DTP ise devrim cephesine yakın olmakla birlikte, merkezde bulunan partilerdir.

İP’in tanımladığı cepheleşmede devrimci örgütler ve PKK “karşı-devrim” cephesinde sayılmaktadır. Bu cepheleşme içinde İP, DSP ve CHP’ye sol güçbirliği çağrısı yaparken de, Türkiye’de bugün yalnızca Cumhuriyet Devrimi güçlerinin ordusu var, öyleyse başka iktidar seçeneği yok demektedir. Darbe destekli ya da tehditli bu “sol”(!) iktidar için hayaller yaymakta, sol güçbirliğinin “%40-50'lere varan oy potansiyeli”nden bahsetmektedir.

İP, orduya ilişkin demagojik söylemini iki faktöre dayandırmaktadır: Birincisi; “ordunun devrimci geleneği”dir. İkincisi; şimdiki komuta kademesinin “ABD çizgisinden vazgeçerek küreselleşmeye karşı ulusal devleti korumaya karar verdiği”dir.

İkincisinden başlayalım. İP, 1919’da 300 Osmanlı paşasından 6’sı merkezi otoriteye karşı çıktı ve devrimci orduyu oluşturdu demektedir. 1919 yılında 6 paşa sadece üst komuta kademelerinden değil, alt kademelerinden de ayrılmak zorunda kalmışlardı. Dolayısıyla, sözkonusu olan bir ordunun saf değiştirmesi değil, yeni bir ordunun yaratılmasıdır.

Şimdiki ordunun tüm komuta kademesi ise 1950’lerden beri Pentagon tarafından eğitilip yetiştirilmektedir. Bir toplumsal alt-üst oluş olmadan ve böylece merkezi otorite, ordu içi hiyerarşi kırılmadan bu ordunun “ABD çizgisinden” ayrılabilmesi mümkün müdür? İP’in iddiasına bakılırsa, bugün komuta kademesinin en üstü sözde taraf değiştiriyor, karşı-devrimden yüzünü devrime dönüyor ama ordu içinde hiçbir karışıklık ve sıkıntı olmuyor. Bugünkü komuta kademesi hiçbir toplumsal alt-üst oluş ortamı olmaksızın bekçilik ettiği sınıfa, düzene, ordunun geleneklerine ihanet ediyor. Düşünün ki, 1960’lardan beri burjuva klikler arası çıkar çatışmaları yüzünden bile (ki buna darbeler dönemi dahildir) ordu içinde farklı yönelimler ortaya çıkabilmiş, ayrılıklar yaşanabilmiştir. Ama, nasıl oluyorsa, bir ordu saf değiştiriyor, gericiğin ordusu olmaktan çıkarak

“devrimin ordusu” haline geliyor ve bu, bu ordunun bünyesinde, komuta kademesinde bir sıkıntıya yolaçmayabiliyor. 12 Eylül karşı-devriminin mimarı bir ordudan “devrimci” bir ordu çıkabiliyor.

Bu tablo tamamen gerçek dışıdır. Yalandır. Bir safsatadan ibarettir.

İP’in birinci gerekçesini ise iki yönlü değerlendirmek gerekiyor. Birincisi, 1923 sonrasının ordu geleneği, burjuva yaşam tarzının gereklerine göre yapılan bazı düzenlemeler dışında, işçi sınıfını bütün haklardan yoksun bırakma ve Kürt halkını katletme geleneğidir. Ya da Mustafa Suphi ve yoldaşlarının katlinden Nazım’ı mahkum ettiren davalara kadar, komplo, provokasyon ve azgın bir gerici terör geleneğidir.

İP güruhu ve benzerlerinin ordunun “ilerici geleneği”ne dayanak yaptıkları hususlardan biri 27 Mayıs darbesidir. Bu darbenin yarattığı görüntü, görünürde yarattığı bir farklılığın ötesinde, bir istisna bile değildir. Zira ordunun siyasal yaşama müdahaleleri hep sermayenin dönemsel çıkarları gereğince olmuştur. 27 Mayıs’la yapılan darbenin amacı, DP iktidarının uyguladığı baskıcı rejimin toplumda yarattığı öfkeyi bir parça dizginlemek, emekçi yığınlardaki mücadele birikimini yedeklemek ve uygulanan kapitalist gelişme modeline uygun bir siyasal “barışı” kurmaktır. Sonuçlarından bakıldığında, 27 Mayıs darbesinin hızlı bir kapitalist gelişmenin önünü açmak için yapıldığı ve temelde bu sonuca hizmet ettiği açık bir olgudur.

27 Mayıs darbesi ve dönemin ordusu ile emperyalist haydutların ilişkisi üzerine küçük bir hatırlatma yapalım: 25 Temmuz 1960’ta NATO Başkomutanı Norstad Ankara’ya geldi. Türk Silahlı Kuvvetleri’nin düzenlenişine ilişkin bir değerlendirme yaptı ve komuta kademesini eleştirdi. Zamanın komuta kademesince kendisine yeni bir düzenlemenin önemli parasal kaynak gerektireceği söylenince de, bu iş için 12 milyon dolarlık bir yardım sağlamayı taahhüt etti. Bu gelişmelerden sonra 3 Ağustos’ta hükümete, 25 fiili yılını dolduran subayları emekliye sevk yetkisi veren yasa kabul edildi. Bu yasa gereğince, 235 general ve amiralin yanısıra 4000 subay emekli edildi. Bu geniş tasfiye hareketiyle bir yandan darbeci Milli Birlik Komitesi’nin ordu içindeki hakimiyeti arttırılırken, bir yandan da NATO’yla ilişkilerin bir üst düzeye yükseltilmesi sağlandı.

Bugünkü ordunun gerçekliği ise en kör gözlerin bile görebileceği çıplaklıktır: TC-ABD-İsrail askeri antlaşmaları ordunun dolaysız inisiyatifinde yapılıyor. General Çevik Bir, Pentagon temsilcisi olarak Genel Kurmay üzerinde tartışmasız bir otoritedir. Genel Kurmay Başkanı General Karadayı Washington’a giderek icazet alıyor. Bu ordu, emperyalist haydutların çıkarları gereği emperyalist haydutluğun savaş örgütü olan NATO bünyesinde kardeş halklara karşı militarist bir kuvvet olarak kullanılıyor vb. Bu ordunun “mandacı”lığının, emperyalizmin jandarmalığını yapmaya her an amade olduğunun inkar edilebilecek bir tarafı var mı?

Tüm bunların inkar edilebilecek bir tarafı yoktur. İP-Aydınlık çetesinin her dönem generallerin postallarını yaladığının, fakat buna rağmen dönem dönem bu aynı ordunun ve generallerin hışmına uğramaktan kurtulamadıklarının da inkar edilebilecek bir tarafı yoktur. Elendi aşak Hıskisine,

efendinin gerektiğinde uşağının kulağını bükmesine en iyi örneklerden biri ordu ile İP-Aydınlık çetesi arasındaki ilişkidir. Perinçek ve avanesini, bugün solu ideolojik etkisi altına almak için, bir halka olarak kullanan ordunun, yarın bu uşaklarını bir paçavra gibi çiğneyemeyeceğini de kimse iddia edemez.

İP-Aydınlık çetesi 1980 öncesi sıkıyönetim çağrıları yapıyor, MHP ile ortaklaşa “4. Ordu (Ege ordusu) Sovyet sınırına” diye sosyal şöven kampanyalar düzenliyorlardı. Bir ihbar bülteni olan günlük *Aydınlık* gazetesinde devrimcilerin isimlerini ve adreslerini listeler halinde işkencecilere ihbar ediyorlardı. Ne ki, bu hizmetleri onları 12 Eylül darbesinin hışmından kurtarmaya yetmedi.

1987’den beri geçmişini unutturmaya çalışan ve görüntüde devrimci lafazanlıklara giren Aydınlık çetesi, daha o zamandan yeni dönemde asıl saflaşmanın sosyalizm ile demokrasi temelinde yaşanacağını görmüş ve buna göre konumlanmıştır. Devrimci hareketin geriye doğru çözülüşünden güçlenmeyi uman İP, “tamamlanmamış demokratik devrim” teziyle küçük-burjuva devrimciliğinin yumuşak karnına oynamıştır. Kabul etmek gerekir ki, Perinçek ve avanesi kirli sicilini temiz göstermede kimi küçük-burjuva çevrelerin ve Kürt yurtsever hareketinin politik naifliğinden hayli yararlanmıştı. “Fırat’ın Doğusu” biçimindeki ikiyüzlü söylemin yarattığı aldatıcı görüntü ve bunun ürünü algılamayı Aydınlık çetesi kirli sicilini gizlemek, böylelikle solda etki gücünü artırmak amacı çerçevesinde iyi değerlendirmiştir.

Aydınlık çetesi, küçük-burjuva devrimci-demokratik çizginin açmazlarına başarıyla oynamaktadır. Zira, Perinçek ve avanesi devrimci-demokratizmin gerçekliğinin farkındadır. Her alanda olduğu gibi, ordu konusunda da ideolojik rüzgarın gücüyle solun belirli kesimlerini etkisi altına alacağına inanmaktadır. Kazanmayı umduğu solun ideolojik, sınıfsal konumu kadar tarihsel geçmişi de bu çetenin umudunu artırmaktadır. Yazımızı, ordu konusundaki yanılgılardan bir örnek vererek bitirelim: “Filipin parlamentoculuğu için sonun başlangıcı olan ordunun müdahalesi, ne de olsa, küçük burjuva radikalizmi bakımından Demirel’e kıyasla daha makbul sayılabilecek bir siyasiyi başbakanlık görevine getirmiştir. Haksızlık etmemek için belirtmek gerekir ki, Erim’in geçmişinde bir Morrison şirketi temsilciliği, kendisini ve kardeşlerini yüz milyonluk bir servetin sahibi kılan şaibeli işler, camilere bomba koyarak yobaz saldırıları tertipçiliği, siyasal cinayetler kışkırtıcılığı pek yoktur. (...) Evet, 12 Mart muhtırası sonucunda meydana gelen durum eskisinden kötü sayılamaz. Tersini iddia etmek, düşürülen Demirel hükümetinin arkasından ağlamak durumuna düşmek olur. Bu gelişme, en elverişsiz şartlarda bile, bir ulusal kurtuluş savaşından doğmuş olan Türkiye Cumhuriyeti ordusunda Mustafa Kemal’in ilerici geleneğinin son tahlilde ağır bastığını gösterir.” (Mihri Belli, Aydınlık Mart-Nisan 1971)

Bu kısa alıntıda “bitirilmemiş demokratik devrim” kalıbına saplanıp kalanların tüm açmaz ve sıkıntıları vardır: Bir burjuva seçeneğe karşı bir başka burjuva seçeneği tercih etmek; ordu konusunda hayal beslemek; bağımsız bir politik seçenekten yoksun olmak. Böylesi bir tabloda olmayan ve tabiatıyla olamayacak olan tek şey ise devrimci seçenektir.

SEKA Fidanlığı'nın “bedelsiz tahsisi” ve gösterdikleri

Özelleştirmeler yoluyla, yatırım yapıyoruz demagojisiyle ülkenin yeraltı-yerüstü zenginlikleri yerli ve yabancı sermayeye peşkeş çekiliyor. Son olarak Kocaeli'deki SEKA Fidanlığı'nın Ford-Koç ortaklığına “bedelsiz tahsisi” uzun süredir gündemde...

Fidanlığın Ford-Koç ortaklığına verilmesine tepki gösteren emekçileri Mesut Yılmaz “vatan haini” olarak nitelemişti. Demirel ise her zamanki demagogik tarzını kullanarak “Çankaya'nın bahçesini bile veririm” diyerek peşkeş tepki gösterenlere kızdığını ifade etmişti. SEKA Fidanlığı'nın sermayeye “bedelsiz tahsisi” ve üzerinden çıkan tartışma-pratikler basit bir olay olarak ele alınamaz. Burada iki farklı sınıfın yaklaşımı ve onun açığa çıkardığı pratikler vardır.

Vatan haini kimdir?

Sermaye devletin yöneticileri, sistemin çarklarının işleyişine ters bir tepkiyle karşılaştıklarında o tepkiyi hemen vatan haini ilan ederler. Onlar için vatan hainliğinin kıstası sermayenin çıkarlarına uygun davranmamaktır. Bu, hakkını arayan işçinin onlar nezdinde “vatan haini” olması anlamına gelir.

Fakat ortada bir hainlik varsa bu hainliği yapanlar döktükleri tonlarca alınterine ve dünyayı üretmelerine rağmen sefalet içerisinde yaşayan işçi-emekçiler değil, sermaye ve onun temsilcileridir. Çünkü, çalışmadan asalakça yaşayan onlardır. Türkiye'yi yabancı sermaye için ucuz işgücü cennetine çeviren onlardır. TELEKOM'u, POAŞ'ı, elektrik santrallerini vs haraç-mezat satın onbinlerce işçiyi sokağa atan onlardır. Kosova'nın kurtuluşu için ulusal mücadele yanlısı kesilen ve Kürt halkı bu hakkını istediği için bu toprakları kan gölüne çeviren faşist sermaye devletin kendisidir.

SEKA Fidanlığı üzerinde Koç-Ford ortaklığının otomotiv fabrikasının temelini attığı konuşmada sermayenin tescilli uşağı Türk Metal Başkanı Mustafa Özbek'i gerçek vatansever ilan eden Demirel vatanseverlikten ne anladığını açıkça ortaya koymuştur.

Başbakan Mesut Yılmaz da yaptığı konuşmasında töreni: “Türkiye'nin belirlediği rotadan şaşmayacağını; onu çağdan koparma, geri bırakma girişimlerine boyun eğmeyeceğinin; hükümetiyle, devletiyle, yargısıyla, sendikasıyla artık kuru gürültüye pabuç bırakmayacaklarının” kanıtı olarak gösterdi. Türkiye'nin belirlediği rotanın emperyalizme göbekten bağlılık ve IMF dayatmalarına tam itaat olduğu açıktır. “Vatanını çok seven M.Yılmaz” ve ona destek veren “vatansever sendikacılar” bu topraklar üzerinde yaşayan işçi-emekçilere daha fazla baskıyı ve sefaleti dayatmakta elele vermişlerdir. İşin garip tarafı bunu da vatanseverlik uğruna yaparlar. Ne diyordu Nazım burjuvalara hitaben;

... “Siz vatanperverseniz, siz yurtseverseniz, ben yurt hainiyim, ben vatan hainiyim. Vatan çiftliklerinize, kasalarınıza ve çek defterlerinizin içindekilerse vatan, vatan, şose boylarında gebermekse aklıktan ... fabrikalarınızda al kanımızı içmekse vatan, ... vatan, mızraklı ilmühalse, vatan polis copuysa, ... vatan Amerikan üsleri, Amerikan bombası, Amerikan donanması topuysa, vatan, kurtulamamaksa kokmuş karanlığınızdan, ben vatan hainiyim.”



Burjuva hukuku ve burjuvazinin ihtiyaçları

Bilindiği gibi SEKA orman arazisinin Ford-Koç ortaklığına tahsis edilmesi kararı Bakanlar Kurulu'ndan çıkmıştı. Fakat Danıştay 10. Dairesi açılan dava doğrultusunda yeni bir karar alınincaya kadar yürütmeyi durdurmuştu. Bu sonuçlanmamış bir durumdur. Cumhuriyet Gazetesi bile bu durumda “cumhurbaşkanı ve başbakan temel atmaya katılarak kanunsuz iş yapmaktadırlar” şeklinde haber geçmişti. Sermaye devletin bir kez daha kendi hukuk sistemini çiğnemesi demektir bu. Ayrıca bu ilk defa da yapılmıyordu. Özelleştirme ve başka konular üzerinden de bunun sayısız örnekleri yaşandı. Fakat bu anlaşılmayacak bir durum değildir. Sermaye sınıfı, ihtiyaçları doğrultusunda her türlü yöntemi mübah görür. Gerekteğinde kontr-gerilla örgütlenmesi kurar. Gerekteğinde eroin ticaretinin kendi kontrolünde yapılmasını sağlar. Bu tablo içerisinde sözkonusu örnek olduğu gibi kendi hukuk sistemini çiğnemesi, masum bir örnek olarak bile kalır.

Günümüzde işçi sınıfına saldırının uluslararası plandaki ortaya çıkışı olan MAİ ve MİGA hayata geçirilmeye çalışılıyor. Emperyalizm bağımlı ülkelerdeki yatırımlarını ve işgücünü en ucuza maletmeye çalışırken gelecekteki çalışma ortamının hukuk kurallarını da beraberinde getirme hazırlığında. Yabancı sermaye gelip yatırım yapsın da ne olursa olsun yaklaşımında olan sermaye devleti, Ford gibi uluslararası tekellerin MAİ'yi hayata geçirme isteğine de hemen karşılık verecektir. Sermaye iktidarı emperyalizme uşaklıkta sınır tanımamaktadır, hatta daha öncesinden kendi çizmiş olduğu sınırları bile!

Emperyalizme bağımlılıkta sınır yok!

Temel atma törenindeki konuşmasında M.Yılmaz bunu “Türkiye’de yabancı sermaye korkusunu kırmalıyız. Yabancı sermaye düşmanlığı kimseye fayda getirmez” sözleriyle ifade ediyordu. Öyle ki M.Yılmaz ve Demirel ağızbirliği etmişler yabancı sermaye yatırımlarını öve öve bitiremiyorlardı. Yabancı sermayeye imkan sağlamak için her türlü sözü veriyorlardı. M.Yılmaz'ın en çok hayıflandığı konu ise geçmişte bedelsiz arazi verilmediği için bir Japon şirketinin, bedelsiz arazi veren Fransa’da yatırım yapmasıydı. Yılmaz bir daha bu hataya düşmeyeceklerini söyleyerek yabancı sermayeye “yeter ki gelin hepimize verecek bedelsiz aramız var” sinyali veriyordu.

Demirel ise “yabancı sermaye gelsin yatırım yapsın. Orman, fidanlık bir önemi yok”

sözlerinden dolayı faşist Mustafa Özbek’e övgüler diziyo ve bu yatırımı işsizliğe çözüm olarak sunuyordu. Fidanlığın peşkeş çekilmesi ve yokedilmesine tepki gösterenlere ise serzenişte bulunup “siz vermezseniz ben Çankaya Köşkü’nün bahçesini vermeye hazırım” diyordu. Demirel’in sözcülüğünde sermaye devletin bu canla başla verdiği mücadele emperyalist efendileri tarafından elbette ki görülecek ve takdir edilecektir.

Ford-Koç ortaklığının SEKA Fidanlığı’nı bedelsiz alabilmesinin Demirel’in akrabaları için de bir anlamı var. SEKA Fidanlığı’nın yakınındaki araziye liman izni alamayan Yahya Demirel için bu peşkeş şimdi bir örnek oluşturuyor. Ve liman izni şimdi tekrar gündeme gelmiş durumda. Bu büyük soygun mekanizmasından söz ederken bir dipnot olarak düşünüyoruz.

Yok edilen fidanlık ve çevre sorunu

Konuşmasında arazinin bedelsiz verilmiş olmadığını Koç grubunun Kocaeli’ne eğitim ve sağlık yatırımı yapacağını söyleyerek kanıtlayan M. Yılmaz, hükümetin bütün çevrecilerden de daha çevreci olduğunu söyledi. Böylece kendince yanıt getirmemiş hiçbir soru kalmıyordu. Koç grubunun eğitim ve sağlık hizmeti diye yaptığı masrafın kat kat fazlasını vergiden düşüreğinin planlarını şimdiden yaptığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Sermaye devleti, eğitim ve sağlık sorunlarını böyle çözmez diye düşünüyor anlaşılan.

Yılmaz, fidanlığın peşkeşine ve yokedilmesine karşı çıkanların aslında çevreyi bahane gösterip önemli yatırımları engellemeye çalıştıklarını söylüyordu. Yılmaz’a göre işçi-emekçiler sermayeye karşı mücadelede yatırımları engelleme yöntemini uyguluyordu.

Fabrikanın kurulabilmesi için birçok alan varken; deniz kenarındaki bir fidanlığın, onbinlerce ağacın yok edilerek kurulabilecek bir alanın seçilmesi dünyanın adeta bir çöplüğe dönüşmesinin de sorumlularını gösteriyor. Sermaye sınıfı insanların sağlığını hiçe saydığını ve çevre düşmanı yüzünü böylece bir kez daha açığa çıkarmış oluyor. Artık sağlıksız çalışma ve yaşam koşullarından dolayı tedaviler de, elbette ki para karşılığında Koç grubunun ileride vereceği hizmetlerle karşılanmış olacak!

Şunu çok iyi görmek zorundayız: Sermayenin attığı her adımda işçi sınıfını, emekçileri bir nebze olsun düşünmemektedir. Onun bildiği tek şey kar hırsıdır. Kocaeli’de fabrika kurulduğunda sağlanacak “iş imkanını”, bu düzen işsizleri düşündüğü için mi sağlıyor? Tabii ki hayır! Bu yatırım Koç-Ford sermaye ortaklığının en ucuz işgücü bulabileceği ve IMF direktiflerinin tartışmasız kabul edildiği bir ülke olduğu için burada gerçekleşiyor. Yani bu imkan azami sömürü koşullarında sağlanıyor.

Emperyalist soygun ve kapitalist sömürü mekanizmanın bu pervasızlığıyla işleminde elbette ki sınıf hareketindeki durgunluğu payı büyüktür. Fakat düzenin toplam krizine karşı öfke içten içe mayalanmaktadır. Bu öfke komünistlerin de dönemin ihtiyaçlarına uygun bir önderlik sergilemesiyle giderek örgütlü bir hal alacak ve sermayenin korkusu olan sosyal patlama örgütlü bir tarzda gerçekleşecektir. İşte o zaman, yaşamı yok ederek kurdukları bir fabrikada sefalet ücretiyle verecekleri iş üzerinden bizi avutmaya çalışanlar tarihin çöplüğünde yerini alacaktır.

Ceyhan Belediye İşçilerinin grevine sermaye devletinden yasak!

Yayın hazırlığımız sürerken Ceyhan Belediye grevinin sermaye devleti tarafından yasaklandığı haberi geldi. Bu saldırı ne sınıf dayanışmasının ne de mücadele coşkusunun önemini karartamayacağı, tüm saldırı ve yasaklamalara rağmen bu kavga bitmeyeceği için, sayfa düzenini değiştirmeden yayınlıyoruz. Zaten bu satırları yazdığımız saatlerde Ceyhan Belediye grevcilerinden, Fen İşleri'nin önünde oturma eylemi yapıldığı haberi geldi. Ceyhan'daki grev yasağı, IMF uşaklarının tahammül sınırlarını göstermesi açısından oldukça önemli. Emperyalizme uşaklık ve IMF'ye verilen sözler dışında bu yasağa hiç bir gerekçe getiremezler çünkü. Depremi kullanmaya çalıştılar, çalışacaklar. Ama kullandırmayacağız. Ceyhan Belediye grevcileri depremden en fazla zarar gören işçi-emekçi kesim içinde oldukları ve sınıf çıkarlarının bilincinde oldukları için, grev sırasında, emekçi halkın sağlığına yönelik çalışma yapmayı sürdürdüler. Sürdürmeye de kararlıydılar. Çünkü grevlerin amacı sınıf kardeşlerine (dolayısıyla da kendilerine) zarar vermek değil, hak almaktır. Sermaye devletinin saldırısına karşı, şimdi, Ceyhan Belediye işçileriyle dayanışma daha da önem kazanmış bulunuyor. Adana bölgesi başta olmak üzere, eylemli sınıf dayanışmasını yükseltmenin zamanıdır. Ceyhan Belediye işçilerine saldırı hepimize saldırıdır. Grev yasakları grev yaparak bozulur.

**Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!
Yaşasın Ceyhan grevimiz, yaşasın sınıf dayanışması!**

Sınıf dayanışmasını güçlendir!

13 Temmuz'da başlayan ve ikinci haftasını tamamlayıp yirminci günlere dayanan Ceyhan Belediye İşçilerinin grevi kararlılığından ve coşkusundan hiç bir şey kaybetmeden sürüyor. İşveren eylemi bir an önce bitirip sona erdirmenin işçilerse haklarını alıncaya kadar direnmenin hesaplarını yapıyor.

Belediye patronu Civelek bu haftada her zamanki gibi grevi kırma çalışmalarına devam etti. Grevi karalayarak yada tehdit ve zora kullanarak sürdürdüğü bu çalışma sonuç vermemeye devam ediyor. Civelek her saldırıdan eli boş dönüyor.

Biz komünistlerde Civelek ve uşaklığını yaptığı sermaye devletinin saldırılarından fazlasıyla nasibimizi alıyoruz. Günün büyük çoğunluğunu polis takibi, polis kuşatması atında geçiriyor. Atılan her adım kontrol ediliyor. Dahası faaliyetimizden fazlasıyla rahatsız olan Civelek ve korumaları üzerinden tehdit mesajları yollanıyor. Tüm bu saldırının nedeni son derece açıktır. Grevci işçilerle komünist çalışmanın buluşmasını engellemek, böylelikle icraatlarını dahada rahat sürdürmenin zeminini yakalamak.

Bu hafta Ceyhan işçilerinin her zamanki dostlarından farklı ziyaretçileri vardı. Kuzu postuna bürünmüş kurtlardı bunlar. ANAP'ın

Ceyhan ilçe yönetimi yüzlerine taktıkları maskelerle işçilerin karşısına çıktılar. Ancak maskeleri kısa süre içerisinde düşürdüler.

ANAP'lı yönetimin geliş nedenini grevci işçiler çok iyi biliyorlardı. Ziyaretin asıl nedeni yıpranan imajlarını tazelemek, seçimlerde Ceyhan işçilerinden oy toplama hesaplarıydı. Bunun için ANAP'lı yönetim olmadık yalanlar uydurup, işçilere neler söylemedi ki; "bu grevde işçileri destekliyorlarmış, Civelek'ten yana değillermiş" vb. vb.

Fakat tüm bu yalanlara rağmen yırtığı yamayamadılar. Daha bir hafta önce ANAP'lı bakan İmren Aykut bütün kinini işçilere kusarak, grevi erteleme teditlerinde bulunmuştu. Bu da ANAP'ın sınıf düşmanı yüzünü tüm çıplaklığıyla ortaya sermişti. Şimdi ANAP'lı yönetim bu gediğe taşı tekrar nasıl yerleştireceğini düşünüyor. Ziyaret bu hespla yapılmıştı.

Ancak geldiğine pişman oldu ANAP'lılar. Önce sendika şube başkanı bu oyunu boşa çıkaran, ANAP'ın grev sürecindeki tutumunu teşhir eden bir konuşma yaptı. Ardından işçilerden üst üste yenileri geldi. Son olarak orada bulunan muhabirimiz yaptığı konuşmayla ANAP'ın düzen partisi ve sınıf düşmanı kimliğini teşhir etti. Tüm bu konuşmalardan sonra ANAP'lılar

geldikleri gibi orayı terk ettiler.

Başarıyla süren grevi bugün ileriye taşımak, Ceyhan işçilerinin karşısına bir zorunluluk olarak çıkmış durumda. Bunun olanakları fazlasıyla var. Yeter ki bunlar değerlendirilebilsin ve bu olanaklardan gerektiği gibi yararlanılabilsin.

İçinden geçtiğimiz süreç sınıf dayanışmasının örülebilmesinin imkanlarını her geçen gün daha da arttırıyor. Yaygın bir TİS süreci yaşanıyor. Fakat bunun ötesinde ve çok daha önemlisi İncirlik'te çalışan Harb-iş üyesi işçilerin başlayan grevleridir. Bu greve karşı Ceyhan belediye işçilerinin güçlü bir dayanışma bilinciyle hareket etmesi gerekiyor.

Bugünden Ceyhan Belediye işçileri İncirlik'te çalışan sınıf kardeşlerinin yanında olmalı, dayanışma eylemleri hayata geçirmelidir. Kendi deneyimlerini İncirlik işçileriyle paylaşarak süreçlerini ortaklaşmanın kanallarını yaratmalıdır. Bu, güçlü bir sınıf cephesini örmenin, birleşik bir mücadelenin önünü açmasının en temel yoludur. Ceyhan'lı grevci işçiler bu sorumluluğu omuzlayarak, görevlerini yerine getirmelidirler.

Yaşasın sınıf dayanışması!

Kurtuluş yok tek başına,

ya hep beraber ya hiçbirimiz!

SYKB/Adana

Grev güncesi

1. Gün: Ceyhan Belediyesi'nde işçiler dilenciye verilen bir sadaka gibi üç-beş kuruşa çalıştırılmaktadır. Ceyhan'da sömürü çarkları işlemektedir. Bu sömürü ve talan düzenine dur deme zamanı gelmişti. 13.07.1998 Pazartesi günü üretimden gelen gücümüzü kullanarak greve çıktık. Grevimize üç-beş ihanetçi dışında katılım yoğun.

2. Gün: Grev başarılı bir şekilde start aldı. Fakat grevin 2. günü Ankara'dan "Sayın" Rıdvan Budak'ın beslemeleri greve müdahale etmek için gelip kolları sıvadılar. Bir zamanlar Budak'ın kapalı kapılar ardında işçi sınıfı üzerinde oynadığı sinsi oyunları bizim üzerimizde oynamaya kalktılar. Sınıf bilinçli işçiler olarak buna karşı çıktık. Bizlere işverenle aramızı bozmamayı, üç aşağı-beş yukarı anlaşılabileceğimizi öğütlediler. Grevin kısa zamanda bitmesi gerektiğini söylediler. Bizler ancak patron taleplerimizi kabul ederse grevin bitebileceğini, üç aşağı-beş

yukarı değil bizim isteğimiz kabul görürse anlaşılabileceğimizi söyledik.

Ve bu bildik reformist oyunları işçi arkadaşlarımızla birlikte boşa çıkardık.

3. Gün: Grev hararetli tartışmalarla devam ediyordu. İşveren, işbirlikçi sendika bürokratlarıyla sıkı temasa geçip grevi boşa çıkarmaya çalıştı. Bu da yetmezmiş gibi işçiler arasına girip, "Belediyenin parası yok, fedakarlık yapmamız lazım" türünden tartışmalar açtılar. İşçileri işverenle pazarlığa oturtmaya kalktılar. Ne var ki bu ucuz ayak oyunları öncü işçiler tarafından boşa çıkarıldı. Onları işçilerin toplu olarak bulunduğu yerlerde teşhir ettik. İşçi kardeşlerimizin desteğini alıp işveren ve onun işbirlikçilerine gereken cevabı verdik; belediyenin parasının olmaması bizi ilgilendirmez.

4. Gün: Grevin 4. günü depremden zarar gören Ceyhan halkının sorunlarını paylaştık bu da dışardan kamuoyu oluşturmaya yarar.

5. Gün: Greve maddi ve manevi destekler gelmeye başladı. Seyhan Belediyesi Temizlik İşleri'nde çalışan sınıf kardeşlerimiz greve destek ziyaretinde bulundular. Sınıf kardeşlerimizi "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganlarıyla coşkulu bir şekilde karşıladık. Oradan belediyenin diğer bölümlerini ziyarete gittik. Her yerde aynı coşku hakimdi.

Grevimize destek cezaevlerinden de geldi. EKİM tutsakları da maddi yardımlarla "yüreklarının bizimle çarptığını" gösterdiler. Burada onları tüm devrimci coşkuyla selamlıyoruz. İçerde, dışarda; sokakta, fabrikada hep birlikteyiz.

Bizler kararlılıkla grevi devam ettirmeye çalışacağız. Hiçbir zorluk bizi bu yoldan alıkoyamaz.

Ceyhan işçisi kazanacak!

İşçi sınıfı savaştacak!

Sosyalizm kazanacak!

Ceyhan'dan komünist bir işçi

Sefalet ücretine karşı İMES'te örgütlü mücadeleye!

Sömürü üzerine kurulu kapitalist sistemde, kapitalistlerin varlığı, ancak işçi sınıfını ve yarattıkları artı-değer sömürüsü ile mümkündür. Sermayenin her geçen gün azgınlaşan saldırılarıyla işçi sınıfı yoksullaşmakta, aldığı sefalet ücretiyle yaşamaya mahkum edilmektedir.

Özelleştirmeler ve sosyal hakların gaspı başta olmak üzere, bu paketle işçi sınıfına yaşam hakkı tanınmıyor. Bir ailenin insanca yaşayabilmesi için gerekli asgari harcamalar ayda 160 milyon lira olarak belirlenirken, asgari ücret 30 milyonlarda seyreliyor. Servet ve sefalet kutuplaşması gün geçtikçe artıyor.

Bugün emekçilerin gündeminde 6. ay zamları var. Hükümet IMF paketini aynen uygularken memur zamlarını yüzde 20'den "buçuk" bile fazla vermeyeceğini açıklıyor -ve DTP'nin de dahil olduğu bir sürü ayakoyunu sonucu vermiyor da-. Asgari ücret ise brüt 47 milyon lira olarak belirleniyor. Şu an İMES'teki işyerlerinde zam konusunda süreç yavaş yavaş işlemeye başlamış durumda. İMES'te patronların örgütlü olduğu yönetim çoktan kendi arasında yapacağı zammı belirlemiş bile. İşçi sınıfına saldırılar noktasında tek vücut olarak hareket eden İMES patronları, ortalama %30'luk bir zam belirlemiş durumdalar. Birçok yerde bu yüzde otuzun da altında zam dayatılıyor ve işçilerin kararlılığına/yılgınlığına, işyeri koşullarına (işçilerin kalifiye olma(ma)sı, stok olma(ma)sı, yetiştirilmesi gereken siparişlerin olma(ma)sı vs.) göre hayata geçmeye başlıyor. Birbirinden kopuk, örgütsüz durumdaki İMES işçileri ise kendi kaderlerini ellerine alma konusunda o denli dağınıklar.

Patronlar düşük zam politikasını her zaman uygulamıştır. Çünkü işçilere ne kadar az zam verirlerse, kendi kârları o kadar artacaktır. Aynı zamanda işçilerden gelebilecek tepkiyi önlemek adına da bir sürü yalan dolan söylenmektedir.

Aslında çoğu kez sermayedarların politikaları zam ya da sözleşme aylarına (sendikalı olan yerlerde) göre şekillenmektedir. (Örneğin Packard'da sözleşme öncesi üretim yoğunlaştırılıp, stoklar artırılarak, sözleşme sürecinde gerçekleştirilecek bir greve karşı hazırlıklı olabilmek gibi...)

İMES'te uygulanan politikalardan biri ise 6. ay zammı sürecinde işlerin durgun olması. Bu bir yandan işçilere, zam talebi olduğunda "para yok" un gerekçesi yapılabiliyor, bir yandan da işlerin durgunluğu gerekçesiyle ve patronların "esnek" çalıştırma hakkının yaygınlaşmasıyla bir dizi işyeri ücretsiz izin uygulamasına gidiyor. Hem ücretlerden kesinti yapılıyor, hem de birlikte hareket etmenin önü kapatılarak tepkilerin dağılması sağlanıyor. (OSB'de kurulu TÜRKSA'da işçilerin 1 aylık ücretsiz izine çıkarılması buna örnek gösterilebilir) Ücretin, yapılan işle/üretim sonucu çıkan ürünle belirlenebileceği, işlerin durgun olması nedeniyle zammın verilemeyeceği/az verileceği aslında bir yalandır.

"Ücret, işçinin kendi ürettiği metada sahip olduğu bir pay değildir. Ücret kapitalistin

onlarla kendisi için belirli bir miktarda üreten emek-gücünü satın aldığı daha önceden varolan metaların bir bölümüdür.

Kapitalist, dokumacının emek-gücünü, servetinin, sermayesinin bir bölümüyle satın alır, tıpkı servetinin öteki bölümüyle hammaddeyi, ipliği satın aldığı gibi." (K. Marx-Ücretli Emek ve Sermaye)

Aynı şekilde kapitalist, eğer yaptığı işten kâr etmiyorsa, o işi sürdürmenin koşulu/olanağı yoktur. Varlığı elde ettiği kâra bağlıdır.

İMES gibi küçük atölyelerin bulunduğu bir sanayi sitesinde işçilerin ücret/zam sorunu karşısına tek tek atölyeler olarak çıkması çözüm değildir. Çünkü patronların karşısındaki 15-20 kişi ile binlerin gücü arasında dağlar kadar fark vardır. Patronların karşısına sigorta hakkı, 8 saatlik işgünü talebinde olduğu gibi nasıl birleşerek çıkmamız gerekiyorsa, ücret konusunda da aynı olması gerekiyor. Zamlar konusunda patronun iyiniyetine/insafına bırakılmış herşey ezilmeye mahkumdur. İşçilerin kendi kaderlerini ellerine almaları, birleşik/örgütlü bir güce kavuşmalarıyla mümkündür. Patronların karşısına güç olarak oturabilmenin şartı toplu sözleşme hakkına sahip olabilmek, bunun için de sendikalı olmaktır. Sendikalaşabilmek ve ondan sonra da sendikalarımıza sahip çıkarak onları işçi sınıfının kalesi haline getirebilmek için ise dernekleşme bir araç olarak karşımızda durmaktadır. Ancak sendikalaşma aşamasına gelmeden önce ne yapacağız, oturup kaderimize razı mı olacağız? Tabii ki hayır. Sendika işçinin vazgeçemeyeceği bir mevzisi. Ancak o da örgütlenmiş işçilerin birlik ruhu ve mücadele kararlılığı sonucu işler. Yoksa sıkça görüldüğü gibi sendika ağalarının ihanetiyle karşılaşılması kaçınılmazdır. Bu aynı birlik ruhu ve kararlılık sendikalaşmadan önce de haklarımızı alabilmemiz açısından tek silahımızdır. Patronlar bizi bölerek güçsüzleştirmek isteyecek; örneğin ücretleri konuşmak için tek tek çağırarak birlik olmamızı engellemek, böylece kendi keyfince davranmak isteyecektir. Buna karşı patronun karşısına işyerinde toplu halde çıkacak ücretleri öyle görülecek, kendi istediğimiz zam oranını dayatacağız. Bunun örnekleri şimdiden görülmeye başlandı bile.

Ancak bizim karşımızda patronlar/sermaye sınıfı ve onların devleti duruyor. Ancak sermayedarlar kaşıkla verdiklerini kepçeyle almaya çalışacaklardır. Bundan dolayı bizim biraz daha fazla (yüzde 40-50) zam oranlarıyla yetinmemiz mümkün değildir. Haklarımızı alabilmek için mücadeleyi süreklileştirmemiz ve iktidar mücadelesiyle birleştirebilmemiz gerekiyor. Bunun yolu ise işçi sınıfının illegal ihtilalci komünist partisinin kızıl bayrağı altında birleşmekten ve sınıf mücadelesini yükseltmekten geçiyor. Güncel hedefimiz sermayenin saldırılarını durdurmak, nihai hedefimiz ise onları tarihin çöplüğüne gömerek tüm ezilenlerin kurtuluşunu sağlayacak işçi sınıfının iktidarını kurmaktır.

Amerikan üslerinde grev!

Yabancı işyerlerinde çalışan yaklaşık 1500 işçi TİS taleplerinin kabul edilmemesi üzerine 23 Temmuz günü greve başladı. Harb-İş sendikasının İzmir, Ankara ve Adana'da örgütlü bulunduğu işyerleri şu an paralel bir grev süreci yaşıyor. Ancak grevin asıl merkezini Adana'da ABD emperyalizmine ait İncirlik Üssü oluşturuyor. Burada çalışan 1500 işçiden, 1200'ü grevde yer alıyor. Geriye kalan 300 işçi ise grev kapsamı dışında olduğundan dolayı yer almıyor. Bunun dışında Ankara'da 190, İzmir'de ise 310 Harb-İş üyesi işçi grevde bulunuyor.

Anlaşmazlıkla sonuçlanan TİS görüşmeleri 1 Nisan tarihinde başladı. O tarihten bu yana yapılan sayısız görüşmeden herhangi bir sonuç çıkmadı. ABD işvereni bütün iğrenç sömürücü karakterini bu dönem içerisinde fazlasıyla sergiledi. İşçilerin haklı ve yerinde talepleri karşısında pervasız bir tutum sergileyerek işi çıkmaza sürükledi. Bütün kinini kusarak işçilere temel haklarından yoksun koşulları dayatmaya çalıştı. İşyerinde örgütlü Harb-İş sendikası bu dayatmaları kabul etmedi ve geline nokta grev kararı alıp bunu hayata geçirdi.

Sendikanın TİS'te kabul edilmesini istediği temel talepler kısaca şunlar;

- * Taşeron uygulamasının son bulması,
- * Kaçak Amerikalı işçilerin çıkarılması,
- * Toplusözleşme süreci içerisinde ortaya çıkan sorunların ABD'de değil, Türkiye'de çözülmesi,
- * Saat ücretine 500 000 TL. zam verilmesi.

Kabul edilmeyen bunun dışında 19 madde daha var Ancak sürecin grevle noktalanmasının asıl nedenini bu 4 talep oluşturuyor.

İkinci haftasına girmek üzere olan greve yüksek bir coşku ve kararlılık hakim. Üretimden gelen güçleriyle ABD işverenine yenilgiyi yaşatmaya kararlı görünüyor işçiler.

ABD'nin durumuna gelince: İncirlik gibi önemli bir üssün grevle yarı yarıya işlemez hale gelişi, dünya halklarının ve emekçilerinin katili ABD emperyalizmi için çok ciddi bir problem. Panikleyen sadece ABD'de değil. Aynı zamanda emperyalizm uşağı Türk sermaye devletidir. Grev başladığından bu yana, ipleri Pentagon'dan kontrol edilen Türk ordusu efendilerine olan bağlılığını kanıtlama telaşında. Grevci işçilerin tümü bu birkaç günlük grev sürecinde bunun canlı tanığı oldular. "Türk ordusundan çektiğimizi, ABD ordusundan çekmiyoruz" tespiti bugün grevci tüm işçilerin ortaklaştığı bir nokta.

Grevin ilk gününden bu yana pervasız bir saldırı içerisinde ABD ve Türk ordusu. İncirlik beldesi tam bir kuşatma altında tutuluyor. Giriş-çıkışlar kontrol altında ve ilçeye giren herkes kimlik kontrolünden geçiriliyor. Grev gözcülerine ise kimse yaklaşılmıyor. Destek ziyaretleri engellenerek, grevci işçiler yalnızlaştırılmaya çalışılıyor. Sendika yöneticilerinin dahi içeri girmesi engelleniyor. Bu hafta içerisinde nihayet lütfedip grevi ziyaret eden Bayram Meral bile tüm bürokratik kurumları zorlamasına rağmen grev yerine uluşmayı başaramadı.

İşveren greve yönelik her türlü saldırı yöntemini deniyor. Bu hafta içerisinde grev gözcülerinden bir kaç işçinin üzerine kurt köpekleri saldırtıldı. Bir ABD askerinin içeriye girmesine izin vermeyen grev gözcüleri saldırıya uğradı. İşçilerin su borusunu patlattığı iddia edilip dava açıldı.

Grevci işçiler tüm bu saldırılara karşı sınıf uyanıklığını elden bırakmamalı, sermayenin karşısına daha bir güçlü çıkmalıdır. Sermayenin manevralarını boşa çıkarmak ve grevin başarısını garantilemek için grev süreci sıkı tutulmalı, bir an önce programlı bir eylemlilik hattı yaratılmalıdır. Yalnızca iş durdurmak değil aynı zamanda basın açıklamaları, bildiri dağıtımı, yürüyüş vb. eylemlilikler de düşünülüp hayata geçirilmelidir. Bu grevin önünü açacağı gibi aynı zamanda diğer sınıf kardeşlerimizin ve emekçilerin eylemimize sahip çıkmasını sağlayacaktır.

**Zafer Direnen Emekçinin Olacak!
kurtuluş yok Tek Başına,
Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!**

Özelleştirmeden önce ve sonra PETLAS

B. YAMAN

İktisadi ve siyasi alanda bunalım yaşayan burjuvazi, bu bunalımı aşmak için, devleti eliyle işçi ve emekçilere karşı bir saldırı hareketine geçmiştir. Bu saldırının araçlarından biri de özelleştirmedir. Özelleştirme, bir taraftan işçi ve emekçilerin alınterinin biriktirilmesi ile kurulan KİT'lerin, palazlanan ve uluslararası sermaye ile işbirliği yapan burjuva sınıfa peşkeş çekilmesi, bir taraftan da emekçi sınıfların kazanılmış mevzilerine ve örgütlülüğüne karşı bir saldırı anlamına gelmektedir.

Özelleştirmenin işçi sınıfı için taşıdığı önem; KİT'lerin, burjuva sınıfın maşası olan devletten dolaysız olarak burjuvaziye geçmesinden çok sınıfa saldırının yeni bir şekli olmasından geliyor. Özelleştirmenin örgütsüzleştirme ve sınıfa karşı bir saldırı olduğu bugüne kadar yapılan özelleştirmelerden görülmektedir. Özelleştirme sonrası birçok işyerinde toplu işten çıkarmalar, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma, düşük ücret politikası dayatılması vb. bunun somut göstergesidir. Fakat biz biliyoruz ki, küçük bir azınlığı oluşturan burjuvazi, işçi-emekçilere karşı girişeceği bir saldırıyı toplumun geniş kesimlerini aldatıp, desteğini almadan yapamamaktadır. Bu konuda kullandığı temel araçlar ise burjuva medyası, satılmış aydınlar ve satılmış sendikalar.

Kırşehir'de kurulu olan PETLAS Las. San. Tic. A.Ş.'nin 1996 yılında Kombassan şirketine satılması ve ardından yaşananlar özelleştirme gerçeğini yansıtmaları bakımından iyi bir örnek oluşturuyor.

Petlas, 1976 yılında halkın sırtından kazanılan paralarla kurulmuştur. Kuruluş sermayesinin % 20 Petkim, % 23 Emekli Sandığı, % 20 Hava Kuvvetlerini Güçlendirme Vakfı, % 15 Tarım Kredi Koop., % 12 Devlet Malzeme Ofisi tarafından sağlanması bunu kanıtlamaktadır.

Petlas'ın temelinin atılmasından sonra hep kapatılma haberleri ile çalkalanmış, fabrikanın geç bitirilmesi için elden gelen yapılmıştır. İlk ulusal lastik fabrikası olarak önemli bir pazar payına sahip olma şansını da o yıllarda yitirmiştir. 1978 yılında faaliyete geçmesi gerekirken 11 yıl gecikme ile ancak 1989 yılında deneme üretimine geçebilmiştir. Petlas ile aynı zamanlarda temeli atılan ve Japon Brisa ve Sabancı ortaklığı olan Lassa fabrikası ise Petlas'tan 10 yıl önce üretime başladı.

Lassa 1979'da üretime başladı ve önemli bir pazar payına sahip oldu. Çok uluslu sermayenin etkinliğinin

bulunduğu ve yoğun bir kapitalist rekabetin yaşandığı, 30 yıllık geçmişe sahip Türkiye lastik sanayi pazarına 1990'da giren PETLAS, 1990-1991'de % 2 olan pazar payını içinde bulunduğu finansman, tanıtım, marka, reklam vb. tüm zorluklara karşın özelleştirilmeden önce % 5,5'e çıkarmıştır. Gelirlerinin büyük bir kısmını banka faizlerine vermek zorunda olan kuruluş, çok yüksek amortisman faizleri ödemektedir. Özal hükümetinin 1988 yılında çıkardığı bir kanun ile devlet bankalarının KİT'lere kredi vermesinin önüne geçilirken, aynı yıl sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda teşvik kredileri, ihracat kredileri vb. adı altında oldukça düşük faizlerle devlet bankalarının elindeki birikimi sermayeye peşkeş çekiyordu. Elbette bu süreçten PETLAS da payını aldı. 1989 yılına kadar devlet bankalarından kredi alma şansı olan kuruluş, daha sonraları yatırım harcamaları için sermayenin özel bankalarından yüksek faizlerle kredi almak zorunda kaldı. Yüksek faiz borçlanmalarıyla sağlanan teknolojik yenilenme ve ürün çeşitliliğinin artması ise yeni kaynak sağlamak bir yana kuruluşun sürekli zarar etmesini bile engelleyememiştir.

Tüm KİT'lerde olduğu gibi PETLAS'ın satışında da bir günah keçisi gerekiyordu. Ve Kırşehir halkı ile Petlas işçisinin dayanışmasını engelleme amacı da güdülerek, fabrikanın zararının işçi fazlalığından kaynaklandığı sürekli vurgulandı. Özelleştirmenin genel bir gerekçesi olarak gösterilen "işçi fazlalığı ve işçi maaşlarının yüksekliği" PETLAS'ın zarar etmesinde de birinci sebep olarak gösterildi. Oysa istihdamın Petlas'ın üretim maliyetine etkisi % 16,8 civarındaydı. Zarar ettiği gerekçesiyle PETLAS'ı kapatma girişimi gerçekte özelleştirmenin yolunu düzleyebilmek için kullanılan bir manevra olmuş oldu. Fakat tüm yalanlara ve yürütülen sinsi politikalara rağmen 1993 yılındaki bu girişim Petlas işçisi ve Kırşehir halkının ortak direnişi ile püskürtüldü. Yapılan mitingler ve yürüyüşlerle Petlas işçisinin kapatmaya karşı gösterdiği kararlı tutum ile 1996 yılına kadar devletin yeni bir saldırıya girişmesi engellenmiş oldu. Ancak 1996 yılında fabrikanın Kombassan'a satılması gündeme geldiğinde Petlas işçisi ve Kırşehir halkı aynı direnişi ve kararlılığı gösteremedi. Kapatmaya karşı ortaya çıkan tepki özelleştirmeye karşı konulamadı.

Ülke genelinde yürütülen özelleştirme yanlış propagandanın başarısının yanında Kırşehir'e özgü koşullar da kolay yenilgiye etkiledi.

Kolay yenilgide en önemli faktör işçilerin üzerinde Demokles'in kılıcı gibi gezdirilen kapatma tehdidinin etkisi ve işçilerin kapatılma ile işsiz kalmaktansa özelleştirmeye razı edilmesiydi. Bugün Makina Kalıp'ta olduğu gibi dün de Petlas'ta işçiler "ölüm gösterilerek sıtmaya razı edildi". Kırşehir'de iş olanığının az olması, bunun yanında geniş bir işsiz kitlesinin bulunması işçileri sessiz kalmaya itti. İşini korumak için mücadele etmek yerine tavizler verme anlayışının, nasıl işçilerin ayağına vurulmuş bir prangaya dönüştüğü Petlas örneğinde bir kez daha görüldü. Bunun yanında işçilerin gerekli tepkiyi göstermemesindeki bir diğer faktör de sendikanın işçilerin gücüne güvenerek, tabandan kitlesel bir hareket geliştirme yerine düzen partileri arasındaki çıkar çatışmalarından yararlanma isteği ile uzlaşmacı bir tutum sergilemesidir. Petlas'ta örgütlü olan Petrol-İş'in Kırşehir temsilcileri, işçileri mücadele içerisine çekemeyerek geri bir politika üretmiştir. Kombassan'ın Refah Partisi'ne olan yakınlığının da etkisi ile işçilerin burjuva partiler arasında sahte bölünmüşlüğüne sürekli körüklenmesi işçilerin birleşik mücadelesini engellemiştir. Demokratik kitle örgütlerinin sürece ilgisiz kalması da halk arasında gerekli desteğin oluşmasını zayıflatmıştır.

Tüm bu olumsuzluklar sonucunda sadece 2 trilyonluk katkı ile kar edebilecek durumda olan 100 trilyonluk Petlas, ancak arsa bedeli olabilecek üç trilyon liraya Kombassan'a peşkeş çekildi. Özelleştirmenin işçi sınıfına saldırının bir halkası olduğu gerçeği çok geçmeden Petlas'ta kendisini gösterdi. Kombassan gelir gelmez ilk etapta 250, daha sonra ise 50 işçiye işten attı. İşten atılmalar başladıktan sonra zaman zaman yapılan eylemler, MHP, DYP, vb. gibi düzen partilerinin bu eylemlere destek verme görüntüsü altında gerçek hedefi bulanıklaştırması sebebi ile etkili olmadı. İşçi sayısının azalmasına bağlı olarak daha fazla işin, daha az işçiye yaptırılmasıyla ağır çalışma koşulları dayatıldı. Sendikasılaştırma girişimleri ise buna eşlik etti.

Yaşanan tüm sorunlara rağmen işçiler arasında hala bir sessizlik hakim. Bunun en önemli sebepleri şu şekilde sıralanabilir:

Kırşehir'in koşullarından dolayı işçilerin büyük çoğunluğunun köy kökenli olması ve ekonomik olarak kırdan belirli bir destek alması sınıf bilincinin oluşmasını engelliyor. Politik bir bilince sahip olmasa da, mücadelecilik, deneyimli öncü işçi kuşağının kıyımına uğraması Petlas'ta öncü işçi

eksikliğini doğurdu. Son dönemlerde emek-sermaye temel çelişkisini gölgelemenin aracı olarak gündeme getirilen laik-şeriatçı sahte ayrımının bir yansıması olarak, Kombassan'ın islamcı sermaye grubu olarak lanse edilmesi özellikle islami akımların etkisindeki işçiler tarafından "mazlum" olarak algılanmasına yol açtı. Toplu işten atılmaların yaşandığı dönemde RP'ye üye olan işçilerin sessiz kalmaları Kombassan'ın işçileri sahte bölünmelere uğratmasında başarı sağladığını kanıtlıyor. Şirketin, devlet tarafından zor durumda bırakıldığı yalanı bilinçli bir şekilde yayılarak işçilerin hak isteği engelleniyor. Tüm bunlara sendikanın pasif tutumu ve işçilerin dar talepler etrafında tutularak politik bilinçten yoksun bırakılmaları da eklenince, işçilerin kendileri için sınıf olma bilinci köreltilerek, sınıf kardeşleriyle dayanışmalarının önüne geçilmiştir.

Petlas'ın geçmişine ve şu anki durumuna ilişkin tüm bu değerlendirmeler sonucunda biz komünistlerin önünde sabırlı ve uzun soluklu bir çalışma yürütme görevi duruyor. Herşeyden önce fabrikada varolan öncü işçi boşluğunu süratle doldurmak için çalışacağız. Bunun için yakın bir dönemde işten atılan sınıf bilincine sahip işçilerin fabrika içinde hala varolan ilişkilerini de değerlendirerek fabrika içinde örgütlü ilişkiler kurmayı planlıyoruz.

Kırşehir'de diğer iş alanlarında çalışan komünist işçiler olarak, özellikle sendikayı bir tartışma ortamı olarak kullanıp, Petlas'ta komünist hareketin perspektifi ile bir öncü işçi kuşağının yetiştirilmesini görev olarak önümüze koyduk. Petlas işçisinin kendi fabrikasıyla sınırlı dar bakış açısının kırılması ve diğer işçi kardeşleri ile sınıf dayanışması geliştirmesi sınıf bilincine ulaşmanın bir ifadesi olacaktır. Şu ana kadar yeterli şekilde kullanamadığımız bildiri, bülten ve diğer yazılı materyallerin yaygın dağıtımına bundan sonra daha fazla önem vereceğiz.

Petlas işçisinin geçmişte yaşananlardan edindiği deneyimleri ve hala unutulmamış olan direnişleri, biz komünistlerin görevlerini yerine getirmesinde bir olanak oluşturmaktadır. Bundan sonraki süreçte bu olanağı partili mücadelede en etkin şekilde kullanmak, Petlas işçisini sınıf mücadelesi içinde bilinçlendirmek, önümüzde duran ilk görevlerden biridir. İşçi sınıfının komünist partisi önderliğinde giriştiği devrim mücadelesinde Petlas işçisi de onurlu yerini er geç alacaktır.

Tüm işçiler parti saflarına !

Genel-İş Kongresi'nin ardından...

Ne zaman sendika yönetimlerinde dengeler bir gerekçeyle bozulsa aynı söylemler yeni baştan başlar. Sınıf sendikacılığı ve sınıf çıkarlarının korunması adına gerçek yüzler ve koltuk kavgasında “her yol mübahtır” anlayışı gün yüzüne çıkar.

Genel-İş Genel Merkezi'nde yaşananları kısaca bir hatırlayalım.

DİSK Genel Kurulu'ndan Rıdvan Budak ekibi ezici bir ağırlıkla çıkınca, muhalefet bir biçimde cezalandırılacaktı. Ciddi bir muhalefet bile değil (çünkü muhalifleri Budak'ın karşısına sınıf sendikacılığı politikasıyla dikilmiyordu), çatlak seslere dahi tahammül gösteremezlerdi. Çünkü, DİSK içerisinde delege ağırlığı bakımından önde gelen sendikalardan biri olması, Genel-İş'in kontrolünü oldukça önemli kılıyordu. Başlangıçta bu gerilim İstanbul Şubeleri ile Genel Merkez arasında bir çekişme olarak yaşanıyordu. Bu gerginlik İstanbul'da Şube başkanı Mehmet Karagöz'ün ihraç kararının acilen alınması ve bunun üzerine yaşanan tartışmaya ve mahkemede bu ihraç kararının geri alınması ile sürdü...

Aslında Genel-İş'i kayyuma götüren “büyük tartışmalardan” biri de, Bölge Şubelerinin kapatılma kararı üzerine çıkan çatışmalardır. Tüzük Genel Kurulu'na bu yönlü bir karar almaya yeterli delege katılımı olmadığı için karar alınamıştır. Böylece kapatma kararı, “Daraltılmış başkanlar kurulu” toplantısında, Atilla Öngel*, Muharem Kurt ve Nurettin Dinçer'in kapatılsın; Cemal Aslan, Erol Ekici ve Şükrü Ercan'ın kapatılmasın, A. Kerim Timur'un çekimser oyu sonucu ve başkanın iki oy hakkı Bölge Şubelerin kapatılması kararı çıkarılmıştır.

Bölge Şube Başkanları'nın bu karara tepkisi, Genel Merkezi işgal edip “açlık grevi” yapma oldu. Kamuoyuna çağrılarında ise; “Tüm demokrat, duyarlı insanlar”dan, DKÖ'lerden, “ekmekleri, çocuklarının geleceği için verdikleri mücadeleye” destek isterken, Genel-İş üyelerine seslenme gereği bile duymuyorlardı.

Esas olarak yöneticiler arasında süregiden bu çatışma, sonuçta Genel-İş'i kayyum sürecine götürecekti. Aynı isimlerle, her çatışma döneminde farklı gruplaşmaların ortaya çıkması, Genel-İş'teki çatışmanın zeminini de açıkça ortaya koyuyor. Bu zemin, “yönetim avantajları” zeminidir. Bu avantajları kimin, ne adına kullanmak istediği, bu konudaki “iyi” ya da “kötü” niyetinin hiçbir önemi yoktur. Genel-İş'teki gelişmeler, Usta'nın ünlü sözünü bir kez daha doğrulamıştır sadece; “Cehennemnin yolu iyi niyet taşları ile döşelidir.” Genel-İş'te de, “devrimci-demokrat” unsurların “iyi” niyetiyle, bürokratların “kötü” niyeti elele vererek sendikayı kayyuma sürüklemiştir. Yoksa, kayyum karşıtlarının ifadesi ile, “iki şahıs”ın, sendikanın geleceğini “... anti-demokratik yasaların, mahkeme ve kayyımların insafına terketme”si değil.

Ne kayyum, ne de atanması için hukuki girişimi Şükrü Ercan'la Cemal Aslan'ın yapmış olması, sendika yöneticileri arasında süregiden gerici çatışmanın üstünü örtemez. Ve sendikalar bu şekilde kullanıldığı sürece, kayyumlu ya da kayyumsuz, sermayenin denetim ve hizmetine koşulacağının en açık kanıtlarını ESK ihaneti sunmaktadır.

Genel-İş'e dönersek; kayyumlu kurul öncesi “Kayyım karşıtı platform” da biraraya gelen Atilla Öngel, Muharem Kurt, Nurettin Dinçer, A. Kerim Timur ve Erol Ekici isimlerinin, bir önceki çatışmada karşıt platformlarda yer almış olması, bu insanları biraraya getirenin, yayınladıkları broşürde iddia ettikleri gibi; “... gündüzlerinde sömürülmediğimiz,

gecelerinde aç yatmak zorunda kalmadığımız” bir dünya yaratmak ideali değildir. Çünkü bu ideal, sınıftan ve sınıf mücadelesinden bihaber üç-buçuk bürokratin hayal bile edemeyeceği kadar yücedir. Bu ideal işçi sınıfının insanlığa verdiği bir sözdür, insanlık karşısında, tarih karşısında sorumluluğudur.

Kayyum karşıtı platformda buluşanların bu ideale ne kadar uzak olduğunu gene kendi broşürlerinden göstermekte yarar var. “ZAFER İÇİN, YENİ BİR DİSK VE YENİ BİR GENEL-İŞ İÇİN” başlıklı bölümden aktarıyoruz: “DİSK'i, sendikamız GENEL-İŞ'i, işçi sınıfı ve emekçi halkımızı eski şanlı günlerine, örgütlülüğüne, gücüne ve özgüvenine kavuşturma kararında olduğumuz hep bir ağızdan haykırılmalıdır.”

Eski DİSK'in şanı-şerefi üzerine bu andların içildiği bir metinde yeni DİSK'in ESK ihanetinden, satılan grev ve direnişlerden de söz edilmiş olması gerekmez mi? Ama ne gezer!... Her çatışmada taviz alıp-vererek yönetimde kalırsa, bürokratik ihanetin adı bile anılmaz tabii. Öyleyse neden eski DİSK? Çünkü bugünkü DİSK'in sınıfın gözünde hiçbir prestiji yoktur artık. Eleştiremeyecek kadar gebe kalındığına göre de, en iyisi bugünü suskunlukla geçiştirmektir. Sadece ESK ihaneti bile yeterli olduğu için, burada bugünkü DİSK'in eleştirisine tekrar girmeyi gerekli görmüyoruz. Fakat açıktan sahip çıkılan “eski DİSK” olduğuna göre, bu baylara bir iki küçük olayı hatırlatmayı zorunlu görüyoruz.

O eski DİSK'inizin şanı içinde, işçi sınıfının en şanlı direnişlerinden olan 15-16 Haziran'ı, dolayısıyla da işçi sınıfını karalamak vardır. Bugünkü Genel Başkanınızın, çiçeği burnunda bir şube yöneticisiyken satışına gönüllü katıldığı Tarih direnişi vardır. Ve sanırım bu iki örnek yeterince açıklayıcıdır.

Tüm bunlardan ne sonuç çıkarmalıyız peki?

O iki alçağın, sermaye devletini kendi elleriyle bir işçi örgütünün Genel Kurulu'na bulaştırmış olmasının haklılığını mı? Önemsizliğini mi? Asla...

Hangi sürecin, hangi çatışmaların sonucu olursa olsun, düşmanı içimize çağırarak, içimize karıştırmak affedilemez bir tutumdur. Bu nedenle Genel-İş üyeleri bu iki ismi, Cemal Aslan'la, Şükrü Ercan'ı bir kenara yazmalı ve unutmamalıdır. İsimlerini bir kenara yazmalı, ama kendilerini de örgütten temizlemelidirler. Fakat bu kesinlikle yeterli değildir. Genel-İş üyeleri de, diğer işçiler de; sendikaların üç buçuk bürokratin babasının çiftliği olmadığını, kendilerine ait bir araç, sermaye sınıfına karşı mücadelede en önemli araçlardan biri, sınıfın bir öz örgütlülüğü olduğu gerçeğini artık kavramaları ve sendikalara sahip çıkmaları gerekmektedir.

Genel-İş'te yöneticilerin ilkesiz ittifaklarının, sendikayı gerici çatışmalarla kayyuma götüren anlayışın gerisinde, “çağdaş sendikacılık” adı verilen sınıf uzlaşmacılığı siyaseti vardır. Sendikaları sınıf kavgasının aracı olmaktan çıkaran bu zihniyetin iddia ettiği de uyguladığı da, sendikayı sınıfı pazarlamanın bir aracı yapmaktır. Sendika bir kez kavganın aracı olmaktan çıkarılıp, düşmanla ücret pazarlıklarının bürosu haline getirildi mi, bu bürolarda daha çok bürokrat ensesini kalınlaştıracaktır.

Ezen ve ezilen sınıflardan oluşan bir toplumda, siz eğer, ezilen sınıfın elindeki en önemli silahlardan birisinin içini boşaltıyorsanız, niyetlerinize ilgili hangi andları içerseniz için, yaptığınız bir tek şeye hizmet eder; ezen sınıfın çıkarlarına.

Bugün sendikalarda bürokratlara devrimci-

demokratları”, iyi-kötü niyet zıtlığına rağmen aynı platformlarda buluşturan işte bu sendikalist-bürokratik anlayışlardır. Birisi, sınıfa daha iyi hizmet etmek gibi son derece “iyi” niyetlerle, diğeri yolunu bulmak gibi son derece “kötü” niyetlerle hareket etmelerine rağmen, sınıf mücadelesinin temel araçlarından biri olan sendikayı sınıftan ayrı düşündükleri, sınıfı, birileri tarafından güdülmeye mahkum bir sürü olarak gördükleri için, kavgayı kendi aralarında yürütürler. Sınıfı, en fazla delegelerin oyu düzeyinde bulaştırmak isterler sendikal süreçlere. Bu zihniyet kayyumcularla kayyum karşıtlarında ortaktır. Kayyumcular Genel-İş'te yaşanan sorunların çözümünü üyeler yerine devlette arayarak, karşıtları ise, sendikanın “emek düşmanı” kayyımcılardan temizlenmesi işini delege oylarına havale ederek ortaklaşıyorlar. Her iki platformuh da sınıfla, sınıf hareketinin ihtiyaçlarıyla uzaktan yakından ilgileri yoktur. Dün Genel-İş Yönetim Kurulu'ndaki icraatlarıyla kanıtladılar bunu, bugün kayyumlu Genel Kurul sürtüşmelerindeki tutumlarıyla. Bu zihniyet sayesinde Genel Hizmetler İsholunda, Hizmet-İş gibi ortaçağ kalıntısı zihniyetlerin, Belediye-İş gibi mafya sendikacılığının cirit attığı bir alan haline gelmiştir. Oysa, sınıfa karşı duyulacak en küçük sorumluluk, sınıfın bu tür yapılardan kurtarılması için örgütlenme çalışmasını temel almayı gerektirirdi. Çünkü yaşanan bütün sorunlara rağmen DİSK'in bir dönem işçi sınıfının yükselen hareketinin başında olmasının yarattığı sempati tamamen ortadan kalkmış değildi. Fakat çoğu sendikaların icraatıyla ortaya çıktığı gibi, yeni DİSK'in amacı artık örgütlenmek falan değildir. En kitlesel sendikalar olmasına rağmen Genel-İş ve Tekstil'in bu niyetin dışında olduğunu söylemek mümkün değildir. En kitlesel durumlarının zemininde tamamıyla işkolunun özgül durumu, alandaki sendikaların yapısı gibi etkenler bulunmaktadır. Sendikadaki bazı “iyi niyetli” arkadaşların özverili çabalarına gelince, aynı çabayı DİSK'in 2-3 delegeli sendikalarında da gösteren aynı iyi niyetli arkadaşlar az olmamasına rağmen örgütlenememektedirler. Tekstil'in niyetleri açısından son yıllardaki örgütlenme çalışmalarına gözatmak yeterlidir. Şubeleri bir yana bırakın, Genel Merkez'in bizzat müdahale edebildiği İstanbul'daki örgütlenme çalışmaları, gene Genel Merkez'in ihaneti sonucu boşa çıkarılmış, direnişler yenilgiyle, örgütlenme çalışmaları başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Örnek mi istiyorsunuz? Alın bir Sun örneğini, bir Brandi örneğini, bir Reslan örneğini...

Sonuç olarak; Genel-İş'teki sorunlar DİSK'tekinden, DİSK'tekiler Türk-İş'tekinden farklı değildir. Aynı icazetçi-bürokratik anlayışların, sendikayı bir silah olmaktan çıkarmış olmalarıdır sorun. Ortada bir kavga aracı, bir örgüt kalmayınca, büro koltuklarında kimin oturacağı, sınıfı üçe mi, beşe mi satacağı önemini yitirmektedir çünkü. Bu nedenle sorunların çözümü, kesinlikle bu mekanizmanın dışında aranmak zorundadır. Eğer sendikalar pazarlama bürosu olmaya devam edecekse, satış elemanlığını kimin yapacağı sınıfı fazla ilgilendirmeyecektir.

Sendikaların büro olmaktan çıkarılıp, sermayeye karşı mücadelenin bir aracı haline getirilebilmesi ise, ancak ve ancak sınıfın bu silahı bizzat el almasıyla mümkün olacaktır. Türkiye işçi sınıfı, sermayenin uluslararası saldırılarının pervasızca tırmadığı bu süreçte, yeniden bir mücadele aracı haline getirmek için sendikalarına sahip çıkmak zorundadır. Çünkü eğer, birleşik-örgütlü bir karşı koyuş gerçekleştirilemez ise, kölelik zincirlerimiz kat kat kalınlaştıracaktır.

Emperyalist egemenliğin savaş örgütü: 1

NATO'nun

Bir güç ilişkisi olarak emperyalist sömürü-
baskı hiçbir savaş hukuku tanımayacak.
önüne çıkacak tüm işçi-emekçi kitlelere
karşı kurlsız, hukuksuz bir savaş
dayatacaktır. Tüm yüzyıl boyunca da olan
budur. Bu yüzden emekçi halkların
enternasyonalist kardeşliğinin, kalıcı,
sağlıklı bir barış ve anti-militarist bütün
özlem ve niyetlerinin gerçek karşılığı
emperyalizmin yıkılmasına bağlamıştır.
Emperyalizm NATO gibi bir savaş
örgütünü en kanlı ve acımasız bir savaşa,
yani sınıflar savaşına göre örgütlüyorsa,
eğer Arnavutluk ve Endonezya örnekleri
yeni bir proleter hareketin ve halk isyanları
döneminin ilk belirtileriye, barış ancak
emperyalizme ve onun temeli olarak
kapitalizme karşı devrim ve sosvalizmin
zaferi ile mümkün olabilir. Dünya her
zamankinden daha küçük, birbirine daha
yakın ve bütünleşmiştir. Dünyanın cılgın
bir savaş içinde çöküşe sürüklenmesi
emperyalizmin tercihidir.
Enternasyonalist devrimci proletarya bu
tercihi tarihe gömecektir.

Kuruluş gerekçelerine bakılırsa 1989 yılından sonra NATO'nun varlık nedeni ortadan kalkmıştı. Zira, emperyalist haydutlar NATO'yu komünizme ve Sovyet tehdidine karşı savunma amacıyla kurduklarını iddia ediyorlardı. Oysa bu aynı haydutlar, Sovyetler Birliği'nin çözülüşü ve Doğu Bloku ülkelerindeki çöküşün ardından, artık yeni bir döneme girildiğini, "sosyalizmin öldüğü"nü, emperyalist kapitalist dünyanın "ebedi zafer" kazandığını, "Yeni Dünya Düzeni"ne geçildiğini ilan ediyorlardı. Bu, dünya çapında bir barış döneminin başladığı iddiasıyla birleşiyordu. Öyleyse, NATO'nun eski varlık gerekçeleri de boşa düşüyordu.

Sovyetler Birliği'nin çözülmesi ve Varşova Paktı'nın dağılmasından sonra emperyalist dünyanın efendisi ABD NATO'nun işlevini yeniden tanımlama ihtiyacı duydu. NATO bu yeni dönemde "barış ve güvenlik örgütü", "ülkeler ve halklar arası anlaşmazlıkların uzlaşma yoluyla çözümünde hakem rolü oynama" vb. ifadeler üzerinden tanımlanmaya başlandı.

"Barış ve güvenlik örgütü"ne ihtiyaç duyulması için ortada bir tehdit unsurunun da olabilmesi gereklidir. Peki, NATO'nun karşısına konumlandığı bu büyük tehdit unsuru nedir?

Gerçek olan şudur ki, 1989 ile birlikte ne sosyalizmin ölmesi söz konusudur, ne de anti-emperyalist devrimci mücadelelerin sona ermesi. Henüz, 1989'un da koyulaştırdığı, koca bir gericilik döneminin 9 yıl sonrasındayız. Ve daha şimdiden, devrimci önderliklerine kavuşmamış olsalar da, emperyalist sistemi rahatsız eden mücadeleler neredeyse tüm dünya çapında yaygınlık göstermektedir. Tüm dünyada yeni bir dönemin, yalnızca emperyalist kapitalist dünyanın iç çatışma ve istikrarsızlıklarıyla değil, bu dünyanın kendisiyle çatışan toplumsal-siyasal güçlerin devrimci kaynaşmalarıyla da karakterize olan bir yeni devrimler döneminin içindeyiz. Emperyalizm kendi çözümsüzlüklerinin de, keskinleşen iç çelişkilerinin de, ve tüm bunların, dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarına dayatmaya devam edeceği kanlı ve yıkıcı faturanın da bilincindedir. Bu, bir yandan, emperyalizmin kendi gerici çıkarları uğruna klasik sömürgecilik yöntemlerine, müdahale, işgal ve savaşa başvurmadan geri durmaması, diğer yandan ise tüm dünyada emperyalist tahakkümden ve kapitalist sömürden kurtuluş mücadelelerinin ivmelenmesi demektir.

Yeni dönemin bir diğer özelliği de, emperyalist devletler kendi aralarındaki çelişkileri geçmişte bir ölçüde bastırıyorlardı. Oysa yeni dönemde bu çelişkilerin giderek sertleşmesinin önü tümüyle açılmıştır. Kriz içindeki dünya ekonomisinde emperyalistler arası rekabet giderek sertleşmektedir. ABD emperyalizmi askeri gücüne ve NATO üzerindeki hakimiyetine dayanarak diğer emperyalist rakipleri karşısında politik ve iktisadi üstünlüğünü sürdürmek istemektedir. Bu ise, ABD emperyalizmini askeri alanda daha "aktif", demek oluyor ki daha saldırgan kılmaktadır. Emperyalistler arası rekabetin alanı ise tüm dünya pazarı olduğu ölçüde NATO'nun genişlemesi ihtiyacı doğmaktadır. "Hakem" konumu, ABD'ye bu hakimiyet savaşında üstünlük olanağı sağlamaktadır. Henüz diğer emperyalist ülkeler ABD ile askeri ve politik planda boy ölçüşemedikleri ölçüde şimdilik bu "hakem"e razı olmaktadır. "Uzlaşma" ise, emperyalistler arası keskinleşen rekabetin mümkün olduğunca yumuşatılmasını, denetim altına alınmasını ve çıkarları kesiştiği ölçüde yanyana duruşunu ifade etmektedir.

ABD, dünya jandarmalığının baş örgütleyicisi olarak, müdahalelerinde NATO tabelasını kullanarak, hem operasyonların askeri ve mali yükünü diğer ülkelere paylaştırmak, hem de tepkileri diğerlerine de yöneltip kendi sorumluluğunu geriye atmak amacındadır. Kuşkusuz bunun geleceği, ABD'nin emperyalistler arasında tuttuğu hegemon konumu ne kadar sürdürülebileceğine bağlıdır.

ABD geçmişte dünyada devrim dinamiklerine karşı emperyalist dünyanın çıkarlarını koruma ve kollamanın jandarmalığını yapıyor, çeşitli çatışma alanlarını emperyalist çıkarlar doğrultusunda yönlendiriyordu. Bu Proleter Akımı hareketi, bir hareket alanı ve serbest bir müdahale imkanına sahipti.

Yeni olan, ABD'nin bu rolü giderek artan biçimde NATO üzerinden oynayacak olmasıdır. Bu, hiç de ABD'nin müdahalelerinde kendi başına buyrukluğunun azalacağı anlamına gelmiyor. ABD, müdahalelerinde Birleşmiş Milletleri tercih ederken yer yer zorlanmalar da yaşayabiliyor. BM yerine NATO'nun kullanımı, ABD'nin diplomatik trafikle zaman kaybetmeme ve engele takılmama isteğinin bir ürünüdür. ABD emperyalizmi, Irak'a son müdahale sürecinde gerektiğinde BM'den karar çıkartmaksızın da Irak'ı vurma hakkına sahip olduğunu ilan etmişti. Kosova vesilesiyle BM'nin üzerinden atlayan ABD, bu pervasızlığının hiç de Irak ile sınırlı olmayacağını gösterdi. Kosova bir ilk girişim olarak henüz ihtiyatlı bir müdahaledir. Yeni dönemde emperyalizm kanlı operasyonlarını NATO üzerinden yürütmekte daha pervasız hareket edecektir.

ABD diplomatik sorunlar üzerinden BM'de, ne kadar zorlanırsa zorlansın, kontrolü elinde tutmak konusunda yine de rahattır. Bu yüzden NATO'yu BM'nin askeri uzantısı olarak tanımlama eğilimindedir. Aslında bugünden de BM'nin müdahale kararı aldığı yerlerde müdahale gücü fiilen NATO kuvvetleri olmaktadır. Bosna'da resmiyette BM adına bulunan IFOR güçleri, gerçekte bölgede ABD'nin ve diğer üye ülkelerin NATO güçleridir. Dolayısıyla ABD fiili olanı resmileştirmekte ve yasallaştırmaktadır. Böylece NATO müdahaleciliğinin meşruiyetini güçlendirmeyi amaçlamaktadır..

ABD, sistemin hegemonu olarak, askeri müdahale seçeneklerini sınırlandırmamaya, tersine, çeşitlendirmeye yöneliyor. ABD, BM'deki diplomatik, politik sorunlar nedeniyle ve NATO'ya üye diğer emperyalist ülkelerin askeri planda güçlenmeleriyle yaratabilecekleri sorunlar yüzünden bağımsız müdahale tercihinin hep saklı tutacaktır.

NATO gibi emperyalist savaş örgütleri "dış tehditler" kadar "iç tehditler" gözetilerek de oluşturulmuştur. İşçi sınıfı ve emekçilerin mücadelelerine karşı kullanılan Gladio tipi kontr-gerilla örgütlenmeleri, resmi olarak NATO'nun Gayri Nizami Savaş Talimnamelerine bağlı örgütlenmelerdir. Sovyet tehdidine karşı tek bir pratik yapma fırsatı bulamasalar da, bu örgütler hemen hiç boş kalmamışlardır. Kontr-gerilla olgusu hiç de yalnızca az gelişmiş hukuksuz "üçüncü dünya" ülkelerine özgü değil, siyasal sınıf mücadelelerinin bir parça sertleştiği tüm kapitalist ülkelerin gerçeğidir. Ve öyle kalmaya da devam edecektir.

NATO:

Emekçi halklara karşı bir savaş örgütü

NATO, 2000'lerin dünyasında emperyalizmin güvenliğini "tehdit eden tehlikeler"e karşı yeniden konumlandırıldı. Bu tehlikelerden birisi de "Uluslararası terörizm ve islami köktendincilik"dir. Emperyalizmin, kendi dilini tercih ettiğini ve kitleleri

NATO - 2.Bölüm

yeni misyonu

yanıltmaya çalıştığını belirtmeye gerek bile yok. Ama yine de bu tanımlamalara daha yakından bakmalıyız.

“Uluslararası terörizm”, emperyalist haydutların kendi uydurmalarıdır. Bu haydutlar burada öncelikle ulusal kurtuluş mücadelelerini kastediyorlar. FKÖ, devrimci çözümde ısrar ettiği sürece emperyalistlerin dilinde “teröristti”. Ehlileşip emperyalist-siyasal çözüme razı olunca Filistin’in tek temsilcisi olarak kabul edildi. Bu kıstaslar, dün Talabani ve Barzani için, ya da yıllarca hapis yatmış Nelson Mandela’ya karşı kullanılıyordu. Bugün ise PKK’ya, İRA’ya, ETA’ya karşı kullanılıyor. Elbetteki, ideolojik konumu ve sınıfsal karakterlerinin ne olduğundan bağımsız olarak, sosyalizm özlemi ve niyetiyle savaşı devrimci gerilla mücadeleleri de emperyalizmin dilinde “terörizm” kapsamına giriyor.

ABD, BM’i bu sözde uluslararası terörizmi destekleyen ülkelere (Küba, Kuzey Kore, İran, Suriye, Libya, Sudan) karşı yaptırım için zorlarken, Suriye temsilcisi BM Genel Kurulu’na terör örgütleri ile ulusal kurtuluş örgütlerini resmen ayırmayı önerdi. Ve tabii ki öneri reddedildi. Bir küçük not daha ekleyelim. ABD’nin terörizmle suçladığı ülkeler (Küba, Kuzey Kore, İran gibi) ulusal kurtuluşlarını kazanırken emperyalist haydutluğa bu yüzyılın önemli yenilgilerini yaşatan ülkelerdi. Ama NATO, “terörizme” karşı konumlanırken sırf ulusal kurtuluş mücadelelerine karşı konumlanmış olmuyor. Dönüp bakılırsa, bu örgütler sosyalizmi savunuyorlar ve emekçi halkların sosyal kurtuluş özelemlerini yansıtıyorlar. Ve sorun sosyal kurtuluş isteği olunca, sadece bağımlı ülkelerin emekçileri değil, bizzat emperyalist ülkelerin emekçilerinin de hareketlenmesi için pek çok neden bulunuyor. Yani NATO önümüzdeki dönemde oluşabilecek tüm devrimci dinamikler tehlikesine göre konumlanıyor.

İkinci sözde tehlike olarak sunulan “islami köktendincilik”e gelince. Doğrusu, ABD’nin somutta, Ortadoğu’nun anti-emperyalist, devrimci potansiyellerini kastettiği çok açık. Açık olan bir başka şey de, kapitalizmi tehdit etmedikçe, islamın değil problem olması, emperyalizm tarafından desteklendiğidir. Bizzat ABD emperyalizmi “komünizme karşı yeşil kuşak” teorileriyle Ortadoğu’da yıllarca şeriatçı güçleri besledi. İran süreci bu iki ögenin de görülebildiği bir örnek oldu. İslami motifler taşısa da, İran Devrimi, aslında Şah ve ABD karşıtı dinamikler üzerinden yükseldi. Mollalar emekçi kitlelerin bu tepkisini kullanarak iktidarı aldılar. Yönetimleri süresince de iç huzursuzlukları böyle bastırdılar. İran İslam Cumhuriyeti ise, kapitalist altyapısı gereği hep “büyük şeytan”la işbirliğinin şartlarını kolladı. Sözde iki büyük düşman el altından da olsa bunu hep sürdürdü.

NATO gibi emperyalist savaş örgütleri
“dış tehditler” kadar “iç tehditler” gözetilerek de
oluşturulmuştur. İşçi sınıfı ve emekçilerin mücadelelerine
karsı kullanılan Gladio tipi kontr-gerilla örgütlenmeleri,
resmi olarak NATO’nun Gayri Nizami Savaş
Talimnamelerine bağlı örgütlenmelerdir.
Sovyet tehdidine karşı tek bir pratik yapma fırsatı
bulamamışlar da, bu örgütler hemen hiç boş kalmamışlardır.
Kontr-gerilla olgusu hiç de yalnızca az gelişmiş hukuksuz
“üçüncü dünya” ülkelerine özgü değil, siyasal sınıf
mücadelelerinin bir parça sertleştiği tüm kapitalist ülkelerin
gerçeğidir. Ve öyle kalmaya da devam edecektir.

Örnekler çoğaltılabilir. Filistin’de Hamas, aslında hiç de islami kimliği sayesinde değil, tersine FKÖ’nün uzlaşmacılığının belirginleştiği ölçüde ciddi bir güç oldu. Filistin toplumunun, tarihsel olarak toplumsal-kültürel planda laik kimliğe en yakın Ortadoğu toplumlarından biri olduğu düşünülürse bu daha da iyi anlaşılır. Kaldı ki, ABD’nin Ortadoğu’daki en büyük dayanaklarından biri şeriatçı ve teokratik bir iktidarın egemen olduğu Suudi Arabistan’dır. Emperyalizm hristiyanlığın değil, dini-imanı olmayan kapitalizmin bir sonucu olduğuna göre, burada şaşırtıcı olan birşey yoktur. Aynı emperyalistlerin Afganistan’da şeriatın vurucu gücü Taliban’ın merkezi kent bölgelerinde hakimiyetini CIA üzerinden en modern silah sistemlerine sahip olmasıyla gerçekleştiğini herkes biliyor.

Açıktır ki, NATO’nun yeni konumlanması dün olduğu gibi işçi sınıfına, emekçi halklara, devrime, sosyalizme karşıdır. Gerçekten yeni olan tek şey vardır. Daha etkin bir kullanım ve daha pervasız bir saldırganlık.

“Pax Amerikana” ya da genişleyen NATO

“Yeni dünya düzeni” ve “Amerikan barışı”nın ne ifade ettiği ‘89 sonrası süreçte açığa çıktı. Emperyalistler arası rekabet, çelişkiler ve çatışmalar, doğası gereği, tek tek ülkeler şahsında değil, emperyalist bloklarımlarla yürür. Savaş sonrası ekonomik büyümenin hızı yüzünden daha 1960’lardan itibaren üç emperyalist ülke ve bloklaşma belirlemeye başlamıştı: ABD, Japonya ve Almanya. 1960’lardan sonra, ekonomik temeldeki rekabet giderek siyasal biçimler aldı. Sovyetler Birliği ve sosyalist bloğun bir karşı kutup olarak dağılmasıyla, bu üç ülke arasındaki ayrılıklar daha da belirginleşti. Ama belirtilmelidir ki, ekonomik çıkar çelişkilerinin olduğu her yerde politik ve askeri çelişki ve çatışmalar da kaçınılmazdır. Bu bloklarımlarda, Japonya kendi hinterlandı olan Güneydoğu Asya’yı, Almanya ise Avrupa’yı birleştirdi

ya da kendine tabi kıldı. ABD ise sistemin hegemon gücü olarak tüm dünyada belirgin bir etkiye ve dahası diğer iki bloklaşmayı da kontrol olanaklarına sahipti.

Japonya ve Almanya özellikle sistemin ekonomik temellerinde yönlendirici roller aldılar. Güney Kore, Honkong, Tayvan, Endonezya için Japonya’nın, Fransa ve hemen tüm Avrupa için Almanya’nın. Bu avantajlara dayanarak bu iki emperyalist ülke ekonomik planda ABD’yi zorladılar ve yer yer onu geçtiler. ABD bugün dünyanın en borçlu ülkelerinden biridir. Ekonomik üstünlüğün genel planda politik ve askeri üstünlüğü üretme olanağını yaratacağı açıktır. 1990’ların başında diğer iki bloklaşma tarafından aşılabilecek tarih konusunda tahminler yapılan ABD kendi askeri ve politik üstünlüklerine dayanarak

bunun o kadar da kolay olmadığını gösterdi. Körfez savaşıyla Ortadoğu üzerindeki egemenliğini arttırarak, ardından ise NATO’nun Doğu Avrupa’ya doğru genişlemesiyle Rusya’yı da ikinci sınıf bir destekçiliğe indirerek politik gücünü pekiştirdi. Son Güneydoğu Asya krizi ve çöküşünün büyüklüğü ve Japon ekonomisine dek uzanan sarsıntısı bu genel tablo içinde ekonomik süreçlerin askeri ve politik avantajlarla kontrolünün önemine iyi bir örnek oldu.

Genişleyen NATO, kuşkusuz, hem ABD’nin, hem de bir ölçüye kadar Almanya’nın çıkarlarını gözetmektedir. ABD’nin avantajı, hem NATO içindeki kontrol konumundan hem de Rusya’yı tehditle yedeklemesinden gelmektedir. 1989 sonrası Doğu Avrupa ve SSCB’nin çöküşünden ekonomik planda en çok yararlanan ülke kuşkusuz Almanya olmuştur. 1960’lardan beri, ekonomik ilişkisini kuran, Ost-politik döneminde ise sistemleştiren Almanya’ya karşın, ABD bölgedeki politik-ekonomik avantajlarını tam da askeri gücüne dayanarak sağladı. ABD-Almanya çelişkisi özellikle son dönem Yugoslavya’nın parçalanma sürecinde daha da belirginleşti. Bosna-Hersek yanarken, “kültürün ve medeniyetin Avrupası”ndaki güç dengeleri, tarafları dolaysız bir askeri müdahaleden uzak tuttu. Bu yüzden son Kosova müdahalesi, ABD’nin NATO aracına dayanarak ağırlığını koymasına anlamına da gelmektedir.

NATO’nun genişlemesi onun bir “Kuzey Atlantik” örgütü olmaktan çıkarak bir dünya örgütüne, BM’nin askeri kolu olmaya yönelişine karşılık geliyor. ABD’nin NATO içindeki hakimiyetine rağmen, içeride etkinlik savaşı sürmektedir. Almanya henüz ABD’nin karşısına cepheden çıkmayı başaramasa da, yer yer onunla karşı karşıya kalıyor. Bunu en somut olarak NATO’nun genişlemesi tartışmalarında görmek mümkün. İki ülke de, sırada bekleyen bir dizi Doğu Avrupa ülkesi arasından kendi ekonomik ve politik hakimiyetlerindeki ülkeleri NATO’ya almaya çalışıyorlar. Son süreçte Macaristan, Çek Cumhuriyeti ve Polonya NATO’ya alınırken Slovenya ve Romanya

kapıda bekletiliyor.

NATO'nun içinde işler daha ne kadar süre barışçıl bir çekişmeyle yürür, bunu kestirmek şimdilik pek mümkün değil. Ama şu kadarı söylenebilir: ABD mevcut durumu korumaktan askeri ve politik olduğu kadar ekonomik olarak da çıkar sağlamaktadır. Zira kapitalist ekonominin en karlı ve en büyük işkolu olarak silah sanayi ile askeri hakimiyet arasında sıkı bir ilişki bulunmaktadır. ABD'nin emperyalist rakipleri ancak silah sanayinde de ABD'yi zorlayarak askeri ve politik hegemonyasını sarsabilirler.

Bugünün dünyasında ABD, Kuzey Amerika'ya NAFTA ile doğrudan kontrol ediyor. Almanya ise AET ve AB ile Avrupa'yı yönlendiriyor. Japonya, Güneydoğu Asya'nın gecikmişliği ve son kriz yüzünden zorlansa da, benzer hedefler güdüyor. Dolayısıyla bloklaşmalar dünyanın içiçe geçmişliği, üretimin uluslararası karakterini temsil ediyor. Eskiden bu bloklaşmalar politik-askeri temelde olur ve ulus-devletlere hep bir görece özerk-bağımsız bir karar şansı tanırırdı. Bugün ciddi bir savaşa girmiş olan ABD'nin yanında örneğin tarafsız bir Kanada neredeyse imkansızdır. Taraflar sadece ekonomik kampaşmalar içine girmekle, politik çatışmalar yaşamakla kalmamakta, doğrudan bir savaş hazırlığına da girişmektedirler. ABD, nükleer silahları ilk kullanan taraf olma gibi bir tehdit yasasını kendi senatosuna sunmakta ve resmileştirmektedir.

NATO'nun yeni savaş bölgeleri

ABD başta olmak üzere, emperyalist haydutların savaş örgütleri olan NATO'ya biçtiği yeni rolü daha iyi anlayabilmek için bugünün dünyasında yapılanlara kısaca bakmak gerekiyor.

Klasik sömürgecilik sisteminin çöküşü ve SSCB'nin varlığı, sömürge ve bağımlı ülke halklarının ulusal ve sosyal kurtuluşa olan özlemlerini körüklüyor ve bağımsızlığını kazanan ülkeler için belli bir manevra alanı yaratabiliyordu. Dahası, dönemin özgünlükleri nedeniyle de bazıları ilk süreçlerde nispi ekonomik başarılar (büyüme) kazandılar. Ne var ki sosyalizme yönelen ekonomik-politik bir gelişme olmadıkça, bu ülkeler kolayından dünya emperyalist sistemine bağlandılar. Siyasal iktidara yerleşen “ulusal burjuvazi” hızla emperyalist tekel ve devletlerin uzantısı haline geldi. Ve sözünü ettiğimiz bu “kalkınma”, işçi sınıfı ve emekçi katmanların ekonomik ve sosyal yaşamlarında refah düzeyinin gerçek anlamıyla yükselmesi sonucunu asla doğurmadı.

Çağımız emperyalizm çağıdır. Bu temel üzerinde “küreselleşmenin” ilk ciddi sonuçlarından biri, Afrika kıtası örneğinde şimdiden yaşandığı gibi, gitgide daha geniş bölgelerin ve daha geniş kitlelerin, dünyanın ekonomik, politik süreçlerinden dışlanması ve adeta insansız bir coğrafya gibi dünya tarihinin dışına sürüklenmesidir.

Sadece sömürge ve bağımlı ülkeler değil, sistemin hegemonu birkaç emperyalist ülke dışında hiyerarşinin altındaki tüm ülkeler “karşılıklı bağımlılık” ilişkisi yalanı ile sistemin daha üst sırasındakiler lehine görece bağımsız olanak ve kaynaklarını yitirmektedir.

Sistemin bağımlı sömürge konumundaki ülkeleri “istikrarsızlık” içinde kıvrınmakta ve bu süreçten çıkamamaktadırlar. Bu kriz koşullarının doğal bir uzantısıdır. Uluslararası spekülasyon sermayenin dolaşımının arttığı, üretimin ve yatırımların dünya çapında düştüğü ya da durgunlaştığı toplam tablo içinde istikrar zaten olanaklı değildir. Ulusal ölçekli ekonomi içinde açıkça yasadışı sektörler (uyuşturucu gibi) ve kayıt dışı kesimlerin oranının artışı, rant gelirlerinin en büyük kalem haline gelişi, çürümenin- iflasın temel bir göstergesidir. Ulusal ekonomiler önemli ölçüde mafyalaşmıştır. Böyle bir tablo içinde işçi ve emekçi kitleler, döne döne mücadelelere girişmekte, buna karşın ekonomik alanda liberalizasyon, siyasal alanda ise zaten tüm işini baskı

aygıtı olmaya veren devletler kontr-gerilla cumhuriyetlerine dönüşmektedirler. Politikanın işlevsiz, esneme olanaklarının yapısal olarak daraldığı bir evrede burjuva partiler ve hükümetler kontra-mafya devletinin uzantılarından oluşmaktadır. Bu ekonomi ve politika tablosu birarada tekellere dayanan burjuva toplumunun çürümesinin ve yozlaşmasının tablosudur. Kolombiya devlet başkanı Ernesto Samper fiilen Medellin uyuşturucu kartelinin adayı olmuş, Güney Kore 1980 sonrası iki devlet başkanını (Çhun Doo Whan ve Rho Ta Voo) rüşvet yüzünden cezalandırmak zorunda kalmıştır. Kendi kuklalarını bile yargılamak zorunda kalmaları üzerinden bakılırsa, bu buzdağının görünen kısmı olduğu anlaşılır. Kaldı ki, İtalya örneği bunun hiç de bağımlı sömürge ülkelere has olmadığını göstermiştir. İtalya'da neredeyse meclisin üçte ikisinin suça karıştığı saptanınca, geçiş döneminde partisiz merkez bankası müdürü başbakan olabilmıştır. Kirlenmenin politik yanı İtalya'da terörist P-2 Mason locasının Gladio bağlantısı ve İspanya'da Filipe Gonzales'i hükümetten düşürten GAL'in maskesinin düşüşü üzerinden izlenebilir.

Emperyalizm ekonomik kriz sürecinde bağımlı ve sömürge ülkeleri ekonomik ve politik alanlarda yaşamın dışına sürmekte, deyim yerindeyse bu ülkeler bir kez daha tarihin kıyısına itilmektedirler. Emperyalizm bu ülkeleri sömürmenin de ötesinde, kelimenin gerçek anlamıyla açlıkla karşı karşıya bırakmaktadır. Afrika'da yüz milyonlarca insan bu konumdadır. Bu tablonun dünya tarihinde ilk kez ve ancak kapitalizm sayesinde sağlanabildiğini belirtelim. Temel yaşam gereksinmelerine sahip olamayan, daha doğrusu bu imkanlarına emperyalizm tarafından el konulan toplumlarda yaşamın asgari bir örgütleniş dahi sağlanamamaktadır. Bu toplumlar 21. yüzyılın eşğinde kabile savaşları içinde kırılıp gitmekte. Ruanda'da Hutular ve Tutsiler arası savaş 2-3 milyon insanın ölümüne yol açabilmıştır. Ve bu savaşların arkasında gene emperyalizmin kanlı elleri vardır.

Yukarıdaki tablo emperyalist egemenliğin ortaya çıkardığı gerçeklerin tablosudur. Emekçi halkları daha kolay yönetebilmek için onları kültürsüz bırakan da, olabildiğince bölen de emperyalizmdir. Emekçi halklar dini, mezhepsel, etnik ve benzeri fırsat değerlendirilerek bölünmektedirler. Emperyalizm kendi oluşturduğu bu tablo üzerinden tarihle alay edercesine bu ülkelerin yönetimini doğrudan almaktan bahsedebilmektedirler. Komünistlerin 1993'te isabetle değerlendirdiği gibi bu yeni dönemin baskın eğilimidir.

“Emperyalizmin borazanı New York Times açık açık bunu “sömürgeciliğin rönesansı” olarak selamlıyor. Kendini yönetmede başarısızlığı açığa çıkmış ülkelerin yönetiminin 5-10 yıl için, hata gerekirse 40-50 yıl için doğrudan üstlenilmesini savunabiliyor. Emperyalist devletler koalisyonu “insani yardım”, “barış”, “istikrarı yeniden kurma”, “iç savaş engellemenin” adı altında klasik sömürgeciliği hortlatmış bulunmaktadır. Somali işgal edilmiştir ve halkı sürekli katledilmektedir. Haiti’de Birleşmiş Milletler örtüsü altında yönetime fiilen el konulmak istenmektedir. Kamboçya ve Bosna-Hersek’te fiili durum sürmektedir. Sudan ve Angola ise müdahalenin sıradaki adaylarıdır. Gerçekten de ezilen ulusların savaş sonrasını izleyen muazzam devrimci başkaldırılarıyla tarihe gömülen klasik sömürgeciliğin, en arsız argümanlar eşliğinde bir “yeniden doğuşu”dur bu.” (Ekim, 1 Ekim '93)

Emperyalistler, Somali ve Bosna taktiğinde olduğu üzere, önce halkları birbirine düşürüp kırdırmaktadır. Bu ülkeler yıkıntıya döndüklerinde ise “güvenlik ve yaşamı” sağlamak üzere idari yönetimi dahi eline almaktadır. Böylece halklara yıkıntı ve katliamlar seyrettirilmekte, emperyalizmin yönetimi devralışına karşı çıkışlar önden bloke edilmektedir. Bu şartlarda da Kosova gibi yeni sorunlar karşısında derhal müdahale hakkını meşrulaştırmaya çalışmaktadır.

Emperyalist barbarlar bu tablo içinde milliyetçiliği, milliyetçilik temelinde halkların birliğini

boğazlamasını olabildiğince körüklemektedirler. Ve bunu “küreselleşen dünyanın ortak çıkarları adına” yaptıklarını öne sürmektedirler. Yugoslavya ve Sovyetler Birliği üzerinde 30-40 devletçik kurulmuştur. Halen de milliyetçi boğazlaşmalar sürmektedir. ABD bu süreci doğrudan örgütlemiştir. Geline yerde ise birkaç yüzbin nüfusu olan halklar devlet kurma çatışmasına girmişlerdir. Gagavuzların Moldava'dan, Çeçenlerin İnguşlardan ayrılmasının, Osetya'nın ise kuzey-güney diye bölünmesinin hiçbir maddi temeli olamaz. Dün bu halklar asimile olup yokolmadıysa, bu sosyalizmin onlara siyasal, kültürel bağımsızlık kazandırması, dahası, bunu geliştirmelerini sağlayacak maddi zenginlikleri sunmuş olmasındandır. Bu temelde var olan halklar bugün tamamen emperyalizm yönlendirmesiyle birbirini kırmaktadırlar. Bu, her ne olursa olsun, genelde emperyalizmin özelde ise NATO'nun yeni doğrudan sorumluluk alanında yaşanmaktadır. NATO, bugün Yugoslavya'da olduğu gibi, tüm dünyada sınır çizgilerini çekmek, savaşa ve barışa karar vermek iradesini emperyalizmin kendi ellerine alma çabasının bir aracı olarak işlev görmektedir.

Tüm bu “istikrarsız” dünya tablosu emperyalizmin çok daha hızlı ve kanlı operasyonlara girişme ihtiyacı duyduğunu göstermektedir. Kosova, bu tabloya NATO üzerinden verilecek emperyalist cevabın ilk örneği sayılmalıdır.

Emperyalizmin hukuku yoktur

NATO'nun yeni kullanım tarzının bize hatırlattığı bir temel olgu daha var: Emperyalizmin sadece uluslararası hukuku değil, ulus-devletin hukukunu da hiçbir biçimde gözetmeyen yeni yönelimi. Belirtmek gerekiyor ki, hukuk gerçek hayatın politik güç ilişkilerine tabidir. Emperyalistler, ekonomik-politik hakimiyetine dayanarak zaten ulusal hukuku sınırlamakta, biçimselleştirmekte, ikili antlaşmalarla dışına çıkmakta, dahası, tamamen yok sayan tutumlara girişebilmektedir. Ama bu kadarı yetmemekte İMF, GATT, Dünya Bankası, Uluslararası Adalet Divanı vb. sayısız kurumla bir emperyalist üst kurumlaşma-hukuk yaratmaktadır. Ama en başta kendi çıkarlarına aykırı birşey olduğunda bu hukuku gerçek güç ilişkilerine dayanarak hiçe saymaktadır. Emperyalistler arasında böyle olduğu ölçüde de, bağımlı, sömürge ülkelere karşı hiçbir güvence içermemektedir. Zaten tüm bu kurumlaşmalar varolan eşitsizliği de resmileştirmek için örgütlenmişlerdir.

Son gelinen aşamada ise MAİ (Çok Yönlü Yatırım Antlaşması) ile emperyalist tekeller tüm ulusal hukuk çitlerini kaldırıyorlar. Bu tekeller bir de sigorta şirketince sigortalıyorlar. Ama eğer bir yerde bir hukuk varsa (MAİ'nin de kendi hukuku vardır), orada o hukuku uygulayacak bir polis de gerekir. NATO şimdi bir de bu görev için hazırlanmaktadır.

En sonu belirtelim ki, bir güç ilişkisi olarak emperyalist sömürü-baskı hiçbir savaş hukuku tanımayacak, önüne çıkacak tüm işçi-emekçi kitlelere karşı kurnasız, hukuksuz bir savaş dayatacaktır. Tüm yüzyıl boyunca da olan budur. Bu yüzden emekçi halkların enternasyonalist kardeşliğinin, kalıcı, sağlıklı bir barış ve anti-militarist bütün özlem ve niyetlerinin gerçek karşılığı emperyalizmin yıkılmasına bağlamıştır. Emperyalizm NATO gibi bir savaş örgütünü en kanlı ve acımasız bir savaşa, yani sınıflar savaşına göre örgütlüyorsa, eğer Arnavutluk ve Endonezya örnekleri yeni bir proleter hareketin ve halk isyanları döneminin ilk belirtileriye, barış ancak emperyalizme ve onun temeli olarak kapitalizme karşı devrim ve sosyalizmin zaferi ile mümkün olabilir. Dünya her zamankinden daha küçük, birbirine daha yakın ve bütünleşmiştir. Dünyanın çılgın bir savaş içinde çöküşe sürüklenmesi emperyalizmin tercihidir.

Enternasyonalist devrimci proletarya bu tercihi tarihe gömecektir.

Emperyalizmin bölge jandarması: Türk devleti

Türkiye emperyalizme bağımlı kapitalist bir ülkedir. Aynı Türkiye, Kürdistan üzerinde hakim bir sömürgeci güçtür. NATO'ya üyeliği, emperyalist haydutların çıkarları gereği ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarına karşı vurucu güç olarak gerekli görüldüğü her durumda kullanılmasıdır.

ABD, Ortadoğu'daki egemenliğini pekiştirmek ve Ortadoğu halklarını zorbalıkla denetim altında tutmayı sürdürmek için bölgedeki kukla devletleri daha etkin bir tarzda harekete geçiriyor. ABD-Türkiye-İsrail askeri işbirliği bloğu bu amaç çerçevesinde oluşturuldu. Oluşturulan bu yeni blok hem saldırının pervasızlaşacağını ve hem de çok daha geniş bir alana yayılacağını gösteriyor.

Bloğun bölgede müdahale edeceği dinamiklerden biri Kürt ulusal hareketidir. Güney Kürdistan'da emperyalizm kukla bir Kürt devletçiği yolu ile ulusal dinamiği çoktandır ehlileştirmiş bulunuyor. Ama aynı konuda PKK hala teslim alınamamıştır. Kuzey Kürdistan'daki Kürt dinamiği "düşük yoğunluklu savaş" ile teslim alınamamıştır. Kürt sorununda sistem içi bir siyasal çözüm emperyalizmin seçenekleri arasındadır. Bunun için PKK ehlileştirilmeli, pazarlık gücü sınırlandırılmalıdır. Bu sadece bloğun bir üyesi olarak Türkiye'de istikrar sağlamak için değil, bloğun Ortadoğu jandarmalığı için de bir ihtiyaçtır.

Peki ABD neden Suudi Arabistan gibi sadık piyonlarını da bloğa katmamaktadır?

İsrail siyonizmi başından itibaren Arap halklarına karşı koyu bir düşmanlık içinde olmuştur. Arap halklarının Filistin gerçeğini unutmaları olanaksızdır. İsrail siyonistleri Filistin halkına büyük acılar çektirmiş, kanını dökmüş, yerinden yurdundan etmiş, bu yetmezmiş gibi öteki Arap halklarına karşı azgın bir saldırganlık içinde olmuştur. Bu nedenle İsrail siyonizminin Arap halklarının nezdindeki adı Filistin cellatlığıdır. Arap halkları İsrail'i ABD'nin bölgedeki jandarması olarak tanımışlardır. Arap halklarında ABD'ye ve özellikle İsrail siyonizmine karşı yoğun bir nefret ve büyük bir öfke birikimi vardır. Bu koşullar içerisinde ABD'nin sadık uşağı Arap egemenler isteseler de böyle bir blok içinde yer alamazlar. Ayrıca, bu saldırgan bloğun hedefleri arasında Arap halkları dolaysız olarak yer almaktadır.

TC-ABD-İsrail bloğu şu an etkin bir düzeyde çalışmıyor. Ama hazırlıkların çok yönlülüğü şimdiden görülebiliyor. Bir yandan S-300 füzeleri bir yandan ise (son günlerin manşeti olarak) İran'ın Şahab-3 füzeleri üzerine koparılan fırtına hemen değerlendiriliyor. Türkiye ve İsrail'in ortak füze projelerinden bahsediliyor. Bu, saldırı bloğunun askeri antlaşmalarının gizli maddelerinden birinin uygun koşullarda ifadesi oluyor. Burjuva gazeteler İran füzelerinin İstanbul ve Ankara'yı bile vurabileceğini söylerken, İsrail'in de menzilin içinde olduğunu yazmayı ihmal etmiyor. Bu yalan kampanyasıyla amaçlanan ise Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkını saldırgan bloğun ırkçı, şoven ve saldırgan politikasına ortak etmeye çalışmak, kardeş halklara karşı düşmanlık geliştirmektir.

S-300'ler hakkında koparılan fırtınanın gerçek nedeni de bir süre sonra belli olmuştu. S-300'ler

Burjuvazinin arsız yalanlarının tersine, işçi ve emekçilerin kardeş bir halka düşmanlıktan hiçbir çıkarı olamaz. Dahası, dünya çapında emperyalist sistemin ekonomik bir kriz içerisinde olduğu, rekabetin sertleştiği koşullarda, Türkiye gibi taşeron bir ülke burjuvazisi kırıntı bile alamaz. "Bir koyup üç alma"ya heveslenen burjuvazi, üstüne üstlük Kerkük-Yumurtalık petrol boru hattının kapanmasıyla zarar bile etmiş oldu. Elindeki petrol taşıma olanaklarını ABD'nin keyfiyeti üzerinden yitiren Türkiye şimdi Azerbaycan petrolleri için ABD'nin desteğini almaya çalışılıyor. Kölenin geleceği, köle oldukça geçmişindeki gibidir. Emperyalist patronlarına jandarmalık yapan Türk burjuvazisinin elinde sadece onursuzluğun utancı kalacaktır.

Emperyalizm döneminde bağımlılıktan gerçek bir kopuşun tek yolu sosyalist bir devrimdir.

Devrim toprağı bunu başaracaktır.

aslında hava savunma füzeleridir. Ama radar sistemleri ve onu Rus teknisyenlerin yönetecek olması bloğun bölgedeki her askeri hareketinin izlenmesini doğurur. Bu ise emperyalist saldırı planları için ciddi sorunların yaşanması demektir. Bilindiği gibi, ABD ve İsrail bir dönem öncesine kadar Libya'yı neredeyse haftalık olarak bombalıyorlardı. 1981'de İsrail nükleer enerji üretiliyor diye Irak'ın enerji santrallerini habersizce vurmuştu. Emperyalist saldırganlığın savaş hukuku yoktur.

Emperyalist haydutluk yeni dönemde bu çapta saldırıları olağanlaştırmak istiyor. ABD-Türkiye ve İsrail saldırgan bloğunun bu yönlü saldırılarını kolay yapabilmeleri için ise S-300 radarlarının Kıbrıs'a yerleştirilmesini engellemesi gerekiyor. Bloğun ilk işlerinden birinin Akdeniz'de, Kıbrıs açıklarında ortak askeri tatbikat (Güvenilir Denizkızı) olması ve Türkiye'nin "vururuz" yollu açıklamaları sadece şovenist boş atış sayılmamalıdır.

ABD'nin savaşa sürülecek piyonu olarak Türkiye, ABD'nin çıkarları için bloğun ötesindeki işlere de koşulmaktadır. Geçmişte Kore'de, yakın dönemde ise Somali ve Bosna üzerinden görüldüğü gibi. Bu örneklerdeki resmi müdahaleciliğin ötesinde, Türkiye bölgede bir dizi emperyalist operasyonun taşeronu ve gizli yürütücüsü konumundadır. Azerbaycan'da Haydar Aliyev'e karşı Ebufeyz Elçibey'i darbeyle işbaşına getirme girişimi bunlardan biridir. Bu örnekte de görüldüğü gibi, Türk devleti emperyalist hesaplar ve çıkarlar gereği uluslararası hukuku dikkate bile almamıştır. Türkiye'nin daha dolaylı müdahaleleri ise Bosna ve Çeçenistan örneklerinden izlenebilir. Türkiye, silah ve mali desteğin ötesinde dolaylı yollardan asker yollayabilmiştir.

Azerbaycan fiyaskosu yeni dönemde kontr-gerillanın yeni rolüne de ışık tutmuştur. Emekçi halklara karşı provokasyon ve katliam görevi almış bir Türkiye'nin Susurluk'u çözmesi söz konusu bile olamaz. Yapılan kontr-gerillanın modernizasyonudur. MOSSAD MİT'i şimdiden eğitmeye başlamıştır. MOSSAD Kürt ulusal mücadelesine karşı artık doğrudan kullanılıyor.

Kontr-gerillanın etkinliğinin artırılışı ile "temiz bir ülke" kampanyaları elele yürütülecektir. Bunlar sanılanın aksine son derece uyumludur. "Düşük yoğunluklu savaş" ile "düşük yoğunluklu demokrasi" nin birbirini güçlendirmesinde olduğu gibi. Bu ülkede

DYP-SHP koalisyonu dönemi kontr-gerillanın en etkin olduğu dönemdir. Bilindiği üzere aynı dönemde "demokratikleşme" gündemin baş maddelerinden biri olmaktan hiçbir zaman çıkmamıştı. Birşey yapmayacak olduktan sonra "demokrasi" söylemini kullanmanın bir sakıncası yoktur. Hatta bu gerekli ve yararlı sayılmaktadır. Tıpkı şimdiki hükümetin yaptığı gibi.

Türk devleti yeni dönemde NATO ve blok üzerinden alacağı role uyumlu bir iç siyasal ortam yaratmaya çalışmaktadır. Laiklik görüntüsünü güçlendirmek ve "irtica"ya karşıtlık sadece iç siyasal ihtiyaçların değil, bu dış rolün de bir gereğidir. Burada NATO'nun yeni tehdit tespitiyle Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nin yeni tehdit tespiti arasındaki benzerlik ilginçtir. NATO "terörizm ve dinsel köktencilik"i, MGSB "bölücülük ve şeriat"ı tehdit sayıyor. Bunun için dinsel

gericiliğe karşı saldırıların bir işlevi vardır. Ayrıca bu, İran'a ilişkin öne sürülen iddialarda olduğu gibi, islami ülkeler üzerinden Türkiye'nin dış tehdit altında olduğu yönlü demagojik propagandaya da bir altyapı sağlamaktadır. 28 Şubat sonrası süreçte Refah hayli geriletildiği halde anti-şeriatçı kampanyanın devam ettirilmesinin gerekçeleri arasında bunlar da sayılabilir.

Türkiye'nin iç ve dış politikası MGK üzerinden yürütülürken, tüm yeni yönelimler generallerin sözcüsü olan Çevik Bir tarafından açıklanmaktadır. Ayrıca Çevik Bir, dışta Türkiye'nin Washington ve Tel Aviv sözcüsü, içeride ise şeriat karşıtlığının öne çıkan sembolüdür. Çevik Bir, hatırlanacağı gibi, Somali müdahalesi sırasında tüm BM birliklerinin de başındaydı. ABD bağımlılığın politika düzeyiyle yetinmiyor, onu kadrosal düzeyde bile planlıyor. Zira kimse BM komutanlığını şans eseri kazanamaz. Küçük bir hatırlatma ile geçelim. 12 Eylül'de darbe olduğunda CIA'nin istasyon şefi Paul Henze Washington'a mesajı şöyle geçiyordu: "Bizim çocuklar becerdi."

Burjuvazinin arsız yalanlarının tersine, işçi ve emekçilerin kardeş bir halka düşmanlıktan hiçbir çıkarı olamaz. Dahası, dünya çapında emperyalist sistemin ekonomik bir kriz içerisinde olduğu, rekabetin sertleştiği koşullarda, Türkiye gibi taşeron bir ülke burjuvazisi kırıntı bile alamaz. 1991'de ABD'nin Irak'a saldırısı sonrasında olduğu gibi. İncirlik'ten Arap ve Kürt halkları bombalandı. Türk burjuvazisi ise "Irak'ın yeniden inşası" gibi iğrenç bir role heveslendi. Bir ülkeyi yıkıp sonra inşa etmek gibi bir iğrençlik için yaşanan rekabetten ise hiçbir pay alamadılar. "Bir koyup üç alma"ya heveslenen burjuvazi, üstüne üstlük Kerkük-Yumurtalık petrol boru hattının kapanmasıyla zarar bile etmiş oldu. Elindeki petrol taşıma olanaklarını ABD'nin keyfiyeti üzerinden yitiren Türkiye şimdi Azerbaycan petrolleri için ABD'nin desteğini almaya çalışılıyor. Kölenin geleceği, köle oldukça geçmişindeki gibidir. Emperyalist patronlarına jandarmalık yapan Türk burjuvazisinin elinde sadece onursuzluğun utancı kalacaktır.

Emperyalizm döneminde bağımlılıktan gerçek bir kopuşun tek yolu sosyalist bir devrimdir.

Devrim toprağı bunu başaracaktır.

Burjuva medyanın dezenformasyon kampanyası ve Küba

Emperyalizm, Küba'da devrimci iktidarı zorla yıkmayı başaramamıştır. Dahası, bunu beceremeyeceğini ve dolayısıyla simdilik vazgeçtiğini itiraf etmiştir. Bu itirafın resmi bir kavdı, bir belgesi elbette yoktur ama gelişmelerden bundan başka sonuc çıkmamaktadır. Emperyalizm Küba'da uçağı ile, tankı ile, topu ile yapamadığını doları, markı ile yapmaya, bu yöntemle devrimci kazanımların, değerlerin, mevzilerin temellerini baltalamaya çalışmaktadır. Dışarıdan saldırarak yıkamadığı devrimci rejimi içten çürüterek çökertme yolunu seçmektedir.

Emekçi kitleler, iletişim olanaklarının yaygınlaşması ve yetkinleşmesi ile sayısız televizyon kanalının, radyo istasyonunun, günlük gazetesinin vb. iletişim organının gününbirlik işlediği astronomik sayıdaki haberle karşı karşıya kalmakta. Yaşanan haber enflasyonunun, gelişen teknolojinin kendiliğinden yarattığı bir sonuç olmasından çok, bu teknolojiye sahip olan egemen sınıfların onu egemenliklerine ve sınıfsal çıkarlarına uygun olarak kullanması ile ilgisi vardır.

Eğer, bugün güncel gelişmeler büyük bir hızla eskiyor ve dolayısıyla unutuluyorsa nedenini haber kalabalığında ve kaynak çokluğunda aramamak gerekiyor. Egemen güçler ve onların propaganda kürsüsü işlevini gören iletişim araçlarının izledikleri politika dünyadaki gelişmelere böyle bir akıbet kazandırmaktadır. Kamuoyunu, kitleleri gününbirlik gelişmelerden haberdar etme adına uygulanan iletişim politikası aslında mükemmel, dört başı mamur bir dezenformasyon kampanyasıdır.

Bu kampanya çerçevesinde tesadüflere, objektifliğe, özgürlüğe ayrılan payın sınırları peşinen belirlenmiş ve okyanusta bir damla suyun tuttuğu yeri tutmaktadırlar. En sıradan polisiye vakalar son derece önemli sosyal gelişmelerle içiçe geçirilmekte, aynı haber kategorisine konulmakta, mevcut düzenin çıkarlarıyla çelişen olaylar sansüre uğratılmakta, çarpıtılmakta, içeriği boşaltılmakta, tersyüz edilmektedir.

İdeolojik, politik, psikolojik ve sosyolojik alanlarda son derece uzman ve yetkin kadroların ince eleyip sık dokumaları sonucu oluşturdukları bu iletişim politikasının ürünleri aynı yetkinlikteki iletişim uzmanları aracılığıyla dört bir koldan ve giderek daha yüksek dozlarda kitlelere şırınga edilmektedir.

Bu koşullarda eğri ile doğruyu, yalanla gerçeği, tali ile esası birbirinden ayırtetme haber tüketicisi kitleler için başlı başına bir uğraşı olmakta, dahası yetkinlik gerektirmektedir. Dolayısıyla, kaba bir sataşmadan başka hiçbir değeri olmayan bu sözde bilgilendirme karşısında insanlar yenik düşmekte, teslim olmaktadır. Yani, geri bilinçli kitlelerin maruz bırakıldıkları bu sözde bilgilendirme bombardımanı karşısında ne sap ile samanı birbirlerinden ayırmaya zamanları ne de mekanizmanın gerisindeki esas hesapları deşifre etmeye olanakları vardır.

Böylece, egemen güçler kitleleri bilgilendirme

adı altında onların beyinlerini yıkamakta, dikkatlerini can alıcı toplumsal sorunlardan uzaklaştırarak sosyete dedikodularına, spora, dine çekmekte ve sonuçta egemenliklerini sürdürmenin koşullarını yaratmış olmaktadır. Egemen güçlerin ustaca sürdürdükleri bu dezenformasyon kampanyası sadece kitleleri oyalamakla, uyuşturmakla sınırlı kalmamaktadır. Sürekli kılınmış ve sistemaktikleştirilmiş bu kampanyanın gölgesinde tarih çarpıtılmakta, günün birlik yeniden yazılmakta, insanlığı açlığa ve sefaletle mahkum eden savaşırlara, soykırımlara yol açan politikalardaki sorumlulukların küllenmesi kolaylaştırılmaktadır.

Bu gerçeğin sayısız örneğini sıralamak mümkündür. Bu örneklerden birisi de Küba sorunudur. Emperyalizm için, dünya gericiliği için on yıllar boyu bir çıban başı oluşturan bu onurlu ülkenin üzerine epey hesap yapıldı, geleceği için sayısız senaryolar hazırlandı, hatta uygulamaya konmaya çalışıldı. Saldırı, komplolar, sataşmalar, ambargolar, ablukalar, yasaklar devrimden bu yana Küba'ya karşı uluslararası burjuvazinin takındığı tavrın esasını, bel kemiğini oluşturdu.

Geçen yıl Nisan ayının 12'sinden itibaren Küba alışılmamış türden örgütlü bir sabotaj kampanyası ile yüzyüze kaldı. Bir kaç ay içinde patlayan toplam dokuz bombanın sonuncusu, 4 Eylül 1997 günü, bir İtalyanın ölümüne neden oldu. Böylece, Küba, devrimin ilk yıllarını saklı tutma kaydı ile tarihinde ilk defa içten yürütülen bir sabotaj kampanyası ile karşı karşıya gelmişti.

Burjuva medya Küba'yı hedefleyen bu sabotaj kampanyasına yakın bir ilgi göstermiş, sistematik olarak işlemiş, kendine göre yorumlamıştı. Küba hükümeti olaylardan Amerikan emperyalizmini ve onun piyonu Kübalı karşı-devrimci çetelerden oluşan Miami mafyasını sorumlu tutmuştu. Ancak, burjuva medya Küba hükümetinin açıklamalarını çarpıtarak başka bir zemine çekmiş, kendi önyargılarının bir dayanağına dönüştürmeye çalışmıştı. Yani, egemen güçlerin sesi burjuva yalan makinası, özetle "Küba'da sabotaj olaylarını Castro diktatörlüğüne karşı gelişen muhalefetin mücadelesini yeni bir düzeye sıçratma, silahlı mücadelenin ilk biçimine geçme olarak yorumladı. Ona göre "Mevcut iktidar



artık muhalefeti dizginleyemez duruma gelmişti, ekonomik çöküntü, yönetimin kitleler nezdinde itibarsızlaşması, düzen aleyhtarı akımlar için bir toplumsal tabanın oluşumuna nihayet olanak vermeye başlamıştı". Küba yöneticilerinin ABD emperyalizmini ve onun uşağı Miami mafyasını bu kampanyadan sorumlu göstermesine karşı burjuva medyanın cevabı hazır: "Küba yönetiminin ve özellikle de Castro'nun yine paranoyası tuttu. Onlar her taşın altında ABD'yi ve Miami'de konumlanmış Kübalı karşı devrimcilerin oluşturduğu mafyayı görüyorlar. ABD ve Miami mafyasına yönelik suçlamalar geçmişte yer yer isabetli olmuş olsalar bile Castro aynı suçlamayı gelişi güzel tekrar etmeyi bir alışkanlık haline getirmiş bulunuyor. Castro hep dışarıda düşman arayarak içte birliği sağlamaya, topluma hükmetmeyi sürdürmeye ve sonuç olarak iktidarını ayakta tutmaya çalışmaktadır"

Dört beş ay süren sabotaj kampanyası boyunca gelişmeleri yakından izleyen ve özel bir önem veren burjuva iletişim organlarının yorumları ve analizleri bu çerçevenin dışına çıkmadı, nakarat gibi tekrarlandı. Kitlelere her defasında bu açıklama tek gerçek olarak dayatıldı, binbir dereden su getirilerek takviye edildi. Eylül 1997'de Küba hükümeti şebekeyi ortaya çıkardığını, sabotajın faillerini yakaladığını ve yapılan itirafların, elde edilen kanıtların tahminlerini doğruladığını, kampanyanın arkasında Miami mafyasının ve dolayısıyla ABD emperyalizminin olduğunu açıkladı.

Sabotaj kampanyası açığa çıkarılır çıkarılmaz burjuva medyanın konu ile ilgisi de kesildi. Yani, konuya başlangıçta büyük bir önem vermiş olan burjuva medya sonuçların ortaya çıkması ile birlikte hemen sayfayı kapattı. Sorunun toplu bir değerlendirmesini yapmadı, satır aralarında geçiştirdi. Bu tavırdan ne anlam çıkarmak gerekiyor? Her bomba patladığında rejimin geleceği tartışılıyor, birikmiş iktisadi sorunlar ile sabotaj kampanyası arasında doğrudan ilişki kuruluyor, ardından düzen karşıtı güçlerin gelişim perspektifi çiziliyordu.. Küba hükümetinin sorumluluklara işaret etmesi

Kapitalizm sömürü ve talanın düzenidir!

1997 yılı Mart ayı başında Arnavutluk'ta patlak veren bankerler skandalı, onu hemen izleyen silahlı halk ayaklanması biliniyor. Bir kaç ay sonra Kasım 1997'de İngiltere, tarihinin en büyük mali skandalı ile karşı karşıya kalmıştı. Aralarında yüzbinlerce öğretmen, maden işçisinin, sağlık memurunun bulunduğu ve sayıları 1,5 ile 2,5 milyon arasında tahmin edilen İngiliz emekçisinin emeklilik sigortalarında birikmiş olan 15 milyar dolar karşılığındaki ödenekleri birileri tarafından hortumlanmıştı.

Geçtiğimiz günlerde de Çin'de benzer bir skandal patlak verdi. Kamu sektöründe çalışan ve ekonomiyi rasyonelleştirme, rekabetçi kılma adına zorla erken emekliliğe sevk edilen ya da işten atılan 7,2 milyon emekçi için öngörülen 1 milyar dolar tutarındaki ödenek buharlaşmış. Başbakan yardımcısı Wu Bangguo'nun kamuoyuna açıklamak zorunda kaldığı bu skandal muhtemelen Çin'de tanık olunan bu tür ilk büyük ölçekli kapitalist vurgundur. Bu vurgunu sadece bir ilk ısınma operasyonu olarak görmek gerekiyor. Vurgunların, gaspların esas ivmesi bundan sonra hızlanacak, ölçeği gittikçe büyüyecektir.

Çünkü, Çin Halk Cumhuriyeti'nde kapitalist vurgunların, gaspların maddi temelini oluşturacak olan düzenlemeler, reformlar, rasyonelleşmeler büyük bir hızla hazırlanmakta ve yürürlüğe konmaktadırlar. Uluslararası pazarlara güçlü bir biçimde girmek için uygulanan bu reformların bel kemiğini toplu işten atma politikası oluşturmaktadır. Örneğin 27 Temmuz tarihli China Daily gazetesine göre 1998 yılının ilk üç ayında 400 bin tekstil işçisinin işine, sektörde maliyeti düşürme ve üretime uluslararası pazarlarda rekabet gücü kazandırma amacıyla son verildi. Yıl başından bu yana fazla kâr sağlamayan kamu kuruluşlarının kapatılmasını öngören reform politikasının uygulanması sonucu 10 milyon işçinin işine son verildi. Bu rakamın yıl sonuna kadar 6 ile 14 milyon arasında bir ek artış daha kaydetmesi beklenmektedir.

paranoyaklığının dışa vurması olarak tanımlanıyor, dolayısıyla zan altında bırakılıyordu. Ve tüm bunlar aylar boyunca, neredeyse haftada bir kez, hacimli makale ve haber konusu yapılarak kitlelere objektif bilgiler adı altında sunuldu. Kitleler bu temeldeki bir açıklama ile şartlandırıldı, hatta bir ölçüde ikna edildi.

Küba'nın hedef olduğu bu olayları, o dönem, 1997 yılı Eylül ayı başlarında yaptığımız bir değerlendirmede biz de tanımlamıştık. Aşağıda bir bölümünü aktardığımız bu tanım Küba hükümetinin açıklamalarının bir yorumu değildir ve sözkonusu şebekenin ortaya çıkartılmasından ve kampanyanın perde arkasının aydınlanmasından önce yapılmıştır.

“Küba'nın turizme açılması doğrudan içeride kargaşa yaratmanın ve giderek ekonomik darboğazın sonuçlarını istismar etmenin ortamını yaratmış bulunuyor. Turizmin dolarlarıyla birlikte bu ülkeye Kübalı karşı devrimcilerin ini olan Miami'den pislik taşınmaktadır. Miami'deki Küba diasporası bir göçmen işçi kesimi değil karşı devrimci toplumsal bir tortudur. Bu mülteciler birahane, meyhane gibi yerler çalıştıran, Miami mafyasının faaliyetlerinde aktif rol oynayan, Küba rejiminin en yeminli düşmanlarıdır. ABD emperyalizmi Küba'ya karşı başlattığı saldırıların çoğunda Miami/Kübalı mafyasından, karşı devrimcilerinden yararlanmış, hep onları kullanmıştır. Küba yetkililerinin açıklamalarına göre sabotaj olaylarının failleri de turist kılığında adaya gönderilen casuslardır. Dışarıdan hükmedilemeyen Küba devrimci iktidarı içerden kargaşa ve bulanıklık yaratılarak zayıflatılmaya, kitleler nezdinde itibarsızlaştırılmaya çalışılmaktadır.”

Aradan bir yıl geçmiş bulunuyor. Bu zaman içinde yaşanan bazı yeni gelişmeler geriye tekrar dönmeyi gerektirmektedirler. Bu gelişmeler nelerdir? Emperyalizm, Küba'da devrimci iktidarı zorla yıkmayı başaramamıştır. Dahası, bunu beceremeyeceğini ve dolayısıyla şimdilik vazgeçtiğini itiraf etmiştir. Bu itirafın resmi bir kaydı, bir belgesi elbette yoktur ama gelişmelerden bundan başka sonuç çıkmamaktadır. Emperyalizm Küba'da uçağı ile, tankı ile, topu ile yapamadığını doları, markı ile yapmaya, bu yöntemle devrimci kazanımların, değerlerin, mevzilerin temellerini baltalamaya çalışmaktadır. Dışarıdan saldırarak yıkamadığı devrimci rejimi içten çürüterek çökertme yolunu seçmektedir.

Onun için Avrupalı emperyalist güçler Küba ile ilişkilerini geliştirmek, ticaretlerinin hacmini arttırmak, yatırım yapmak, turizm

seferleri düzenlemek için birbirleriyle yarışmaktadırlar. Papa 2. Jean Paul'a açtıkları çığırdan, kırdıkları tabuların ardından adaya pislik taşımaktadırlar. ABD emperyalizminin de pek yakında aynı yolu tutmasına hiç şaşmamak gerekir. 15 Temmuz 1998 günü iki yıllık bir aradan sonra Miami-Havana uçak seferleri yeniden başladı. Miami'den Küba'ya havale ve koli göndermenin önündeki engeller kısmen kaldırıldı. Küba ile ticari ilişkilerde bulunmaya yasak getiren Helms-Burton yasasının yürürlüğe girmesini Beyaz Saray altı aylık periyodlarla ertelemektedir.

ABD'nin yeni politikası: Küba'ya şeytan gülücüğü

ABD'nin geçtiğimiz yıla kadar Küba'ya karşı uygulamayı sürdürdüğü saldırı politikası şimdi yerini bir yumuşama politikasına bırakma eğiliminde. Ne oldu da böyle bir değişikliğe gerek duyuldu? ABD'nin Küba'nın direnme gücü karşısında gerilemek zorunda kaldığını düşünmek politik bir saflık olur. ABD bugün dünya üzerinde uygulamaya geçirmeye başladığı yeni politikasının gücünü artırabilmek için böyle bir oyuna girmiştir. Bugüne kadar birçok üçüncü dünya ülkesindeki diktatörlüklere verdiği desteği çekip rejim değişikliğine giderek (Filipinler, Endonezya vb.) uyguladığı “düşük yoğunluklu demokrasi” politikasını, emperyalizme karşı ulusal kurtuluş ve sosyalizm mücadelesinin sembolü olmuş, birçok ülkede gerilla hareketlerinin doğuşuna kaynaklık etmiş Küba gibi bir sembol ülke üzerinden güçlendirmeye çalışmaktadır.

Yeni politikanın Uzak Doğu ve Latin Amerika'daki gerilla hareketleri üzerinde yarattığı etki bugüne kadar bu sayfalarda işlendi. Küba'ya yönelik uygulanan politika sadece ABD'nin ve çok uluslu tekellerin sayısız az gelişmiş ülkedeki çıkarlarını korumak ve daha sağlam güvencelere kavuşturabilmek için geliştirilmektedir. Bu yeni yönelimi kitlelere taşımak ve emperyalizmin bu şeytani oyununu allayıp pullamak için burjuva medyanın dezenferyasyon kanalları da harekete geçirilmiştir.

Çok uluslu tekellerin bu yeni politikayla beraber Miami'de beslediği Kübalı katil şebekesine artık ihtiyacı kalmadı. “Küba Amerika Ulusal Vakfı” adını taşıyan karşı devrimci örgüt Küba devriminden bu yana ABD emperyalizminin Havana'ya yönelik saldırılarında sancaktarlık görevini yaptı. Domuzlar Körfezi çıkartmasından başlayarak geçen yılki sabotaj eylemlerine kadar bu şebeke hep ABD emperyalizminin

Küba kolu, onun yeminli piyonu olarak hareket etti.

Gelinen aşamada ABD emperyalizminin artık bu kiralık katil şebekesine ihtiyaç duymadığı, onun oluşturduğu kamburden kurtulmak istediği, medyasına aldıracağı tutumdan anlaşılabilir. New York Times gazetesinin başlattığı kampanya ile bu geleneksel işbirliğinin sonu ilan edildi. Zira, New York Times 12 ve 13 Temmuz 1998 tarihli sayılarında yayınladığı iki uzun araştırma yazısı ile işbirliğinin kirli çamaşırlarını ortaya dökerek kutsal ittifakın sonunun fiilen gelmiş olduğunu ifade etmiş oldu.

Araştırmasında, New York Times, bir taraftan, bu güne kadar Küba'ya yönelik örgütlenen komploların, sabotajların belli başlılarını sıralamakta, diğer taraftan da kanıtlarını getirmektedir. Örneğin, sabotaj eylemlerinden birisi 1976 yılında 73 yolcunun yaşamına mal olan Küba havayolları uçağında patlayan bombadır. Bir diğeri ise Küba'da tezgahlanan ve yukarıda bahsettiğimiz geçen yılki suikast ve sabotaj kampanyasıdır. Bu kampanyanın nasıl örgütlendiği, kimler tarafından yürütüldüğü ve “Küba Amerika Ulusal Vakfı” aracılığıyla nasıl finanse edildiği, New York Times tarafından, Küba hükümetinin açıklamalarını kanıtlarcasına sergilenmektedir. Bu arada Fidel Castro'ya yönelik suikast planlarının sayıları belirsiz kalmaktadır. New York Times'ın verdiği kanıtların başında sabotaj faillerinin itiraflarına ilişkin 13 saat süren ses bantları, CIA'nın ve FBI'ın kayıtları, belgeleri gelmektedir. Ayrıca, New York Times'ın genel müdürü yaptığı açıklamada araştırmanın Miami, Venezuela, Salvador, Guetamala, Washington ve New Jersey'de toplam yüzü aşkın kaynağa dayandığını ve elinde başka ses bantlarının da bulunduğunu belirtmektedir.

New York Times elbette süreci Miami mafyası ile ABD emperyalizmi arasındaki işbirliği temelinde teşhir etmemekte, faturayı “Küba Amerika Ulusal Vakfı”na çıkartarak yapmaktadır. New York Times objektif habercilik pozlarında kamuoyunun önüne çıkıp Miami mafyasının pisliklerini sergilemektedir. Ancak bunun kendisi ortaya bir başka objektif gerçeği daha çıkarmaktadır. Bu da, on yıllardır sadece New York Times tarafından değil, bütün burjuva basın tarafından bilinen bir gerçeğin çarpıtılıp değiştirilerek, bugüne kadar kitlelere pompalandığıdır. Bugün yapılan ise, emperyalizmin çıkarları farklı bir politikayı gerektirdiğinden, celladın papaz rolüne girmesi, burjuva medyanın birdenbire kılığını değiştirerek yeni bir sahte kimliğe bürünmesidir.

Güney Kore'de kriz derinleşiyor

Güney Kore'de bundan tam bir yıl önce KIA otomobil tekelinin iflas bayrağını kaldırmasıyla birlikte patlak veren ve kısa sürede ülke ekonomisinin tamamını etkisi altına alan iktisadi kriz IMF'nin müdahalesiyle birlikte derinleşmeye devam etmektedir. Bu arada kriz ortamında yükselen, kitleselleşen, radikalleşen, militanlaşan işçi sınıfının mücadelesine paralel olarak da iktidar itibarsızlaşmakta ve çaresizleşmektedir.

IMF'nin 57 milyar dolar tutarındaki kurtarma operasyonu, misyonu gereği, düzeni ayakta tutmaktan başka bir sonuç yaratmış değildir. Son bir yıl içinde Güney Kore imalatı otomobillerin dünya pazarlarındaki satışlarında, ulusal para birimi Won'un değer kaybetmesine rağmen % 30 düzeyinde bir düşüş yaşandı. Aynı süre zarfında ülkenin ithalatı 1998 yılının ilk altı ayında % 40 oranında bir düşüş kaydederek 47,5 milyar dolara inmiş bulunuyor. Gözlemcilere göre bu eğilimin önümüzdeki dönemde daha da ağırlaşması ve ihracatın da ciddi bir biçimde etkilenmesi beklenmektedir.

Zira, bir yıldır Won'un değer kaybetmesi ve başvurulana köklü devalüasyonlar, işçi ücretlerin dondurulması ve hatta astronomik oranlarda düşürülmesi ilk aşamada ülkenin ihracatına ivme katmış, hacminin yükselmesine yol açmıştı. Başka bir ifade ile Güney Kore ekonomisini dünya pazarlarında daha da rekabetçi kılmıştı. Ancak, girilen döviz darboğazı ve dış borçlanma, hammadde ve araç-gereç ithalatını sınırlamakta, dolayısıyla ihracata yönelik sanayi üretimini sekteye uğratmaktadır. Bunun sonuçlarının da kısa süre içinde belireceği ve ihracat kapasitesini olumsuz ve ciddi boyutlarda etkileyerek krizi daha da ağırlaştıracağı beklenmektedir.

Diğer taraftan, IMF reçeteleri doğrultusunda yürürlüğe konan kemer sıkma politikası ülkenin iç pazarının dinamizmini kırmış, kitlelerin alım gücünü düşürmüş bulunuyor. Örneğin Temmuz 1998'de bir yıl öncesine göre başkent Seul'un 7 büyük ticaret merkezinin cirosunda % 22 oranında bir düşüş kaydedilmiştir. Bir başka göstergeye göre ülke ekonomisi 1998 yılında % 5,4 oranında bir gerilemeye maruz kalacaktır. Bu oranın önümüzdeki dönemde daha da artmasına şaşmamak gerekir. Çünkü, bundan birkaç ay önce aynı uzmanlar iktisadi gerileme oranının % 1 civarında kalacağını iddia etmişlerdi.

Ayrıca, IMF'nin dayattığı kemer sıkma politikası ve rasyonelleşme planı ülkede işsizliğin rekor kırmasına yol açmıştır. Böylece, resmi rakamlara göre, 17 yıldır ilk defa Güney Kore'de çalışabilir durumda olan toplam nüfusun % 7'si işsizdir. Şu anda 1,7 milyon olarak tespit edilen işsiz sayısının, hiçbir ciddi sosyal güvenliğin olmadığı bu ülkede, yıl sonuna doğru iki milyonu aşacağı beklenmektedir. Gerçek rakamlar, kuşkusuz, bu resmi verilerden kat kat daha yüksektirler.

İktisadi krizin Güney Kore'de ortaya çıkardığı gerçeklerden bir diğeri ise işçi sınıfı mücadelesinde yaşanan gelişme ve radikalleşmedir. Krizin patlak verdiği dönemin ilk aylarında işbirlikçi sendikaların suç ortaklığı sonucu değişik yöntemlerle oyalanan ve sonuçta dizginlenen emekçilerin mücadele istemi artık ayak bağlarından kopmuş ve düzenin vesayetinden çıkmıştır. Buna en somut örnek geçen hafta ülkede yaşanan grev dalgasıdır. İktidarın yasadışı ilan ettiği, sert tehditler savurduğu, yoğun tutuklamalara gittiği bir ortamda resmi rakamlara göre, bir hafta içinde 600 binin üzerinde işçi greve gitmiş ya da değişik direniş eylemleri örgütlemişlerdir.

Sonuç olarak, krizin derinleşmesi ve emekçi mücadelesinin yükselmesi karşısında egemen güçlerin can simidi gibi sarıldıkları yeni hükümet hızla itibarsızlaşmaktadır. Geçen Şubat ayında devlet başkanlığı koltuğuna oturtulan Kim Dae-Jung bir kurtarıcı olarak tanıtılmıştı. Bir dönem düzenin cezaevine kapattığı, dolayısıyla kriz ortamında egemen güçlerin kitlelere bir panzehiri olarak sundukları Kim Dae-Jung'un itibarı bir saman alevinin akıbetine uğramış bulunuyor. Onun başkanlıkta oluşturulan yeni hükümet ülkede yükselmekte olan işçi mücadelesi ve kitle hoşnutsuzluğu karşısında yeniden IMF'nin kapılarını açındırmaktadır. Büyük ölçekli bir sosyal patlamayı önlemek ya da hiç olmazsa ertelemek için, yeni hükümet, IMF'den dayatılan reçetelerin biraz gevşetilmesini talep etmektedir.

Guatemala'da emperyalist barışın anlamı:

Emekçilere karşı kontr-gerilla savaşları

Guatemala'da oligarşi, gerilla hareketi şahsında devrimci muhalefeti tasfiye etmenin etkisiyle şimdi rahat ve pervasızca davranabiliyor. Emperyalizmin barışı da böylece kağıt üzerinde kalmış oluyor. Ya da gerçekte bundan farklı bir emperyalist barış ve siyasi çözüm olanağı da zaten bulunmuyor.

Guatemala'da politik muhaliflere karşı girişilen saldırıların sonu gelmiyor. Geçen haftanın başında İtalyan kökenli bir kilise papazı, Sebastiano Crestari sokak ortasında kurşunlandı. Nisan ayı içinde de ülkede tanınmış olan papaz Juan Gerardi bir saldırı sonucu yaşamını yitirmişti. Bu olay üzerine emekçi kitlelerde büyük tepkiler yaşanmış ve katillerin bir an önce bulunması için hükümet üzerinde baskı yapılmıştı. Gelişen bu kitlesel tepki üzerine genel savcılık katilin bir adli suçlu olduğu açıklamasıyla tepkileri bastırmaya çabalasa da pek başarılı olamamıştı. Bu açıklamanın ardından birkaç gün sonra da papazın açısı tutuklanarak gerçek katillerin izi silinmeye çalışılmıştı. Olayların büyümesi üzerine

BM Genel Sekreteri Kofi Annan geçen hafta Guatemala'yı ziyaret etmek zorunda kaldı.

150 bin kişinin yaşamını yitirdiği ve 50 bin kişinin kaybedildiği, 36 yıllık bir savaş sonrasında oligarşinin hükümeti ile gerillalar arasında imzalanan barış antlaşmasının ardından büyük bir sevinç yaşanmıştı. Geline yerde yeni bir savaşın "barışın" yerini alacağından söz edilmektedir. Yoksul kesimin barışa olan inanç ve umutlarını çoktan yitirdiği bilinmektedir. Katliamlar, ölüm tehditleri, sendika üyelerine ve insan hakları inisiyatifleri üyelerine saldırılar günlük yaşamın bir parçası durumuna gelmiştir. Bu son saldırıların ordu tarafından örgütlendiği bütün kesimler tarafından vurgulanmaktadır. Kilise görevlilerinin bu saldırıların hedefi olmalarının arkasında, bu yılın Nisan ayında insan hakları ihlalleri ile ilgili bir raporun kamuoyuna açıklanması bulunmaktadır.

Kilise ve ordu, raporun ordu tarafından hazırlanmış olduğunu sorumlusu olarak ordu ve ona bağlı paramilitarist

Meksika:

Zapatistler'in referandum çağrısı egemen sınıfları zorluyor

Meksika yönetimi Zapatalar'ın sessizliğinden de yararlanarak son üç ay içinde karşı saldırılarını artırarak Chiapas sorununu askeri yöntemlerle bastırmayı amaçladı. Son olarak uluslararası gözlemciler hiçbir gerekçe gösterilmeden sınırışı edildiler. Bu aynı zamanda EZLN'yi destekleyen kitlelere yönelik paramilitarist saldırıların, katliamların yoğunlaştığı döneme rastlıyordu. Uluslararası kamuoyunun da dikkatini çeken bu gelişmeler BM Güvenlik Konseyi'nin oturumlarında da konu edilmek zorunda kaldı. Geçen hafta başında BM Genel Sekreteri Kofi Annan Meksika'ya üç günlük bir ziyaret gerçekleştireceği açıklamasını yaptı. Bunun ardından Chiapas ormanlarında Zapataların politik bir inisiyatifli kamuoyunun gündemine oturmaya başladı. Bu inisiyatifin BM Genel Sekreteri'nin ziyaretine paralel yapılması bir raslantı değildi.

Zapatalar yeni politik önerilerinde Meksika halkının bir referandumla kızılдерili halkın haklarını ve kültürünü koruyacak bir yasa konusunda tutum belirlemelerini talep ettiler. Lakandon ormanlarından yapılan bu 5. açıklama EZLN'in gizli devrimci kızılдерili komitesi adıyla yapıldı. Açıklamada "kızılдерili komünler dikkate alınmadan ne demokrasiye geçiş, ne bir devlet reformu, ne de ülkenin temel sorunlarının çözümü mümkündür. Kızılдерililerle yeni ve daha güzel bir ülke zorunlu ve olanaklıdır. Onsuz ulusun geleceği yoktur" fikri vurgulanmaktadır.

Bu açıklamadan birkaç gün önce subcomandante Marcos aylar süren sessizliğini bozarak yeniden sesini duyurmuştu. Nitekim Meksika ordusu bu sessizliği EZLN'nin yeni bir askeri saldırı hazırlığında olduğu biçiminde yorumlamıştı. Marcos yaptığı açıklamada bu sessizliği "bizi koruyan ve güçlendiren bir duvar" olarak nitelendirmişti. Parlamento barış komisyonu COCOPA tarafından sunulan bir yasa tasarısı hakkında Zapataların bir referandum çağrısı yapması yönetimi köşeye sıkıştırdı. Nitekim uzun dönemden beri hazırlanan bir yasa tasarısıyla kızılдерili halkın kolektif kültürel hakları yasal güvenceye alınmak istenmektedir.

Bu yasa EZLN ile hükümet arasında 1995 yılında yapılan görüşmeler sonucunda hazırlanmıştı. Bu yasaya rağmen taleplerin hiçbir bugüne kadar yerine getirilmedi. Parlamentoda bulunan bütün parti temsilcilerinden oluşan COCOPA'nın önerileri egemen oligarşi tarafından sistemli olarak sabote edildi. Ayrıca bu komisyonda, hükümet partisi Kurumsal Devrimci Parti (PRI)'nin de yeraldığını belirtmek gerekiyor.

Zapataların son politik inisiyatifli özellikle COCOPA üyeleri tarafından coşkuyla karşılandı. Nitekim egemen sınıfın bazı kesimleri bu yolla Chiapas sorununun barışçı bir şekilde çözülmesini hayal etmektedirler. Bu son önerinin ayrıca 52 farklı kızılдерili grubun içinde yeraldığı Kızılдерili Ulusal Kongresi (CNI) tarafından da desteklendiği belirtildi. CNI bu önerinin kızılдерili halkın sorunlarını barışçı bir biçimde çözmek için şimdiye kadar yapılan en güvenilir ve önemli bir adım olarak değerlendirdiklerini ve referanduma katılmak için bir strateji geliştirecekleri açıklamasını yaptı. Bu yeni politik inisiyatifli tarım işçileri birliği, sendikalar ve Meksika'nın en önemli üniversiteleri, yaptıkları açıklamalarla desteklediklerini belirttiler. Ayrıca EZLN, ülke çapında belirledikleri 2 bin delege ile belirledikleri politik önerinin detaylarını başkentte Meksika emekçilerine duyurmayı planlamaktadırlar.

Egemen yönetimi zor durumda bırakan somut olgu, Chiapas sorununun toplumun genelinde tartışılan, desteklenen bir olgu haline gelmesidir. Oligarşi yönetimi Chiapas sorununu bölgesel düzeyde tuttuğu sürece başarılı olmuştur. EZLN son gelişmeler ışığında kızılдерili emekçi halkın taleplerinin Meksika emekçileri ve işçilerinin desteğini kazanmadan elde edilemeyeceğini somut olarak anlamıştır. İşçi sınıfı ve toplumun diğer emekçi kesimleri Chiapas sorununu çözmenin, egemen sınıfın saldırılarını genel bir direniş ile püskürterek mümkün olabileceğinin bilincindedirler. Chiapas sorunu işçilerin ekonomik, sosyal, politik mücadelesinin bölünmez bir parçasıdır.

güçler gösterilmektedir. Bu raporun açıklandığı ikinci gün papaz Gerardi başından vurularak katledildi. Ordu içindeki sürtüşmeler sonucunda bazı yetkililer kiliseye başvurarak katliamlar hakkında detaylı bilgi vermişlerdir. Yönetimde etkili olan ordu bunu bir suçlama olarak değerlendirmiş ve paramilitarist güçlerini harekete geçirmesi sonucunda oligarşinin terörü iç savaş dönemini aratmayacak bir hal almıştır.

Bu sürecin Guatemala'daki emekçi halkın mücadele eğilimlerini beslemesi hayli güçlü bir ihtimaldir. 30 yıllık bir savaştan sonra barışın hiçbirşey getirmemesi bir yana can güvenliğinin bile varolmaması halkın mücadele ve devrim dışında bir seçeneği olmadığını göstermektedir. Esas sorun halkın mücadele dinamiklerini açığa çıkaracak bir devrimci örgütün yokluğu sorunudur. Barışın ne olduğunun açığa çıktığı bir yerde tayin edici olan gösterilecek olan devrimci savaştırma kapasitesidir. Çünkü emekçi halk savaşıma kapasitesini şimdiden hissettiriyor.

Rusya:

Militanlaşan işçi hareketi rejimi zorluyor!

Rusya, birbirine eklenen iktisadi sorunların, yükselen mücadele dinamikleri ile birleşmesi sonucu baştan başa bir mayın tarlasına dönüşmüş durumdadır. Durumu yatıştırma, bir genel alevlenmenin önünü alma amacıyla İMF'nin açtığı kredi muslukları, beklenildiği gibi, mali piyasada esen panik havasını kırmaya yetmemiştir. Zamanında parlamento binasını top ateşine tutmayı sıradan bir icraat sayan Yeltsin iktidarı, bugün İMF'nin önerdiği, hatta şart koştuğu kemer sıkma politikasını, ruhuna uygun bir biçimde yürürlüğe koymaya dahi cesaret edememektedir. İktidarı, uluslararası sermaye kurumlarının ve emperyalist güçlerin desteğine rağmen, bu kadar takatsiz bırakan başlıca güç, artık ses vermeye başlayan bu ülkenin işçi sınıfıdır.

Boris Yeltsin'in, sosyal hoşnutsuzluk karşısında can çekişmeye başladığının kanıtlarından birisi özelleştirme politikasındaki tavrıdır. İktidarın nihai hedefinin ve İMF'nin de ısrarlı talebinin, kamu mülkiyetinin, hele gelir getiren kesiminin derhal özel sektöre devredilmesi olduğu bilinmektedir. Özelleştirme meselesi, ideolojik ve politik boyutunun yanı sıra, aynı zamanda da mevcut iktidar için pratik aciliyeti olan bir sorundur. Zira, kalifiye bir hırsız şebekesine emanet edilmiş olan devletin kasaları doğal olarak hep boş kalmaktadırlar. Devlet idaresinin, kamu kuruluşlarının cari harcamalarının karşılanabilmesi, yani dolayısıyla, politik iktidarın ayakta kalabilmesi için bu kasaların biraz da olsa dolması gerekiyor. Uluslararası mali kurumlardan dilenilen borçla bu ihtiyaç sürekli karşılanamaz.

Hükümet vergi tahsil edememektedir. Çünkü, mafya ile elele çalışan yeni yetme burjuvazi, vergi vermek bir tarafa işçilerin ücretlerini bile ödememekte, angarya çalışmalarını istemektedir. Bu ülkede aylardır, hatta yıllardır işçi maaşlarının ödenmeyişinin nedeni budur. Onun için işçiler, Sibirya'da tren raylarının üzerine uzanarak en temel hakları olan ücretlerinin ödenmesini talep etmektedirler.

Bu nedenle siyasi iktidar boş kalan devlet kasalarını doldurmak için arta kalan tek çareye başvurmakta, geçmişten kalan mirasın kalıntılarını pazarlamaktadır. Elden çıkarılmak istenen şirketlerin başında Gazprom geliyor. Çünkü, uluslararası sermaye grupları ve hammadde tükelleri Gazprom'u aralarında paylaşmak için sabırsızlanmaktadırlar. Ama iktidar, işçi mücadelelerinin yoğunlaştığı, ülkede belirsizliğin arttığı mevcut koşullarda toplu bir özelleştirmeyi göze alamamaktadır. Dolayısıyla, özelleştirmeyi parça parça gerçekleştirme yoluna gidiyor.

Yeltsin imzaladığı ilk karar sonucu, % 40,9 kamu mülkiyeti olan Gazprom hisselerinin %5 satışa çıkartılacaktır. Rusya'nın doğal gaz üretiminin %

94'ünü ve dünya üretiminin de % 25'ini gerçekleştiren Gazprom, bünyesinde 40 aşkın şirket ve şubeyi barındırmaktadır. Toplam 360 bin işçinin çalıştığı Gazprom'un, 1997 yılı verilerine göre geliri 23 milyar dolardır. Gazprom'un %13'ü Alphabank, Inkombank, Roussobank ve CS First Boston çatısı altında birleşmiş batılı bankaların oluşturduğu bir banka grubuna aittir. Şirketin hisselerinin % 7'si Onexim adındaki bir Rus mali grubunun mülkiyetinde, % 11'i ise arkalarında kimin olduğu belli olmayan ama iddialara göre küçük ölçekli Rus şirketlerin kontrolündedir. Ayrıca şirketin hisselerinin %2'si geçen yıl uluslararası pazarlarda satılmış bulunmaktadır.

İşçi sınıfı hareketinin durgun olduğu bir dönemde olsaydı, Boris Yeltsin bildiğini okurdu. Başbakanın kemer sıkma politikasını Duma'daki seremoniye sunmaz, pazarlıklara konu olmasını dahi beklemezdi, tahammül etmezdi. Ama devir artık değişmiştir. Eski sistemi çürümüş, yozlaşmış haliyle sahiplenmeyen, Gorbaçov'un Perestroika'sına belki iyi bakan, Yeltsin'i devletin başına oturtulmasına seyirci kalan belki de onaylayan işçi sınıfı artık kendi sınıfsal çıkarları için söz hakkı istemekte, sürece müdahale etmektedir. Bugüne kadar Rusya'da politik yaşamın aktörleri, Kremlin'in çevresine çöreklenmiş bir avuç asalaktan, vurguncudan, hırsızdan ibaretti. Son dönemde toplumsal bir güç, işçi sınıfı periyodik ve sistematik eylemi ile yavaş yavaş politika sahnesine inmekte, gündemi oluşturmaktadır. Bunu sadece bir başlangıç saymak gerekir. Esas önemli gelişmeler bundan sonra yaşanacaktır.

Bir tek örnek; Sovyetler Birliği'nin son yıllarında Gorbaçov'un doğrudan kapitalist restorasyon politikasını desteklemeyen aydın, küçük-burjuva yoktu. Yeltsin'in iktidara oturuşu da aynı desteği gördü. Bugün ise aynı aydınlar, aynı üniversite profesörleri eylemdeki işçilerle dayanışma içindedirler. Bununla da kalmamakta, araştırmacıların kendileri de eyleme atılmaktadır. Başka seçenekleri kalmamıştır. Bir rüyaya aldandılar, dünya başlarına yıkıldı. Moskova'nın 400 km. doğusunda bulunan Sarov nükleer araştırma merkezi personeli, kurum tarihinde ilk kez, 23 Temmuz günü greve gitti. Ortalama aylık maaşları 200 doları bulmayan Sarov nükleer araştırma merkezi çalışanlarının ücretleri Ekim 1997'den bu yana ödenmemektedir. Eylemin uyarı niteliğinde olması ve toplam üç saat sürmüş olması sonucu değiştirmemektedir. Sovyetler Birliği'nin ilk nükleer bombasının tasarlandığı ve inşa edildiği Sarov'da üç saat süren uyarı grevinden sonra düzenlenen mitinge 4 bin emekçi katıldı. Hemen belirtmek gerekir ki, söz konusu personel işçilerdir. Oluşturulan PDF Kitap Arşivi oluşmamaktadır. Hepsini profesör,

araştırmacı, teknisyen, son derece kalifiye elemanlar. Ekim 1996'da Tcheliabinsk-70 adında bir nükleer laboratuvarın genel müdürü, personelinin maaşlarını ödeyemediği ve enstitüsü, bankalara borçlanmak zorunda kaldığı için intihar etmişti.

Rusya'da maden işçilerinin direnişinin sürdüğü, sayısız örneğin şahsında sınıf mücadelesinin yükseldiği bir dönemde, egemen güçler bot sesleri çıkarmaya başladılar. Yeltsin tatile çıkmadan önce askeri hiyerarşinin sorumluları ile görüştü. İstihbarat teşkilatının şefini görevden aldı ve yerine Anatoli Çubayis'in güvenilir gördüğü birisini getirdi. Bu arada da, General Lebed'in başbakana yazdığı ünlü tehdit mektubu ortaya çıktı. Tüm bunlar kuşkusuz ciddi bir sıkıntının ifadesidir. Ama sonuçta bunlar, bir gündem yaratma, askeri darbe tehdidini piyasaya sürme operasyonun parçaları olmaktadır.

Başbakan Serguei Krienko'ya gönderdiği 23 Temmuz tarihli açık mektupta Lebed, bu güne kadar ödenmeyen subay maaşlarının ödenmesini hızlandırmak için nükleer tehditler savurmaktadır. Mektubunda "Krasnoyarsk'da henüz zengin değiliz. Ama, nükleer silahlara sahip bir bölgeyiz. Dolayısıyla, başta Hindistan ve Pakistan olmak üzere dünyaya

başagırısı verebilecek olanaklara sahibiz" diyen Lebed şöyle devam etmektedir: "Başka ne yapabiliriz? Aç bırakılan subaylar sinirli subaylardır. Ben aşırı birisi değilim. Füze üslerinde görevli subayların ruh haliyle karşılaştırıldığında benim düşüncelerim bir bebeğin gözyaşları kadar saf kalmaktadırlar". Aslında, Şili devrimcilerinin, halkının kasabı Pinochet'ye özentisiyle, hayranlığı ile tanınan Lebed, ordunun ruh haline, talep ve sıkıntılarına sahip çıkar gibi görünerek politik arenada mevzilenmeye çalışmaktadır.

İktidarın ve bazı çevrelerin gündemi saptırma ya da orduya yaranarak politik yaşamda mevzilenme amacıyla başlattıkları bu spekülasyonlardan bağımsız olarak, Rus ordusunun ciddi bir krizle karşı karşıya olduğu bir gerçektir. Bu sıkıntı nasıl patlak verecektir? Herhangi bir göstergesi mevcut değildir ve tahmin etmek zordur. Kaldı ki Rus ordusu herşeye rağmen geçmişin izlerini taşımaktadır. Rusya bir Latin Amerika, bir Afrika ülkesi değildir. Çeçenistan'da savaşı sürdürmek için iktidar, gerçekten savaşmak isteyen birlik bulmakta zorluk çekmişti. Her halükarda aç bırakılan bir orduyu, aç bırakılan işçilere saldırtmak hiç de kolay olmayacaktır.

Etiyopya-Eritre:

Savaş çıgırlıkları ve “etnik temizlik”

İki ülke arasında savaş düzeyine gelen çelişkinin sonuçlarını iki ülkenin emekçileri yaşamaktadır. Etiyopya hükümeti etnik kökenini ve "Eritreli" olarak saptadığı bütün kesimleri konumuna bakmadan sınırdışı etmektedir. Etiyopya'dan sınırdışı edilenlerin sayısı 10 bini aşmıştır.

Son olarak 15 Temmuz günü bin kadar kadın, çocuk kırk dereceyi bulan sıcaklık altında bir dağ sınırından Eritre'ye gönderildi. Eritre kökenli kişiler önce tespit edilerek "toplandıktan" sonra sınır dışı edilmektedir. Eritre'de belli bir otonomi statüsüne sahip olan ve Etiyopya yönetiminin şimdiye kadar iyi ilişki içinde olduğu Afar azınlığının üyeleri de tutuklanarak sınırdışı edilmektedirler. Bu tutuklamalardan Adis Abeba'nın en zengin kesimlerinden olan Eritre kökenli kapitalistler dahi nasibini almaktadırlar. Etiyopya yönetimi bu süreçte ölçüt olarak "etnik kökeni" almaktadır.

Bilindiği gibi Haziran ayının başında Etiyopya uçaklarının Eritre başkenti Asmara'ya yaptıkları bombardımanın ve ardından Eritre'nin karşı saldırıya geçmesi ve Mekele kentini bombalaması iki ülkeyi savaşın eşğine getirmişti. Bu tarihten itibaren artan gerginlik sınırlı çatışmalar biçiminde hala devam etmektedir. Etiyopya hükümeti sınır sorununu kendi lehine çözmek için ülkede bir kaç nesildir aileleriyle birlikte bölgede yaşayan Eritre kökenli yoksul köylüleri kovdu. Sınırdışı edilen bu ailelerle anlaşmak dahi mümkün olmamaktadır. Zira bu köylüler ancak Etiyopya dillerini kullanmaktalar. Gündeme getirilen bu saldırılarla iki halk arasında tarihsel olarak varolan karşılıklı bağlar tamamen tasfiye edilmektedir. Bu saldırıların ülke içindeki azınlıklara da yönelmesi, "etnik kökenlerin" politik kararlarda ölçüt alınması emperyalizmin yönlendirmesinin sonucundan başka bir şey değildir. Burjuvazi bu yöntemi özellikle günümüzde bütün sosyal sorunlar karşısında bilinçli bir şekilde kullanmaktadır. Sosyal sorunlara "etnik boyut" kazandırılması emekçi kitleleri aldatmanın, birbirine karşı kırdırtmanın en önemli faktörü olarak gündemde tutulmakta. Egemen sınıflar iktidatlarını pekiştirmek için buna gerek duyuyor.

General Motors grevinde yeni gelişmeler

Yaklaşık iki aydır devam etmekte olan General Motors grevi, United Auto Workers (UAW) sendikası ile General Motors (GM) yönetimi arasında süren kesintisiz pazarlıklardan sızan bilgilere göre, sonuçlanma aşamasına girmiş bulunuyor. Dünyanın en büyük tekeline bugüne kadar günlük ortalama 80 milyon dolara mal olan, toplam

personelinin 200 bin civarındaki bir kesimini işsiz kalmak mecburiyetinde bırakan, 29 fabrikanın 27'sini yedek parça yokluğundan ötürü çalışamaz duruma düşüren, dahası, ABD'nin kalkınma hızını olumsuz etkileyen bu görkemli grev, maalesef, büyük bir ihtimalle işçiler açısından somut bir kazanım, pratik bir sonuç yaratmadan sonuçlandırılacaktır.

Dünyanın bir numaralı tekeline iki aydır kitleyen bu dev işçi eyleminin patlak verme nedenleri genellikle iki temel talebe dayanmaktaydı. UAW aracılığı ile formüle edilen bu işçi taleplerinden ilki; ABD'de bulunan GM üretim birimlerindeki mevcut istihdam düzeyinin korunması, hatta artırılmasıydı. İkincisi ise; fabrikalarda üretim araçlarının yenilenmesi idi. Başka bir ifade ile, Amerikan işçi sınıfı, GM grevi ile toplu işten atmalara, esnek çalışma yönteminin genelleştirilmesine ve üretimin, işgücünün ucuz olduğu ülkelere transferine karşı çıktı.

GM ve UAW arasında sonuçlanma aşamasına dayanmış pazarlıklarda bu iki temel sorunun nasıl bağlandığı henüz belli değil. Yetkililer bu yönlü soruları yanıtsız bırakmaktadırlar. Ancak, görünen o ki, ilk aşamada mevcut statüko korunacak ve böylelikle UAW üye tabanı nezdinde prestijini koruyarak eylemi sonuçlandıracaktır. Çünkü, eylem sicili bozuk UAW sendikasının inisiyatifinde kaldığı ölçüde pazarlıklardan başka sonuç beklemek saflıktır. Grevin esas kazanımı, işçi sınıfı hareketinin taşıdığı zayıflıkların grevci işçiler şahsında kısmen de olsa bilince çıkmış olmasıdır. ABD işçi sınıfının sermaye düzeninin cenderesinde nasıl tutulduğu tüm çıplaklığı ile



ortaya çıkmıştır. Amerikan işçi sınıfının önünde duran esas görevlerinin başında iç düşmanlarından arınması, sendika mafyasından kurtulması olduğu bir kez daha kendini dayatmıştır. İşçi sınıfı hareketinin gelişiminin ve sermaye düzenine karşı etkin savaşımının ilk koşulu budur.

İşçi sınıfı hareketinin bu kronik zaafiyetini iyi bilen General Motors yönetimi başından itibaren taviz vermeye yanaşmamış, provokasyonlara, tehditlere girişmekten geri durmamıştır. Dahası, General Motors yönetimi kendi politikasını daha da incelterek işçilerden yeni tavizler koparmayı planlamaya kalkışmıştır. Onun için, GM yönetimi, her defasında uzun vadeli bir greve, faturası ne olursa olsun, katlanacağını ifade etmekteydi. GM'in işçilerden koparmak istediği yeni tavizlerin başında üretkenliği arttırmak amacıyla üretim sürecini yeniden düzenlemek gelmektedir. İstenen bu yeni düzenlemenin detayları ve teknik muhtevası açıklanmamaktadır. Sadece işçi sendikalarından ilkesel onay alınmak istenmektedir.

Ancak, açıkça dayatılan koşullardan biri General Motors fabrikalarında sosyal barışın korunacağına, grev veya daha değişik eylem biçimlerine gidilmeyeceğine, yeni taleplerin gündeme getirilmeyeceğine dair UAW'ın teminat vermesidir. Bu alanda UAW'den koparılabilecek tavizler General Motors için son derece anlamlı olacaklardır. Çünkü, GM grevin açtığı zararı kısa sürede kapatmakla kalmayacak, sırada bekleyen mücecele girişimlerini de peşinen bloke etmiş olacaktır. Zira GM'in Flint dışındaki başka bazı

fabrikalarında, farklı taleplerden hareketle, yeni eylem kararlarının düşünülmekte ve tartışılmakta olduğu biliniyor. UAW mevcut greve önderlik etmekle itibar kazanmış, işçiler nezdindeki otoritesini yeniden tesis etmiştir. Sendika bu itibarını grevi, sonucu ne olursa olsun, başarılı bir biçimde sona erdirmiş olmakla, işçilerin

haklarını işverenden çetin bir mücadele sonucu koparıp almış olmakla tamamlayacak ve pekiştirecektir. Sendika mafyasının bu zafer sarhoşluğunu, öte yandan, General Motors yönetimi takviye etmekte, desteklemektedir. Başka bir ifade ile, GM, UAW'nin işçi taleplerinin toplu satış senedini imzalaması için, bazı sembolik jestlerde bulunmaktadır. Bu jestlerden biri ve en önemlisi Flint fabrikasında sökülerek kaldırılan makinaların tekrar yerleştirilmesi olmuştur. UAW bu makinaların yeniden Flint fabrikasına yerleştirilmesini yeni yatırımlar olarak tanıtmakta geri kalmayacaktır. Ayrıca buna benzer jestler şimdilik pazarlıkların sonuçlanmasını ve eyleminin sonunun yaklaşmasını sağlamakta, UAW'ye zafer çığlıkları atmanın koşullarını sunmaktadır.

General Motors yönetimi başlangıçta, ödün vermek bir tarafa, pazarlık masasına oturmaya dahi yanaşmamıştı. Hatta mahkeme yoluyla grevin illegal olduğuna ilişkin karar çıkartacağını ileri sürmüştü. Ancak, işçilerin kararlılığı General Motors yönetiminin küstahlıktan vazgeçmeye, tehdit savurmaya son vermeye ve pazarlık masasına oturmaya mecbur etti. Zira, grev, General Motors'a çok pahalıya mal olmakta, onun pazar payını düşürmekte, yeni modellerinin üretimini ve piyasaya sürülmesini geciktirmekte, kasalarını boşaltmakta ve sonuç olarak rakiplerine karşı zayıf düşürmektedir. İşçilerin kararlılığı nedeniyle General Motors yönetimi esasa ilişkin olmayan bazı jestlerde bulunmaya mecbur kalmıştır.

İtalya:

İşsizlerin direnişi

Napoli kenti son aylarda işsizlerin artan eylemleriyle sarsılmaktadır. Daha önce kapitalist üretim sürecinin dışına itilen, toplumun "parazitleri" olarak gösterilen işsiz kitleler büyük bir politik inisiyatifle harekete geçmişlerdir. Eylemleri her defasında egemen sınıflar ile emekçiler arasında sert bir tartışmaya dönüşmektedir. İtalyan toplumu ilk defa bu boyutta örgütlü işsiz kitlelerin tepkisiyle karşılaşmaktadır.

Napoli'nin bu eylemlerin merkezi olması raslantı değildir. Çalışabilir durumda olan nüfusun %26'sı işsizdir. Bu oran gençler arasında %50'nin üzerindedir. Sermaye temsilcileri işsizlerin tepkisini paralyze etmek için göstermelik işlerde karın tokluğuna istihdam etme yöntemlerini seçseler de pek başarılı olamadılar. İlkel kapitalist sömürü koşullarında çalışmak zorunda bırakılan işsizler bu duruma sessiz kalmadılar. Eylemlerinde doğrudan hükümeti hedef aldılar. Geçen hafta içinde Napoli'nin meşhur turistik merkezi olan Capri'ye gelmekte olan bir gemi işsizler tarafından işgal edilerek, sahile gelmesi engellendi. Bu eylem ikinci gün bütün medya kuruluşlarının birinci haberi oldu. Geçen cuma günü ise işsizler Napoli'deki Krallık sarayını basarak işgal etmeyi denediler. Zira o gün içerde çalışma bakanı Tiziano Treu'nun konuşmacı olarak davet edildiği bir toplantı yapılmaktaydı. İşsizlerin bu girişimi devlet güçlerinin azgın saldırıları sonucu engellendi. İşsizler polisin bu saldırılarına karşı taş, demir çubuk ve değişik araçlarla cevap verdi. İşsizlerin bu kararlı karşı koyuşları sonucunda şaşkına dönen polis bakanla toplantı sonucunda görüşme vaadinde bulunarak eylemleri yatıştırmaya çalıştı. Toplantı sonucu Çalışma Bakanının kaçtığı duyuruldu. Bunun üzerine işsizler yeniden saraya saldırdılar. Polisler tam bir sokak çatışması yaşandı. Askeri güçlerin yardımıyla işsizlerin gösterileri bastırılabilindi. Hükümet bu eyleme resmî açıklamalarla yanıt vermeye çalıştı. Çalışma Bakanı böyle "işsiz teröristle"le konuşmayacağını belirtti.

Sendika temsilcileri de hükümete bir çağrı yaparak bu sonbaharın alevlerle tutuşmaması için bir an önce işsizlerle görüşülmesinin zorunlu olduğunu belirttiler. "İşsizler toplumun önemli sorunlarını sokağa taşımışlardır. Bunu başka kesimlerde izleyebilir" diyen CGIL sendika federasyonu, sorunun "yapıcı bir şekilde çözülmesini" istedi.

İşsiz kitlelerin eylemleri İtalya'da politik gündemin ana temasını oluşturmaktadır. Sonbaharda büyük kitlesel gösteriler planlanmaktadır. Tekellerin Avrupa pazarıyla bütünleşme çabaları bu eylemlerle sarsılacağı benziyor. İşsiz kitlelerin eylemleri önümüzdeki dönemlerde farklı boyut ve yoğunlukta bütün Avrupa ülkelerinde gündeme gelecektir. Zira işsizlik bütün bu toplumlarda nüfusun büyük kesimlerini pençesine almıştır. Emekçilerin buna sessiz kalması mümkün değildir.

Tekstil İşçileri Bülteni

İşçi Sınıfının Kurtuluşu
Kendi Eseri
Olacaktır!

İMF-TÜSİAD'ın işçilere saldırı programını mücadele alanlarında yırtalım!

İşçiler, kardeşler!

İMF-TÜSİAD programı yürürlükte. Şimdiye kadar işçi sınıfı ve emekçiler açısından daha fazla acı ve daha katmerli bir sömürden başka birşey getirmeyen bu anlaşmalardan biri daha imzalandı. Bu anlaşmanın ürünü olarak da yine hiç yabancısı olmadığımız bir saldırı paketi gündeme geldi.

1994 yılındaki 5 Nisan saldırı programını hepimiz yaşadık ve sonuçlarını gördük. Sudan ekmeğe, çaydan şekere, petrole, elektriğe, ulaşım ve işçilerin maaşları hariç aklımıza gelebilecek herşeye zam yapıldı. İşçilerin maaşları donduruldu, ücretler azgınlardan enflasyon karşısında eridi gitti. Bu saldırı paketinin uygulamaya sokulmasından altı ay sonra fabrikalarda, işletmelerde kapı önüne konulan, işinden olan işçilerin sayısı 650 bini buluyordu. Sonuçta alınan her karar ilk başta biz işçi sınıfı ve emekçileri vurdu.

Şimdi ise daha öncekilerine rahmet okutacak yeni bir saldırıyla karşı karşıyayız. Hem de öncekilerin sancısı geçmeden.

Bizlerden fedakarlık isteyecekler!

Sermaye sınıfı kendi düzenini ayakta tutabilmek için "ortak fedakarlık" masalını anlatıyor. Patronlar devleti hastalığı tedavi edecek acı ilacı içmeyi kabul edersek iyileşeceğimize inanmamızı istiyor. Kırk yıldır anlatılan masallardan bir farkı yok. Yıllardır İMF reçetelerini önümüze sürüp son bir fedakarlık yapmamızı istiyorlar. Halbuki tüm bu kemer sıkma politikalarının, acı ilaçların hedeflediği bizler oluyoruz. Patronlar servetlerine servet katarken bizim sofralarımızdan bir dilim ekmek daha eksiliyor. Saltanatlarını sürdürebilmek için sofralarımızdaki kırıntılara

gözlerini dikeyyorlar.

Hepsi aynı bütünün parçasıdır!

Bu saldırı hükümeti doğrudan MGK'nın, TÜSİAD'ın görevlendirdiği bir hükümdür. Politikaları da İMF politikalarından başka birşey değildir. İMF ise emperyalist haydutların bir soygun mekanizmasıdır. İMF'nin Türkiye'deki işbirlikçileri ezilenlerin hak ve özgürlük mücadelesinin karşısına dikilirken vatan-millet edebiyatını elden bırakmaz. Ama dönüp baktığımızda vatan-millet edebiyatını elden bırakmayan sermaye sınıfı emperyalist efendilerine yurdun dört bir yerini peşkeş çekmekten de geri durmaz. Gelin Çankaya Köşkü'nün arazisini de dilediğinizce kullanın diyecek kadar pervasızlaşırlar. Yine bizim ücretlerimiz söz konusu olduğunda buçuk fazla vermeyeceklerini söyleyenler, emperyalist efendilerine olan trilyonluk dış borçlarını ödemeyi aksatmak istemezler.

Biraraya gelerek, örgütlenerek karşı çıkmazsak, İMF-TÜSİAD programında bize dayatılanlar ne olacak?

*Ücretlerimiz dondurulacak ve biz işçiler, emekçiler açlık sınırında yaşamaya mahkum edileceğiz.

*Özelleştirmeye hız verilecek, işsizlik artacak.

*SSK tasfiye edilecek, parası olmayanlar hastane kapılarında ölüme terk edilecek, paran kadar yaşayacak, paran yoksa öleceksin.

*Vergi reformu yapılacak, patronlardan vergi alamayan yine devlet bizlerin gırtlığına sarılacak.

*İşten atmalar, sendikasılaştırma, sigortasız çalışma, gece yarılara kadar mesailer, sabahlamalar hızlanacak.

*Mezarda emeklilik uygulaması başlatılacak, ilk etapta emeklilik yaşı kadınlarda 50, erkeklerde 55'e çıkartıldı, ardından kadınlarda 57, erkeklerde 60'a çıkarılacak.

İMF-TÜSİAD programının uygulanması için faşist saldırılar artacak!

Faşist baskı ve zulüm kapitalist sömürü ve sefaletin ikiz kardeşidir. Önümüzdeki dönem İMF-TÜSİAD programının sermayenin arzu ettiği biçimde uygulanabilmesi için pervasız bir terör rejimini zorunlu kılmaktadır. Bugüne kadar biz işçiler ne zaman en ufak bir hak arayışına kalktıysa patronların fabrikadaki korumaları, bu da yetmedi jandarması-polisiyle bize azgınca saldırdığına şahit olduk. Bu da yetmedi öncü işçileri terörist ilan edip bizi bölmeye çalıştılar. Ve öncü işçiler üzerine devletin gizli katillerini gönderdiler. Cemtaş Tekstil direnişimizdeki saldırılar hala hafızamızda. Son olarak Yılmaz Örme'de sendikalı olmak isteyen işçilerin üzerine jandarmayı saldırttılar, burada karakoldaki subaylardan birisinin işçilere; "bana kim çok para verirse ben onların emrindeyim" demesi yasaların kimler tarafından konulduğu ve kim için uygulanacağı üzerine bize bir fikir vermiştir.

Tekstil işçileri, kardeşler!

Zam, zulüm, işkence, açlık, mezarda emeklilik, işten atmalar, mesailer, sendikası, sigortasız çalışmak kaderimiz değildir.

Üreten, var eden bizsek üretimi durdurup mücadele alanlarına çıktığımızda neler

olacağını düşünelim, üretimden gelen gücümüzü kullanalım, koskoca işçi sınıfı ordusunun tekstil işçileri bölümü olarak mücadele içerisinde sınıf kardeşlerimizle birlikte yerimizi alalım.

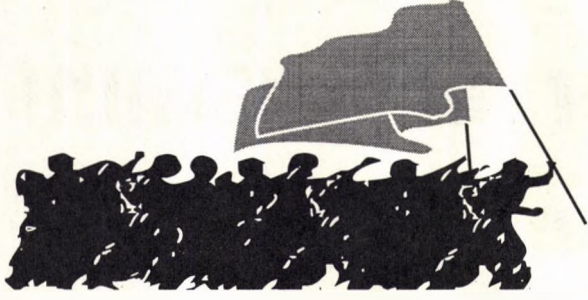
İMF-TÜSİAD'ın sömürü ve açlık programına karşı mücadele etmekten başka yol yok! Mecliste grubu bulunan ya da meclis dışındaki en sağıcısından en solcusuna kadar düzen partilerinin bize verebileceği hiçbir şey yok; kaldı ki bu partilerin hepsi de çeşitli dönemlerde hükümette yer almış, denenmiş partilerdir. Birbirlerinden farklı olmadıklarını gördük. Bunun için elele, omuz omuza mücadele edip krizin yükünü sahiplerine, yani patronlar sınıfına ödetmekten başka çıkar yol yoktur.

**İhanete ve teslimiyete hayır!
İMF-TÜSİAD saldırılarına geçit yok!**

**İMF reçetelerini yırtmak için mücadele alanlarına!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!**



Kızıl Bayrak İzmir'te



Proletaryanın kızıl bayrağı İzmit'te dalgalanıyor!

Merhaba dostlar!

Sizleri en içten devrimci duygularla selamlıyor ve hoşgeldiniz diyoruz.

Bugün "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya da hiçbirimiz!" dediğimiz bir onuru paylaşıyoruz. Mutluluğun resmini bu bayrağı dikerek çiziyoruz. İçimiz inanç dolu. Çünkü biliyoruz ki bugün diktiğimiz bu bayrakla işçi ve emekçiler geleceğe daha güvenle bakacaklar. Çünkü bu bayrak onların kurtuluş bayrağı. Bugün bunun için bu bayrağı İzmir'e diyoruz. Bu bayrak sömürsüz bir dünyanın bayrağıdır.

Yoksulluğun, sömürünün, özelleştirmelerin, işsizliğin, sokak infazlarının, gözaltında kayıpların, Kürt halkı üzerinde sürdürülen savaşın, kısaca her türlü onur kırıcı davranışın yaşandığı Türkiye'de bu bayrakla, yüreğimizdeki sıcaklıkla bu buz dağlarını paramparça edeceğiz.

Bunun için ideolojimiz-partimiz-onurumuz ve yüreğimiz var.

Bu barutla işçi ve emekçilerin devrim ve sosyalizm yolundaki yürüyüşünü hiçbir güç engelleyemez.

Kapitalizmin azgınca saldırıları karşısında direnen bir adım dahi geri atmayan yiğitlerin destanı olan bu bayrak Türkiye'nin her yerinde dalgalanmalı ve dalgalanacak.

**Partiyi kazandık,
sosyalizm kazanacak!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!**

Sevgili yoldaşlar!



Sermaye sınıfının işçi ve emekçilere yönelik barbarca saldırıları devam ediyor. Sermaye diktatörlüğünün sınıfın mücadelelerle elde ettiği kazanımlarını ortadan kaldırmayı hedefliyor. Bu zor ve sancılı süreç karşın İzmir'te de proletaryanın

kızıl bayrağının dalgalanmasının gururunu duyuyoruz.

Biz biliyoruz ki henüz işin başındayız. Ama zor ve temel olan parti davasını kazandık, şimdi sosyalizme yürüyeceğiz. Parti silahını kuşanmış işçi sınıfının zaferine olan inancımız sarsılmazdır.

Sizleri selamlıyor ve çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

SYKB/Gebze

Merhaba yoldaşlar!



İşçi sınıfının kızıl bayrağını işçi sınıfının yatağı olan İzmir'te dostun düşmanın gözlerinin içine baka baka göndere çekişinizin heyecanını ve gururunu yaşıyoruz bugün. Bugün sevincimiz gözbebeklerimizde bir çelik

pırlıtsı. Kalbimiz sizinle çarpıyor bugün. Ölsek de gam yememenin resmidir bugün yoldaşlar.

28 yıl önce 15-16 Haziran işçi eylemlerinde çalıştıkları fabrikaların paslı demir kapılarının zincirlerini kırarak bir ateş topu halindeki kızgın güneşin altında cayıp cayıp yanan asfaltın üzerinden yalın ayak ve yalın yürek süngülere ve coplara aldırmadan derelerden taşıp gelen bir sel gibi İstanbul'a akan ve akarken de canını ve kanını veren Kocaeli işçi sınıfına da ancak bayrağın kızıl olanı yakışır.

Bu bayrağı ilk siz diktiniz Kocaeli'ne. Ne mutlu size. Bu bayrağı ilk siz taşıyacaksınız Kocaeli'nde. Şan olsun size.

Artık Kocaeli işçi sınıfı geçmiş devrimci

Sevgili yoldaşlar!



Bugün hem sizin için hem de bizler için özel ve anlamlı bir gün. İşçi sınıfının mücadelesindeki kayıplarının, verdiği canların, döktüğü kanların ve onun militan devrimciliğinin bir göstergesi olan kızıl bayrağı Kocaeli'nin göbeğine dikişinizi sevinçle, coşkuyla, gurur ve

onurla selamlıyoruz.

Ankara Kızıl Bayrak'tan yoldaşlara ve dostlara merhaba!



Devrim ve sosyalizm yolunda ilerleyen hareketimiz niteliğini, niceliğiyle bütünüyor. İstanbul, İzmir, Ankara, Adana, Zonguldak, Kartal, Gebze, Bursa, Kırşehir, Kayseri ve şimdi de İzmir'te ve Hatay'da

kızıl bayrağımızı dalgalandıracaktır.

Komünist işçi partisiyle daha ileriye sosyalizme yürüyoruz. Sermayenin tüm baskı ve yoketme politikalarına karşı başeğmedik,

Sevgili yoldaşlar!



Sosyalizmin kızıl bayrağının Kocaeli'nde dalgalanmasının büyük sevinci içerisindeyiz. İnanıyoruz ki İzmir'te yaratılan bu mevzi işçi sınıfı içerisinde gelecekte ete kemiğe bürünecek bir düzeye ulaşacaktır.

İşçi sınıfı davası, şimdi elde edilen bu devrimci kaleyle daha güçlü.

Biz devrimci işçiler olarak bu atılımınızı selamlıyoruz, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

Sosyalizmin kızıl bayrağı altına!

İşten atılan
bir grup Sanipak işçisi/Gebze

mirasını kuşanıp kendi sınıf iktidarı için yani sosyalizm için verdiği mücadelede daha güçlü ve daha bilinçli olacak. Geri çekeceği, ileri atacağı her adımı, koşar adım yürüyeceği her anı doğru belirleyeceği, dostunu ve düşmanını özellikle de içindeki sahte dostlarını ve gizli düşmanlarını daha iyi görüp tanıyacağı bir ışığı, bir kılavuzu var.

Bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de sermaye zincirlerinden boşanmış, gözü dönmüşçesine işçi sınıfına, emekçilere saldırıyor. Bugünlerde Kocaeli'ndeki SEKA'nın özelleştirme girişimleri bu saldırıların küçük bir parçası.

Sadece özelleştirmeye karşı değil işçi sınıfına dönük her türden saldırıya burjuva düzen partileri değil işçi sınıfı ancak ve ancak kendi öz partisinin örgütlülüğünde ve onun önderliğinde karşılayabilir. Dün Kayseri, Kırşehir, Niğde'de bugün İzmir'te, yarın Hatay'da bir başka gün başka yerde göndere çekilen kızıl bayraklar işçi sınıfının komünist partisinin gelişinin habercisidir. Hepinizi yoldaşça selamlıyor ve mücadelenizde başarılar diliyoruz.

Kırşehir ve Kayseri Kızıl Bayrak

onurla selamlıyoruz.

Ayrıca Niğde'de grevde olan fırın işçileri de Kızıl Bayrak'ın bu yeni, bu ileri adımını selamlıyor ve mücadelede başarılarını diliyorlar.

Kızıl Bayrak'ı çok yakında Niğde semalarında da dalgalandırmak umuduyla hepimizi yoldaşça kucaklıyoruz.

**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Partiyi kazandık, partiye kazanacağız!
SYKB/Niğde**

bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!
"Vardık, varız, varolacağız!"

SYKB/Ankara

Yoldaşlara selam olsun!

İzmit'teki Kızıl Bayrak bürosunun açılmasını coşku ve sevinçle karşıladım. Ben bir tekstil işçisi olarak sizin de sayenizde sermaye devletini çökertmek için ne gerekirse yapacağım ve yılmadan usanmadan bu yolda ilerleyeceğim.

Ankara'dan bir tekstil işçisi

Bizler Kroman Çelik'ten taşeron işçileriz:

Biz işçilerin kızıl kavga bayrağının İzmir'te kazanılan bu mevziyle daha da yükseltilmeye çalışıldığını inanıyoruz. İşçi sınıfı davası şimdi daha güçlü.

Zorunlu mesaide olduğumuzdan dolayı açılışınıza katılamıyoruz. Bu vesileyle çalışmalarınızda başarılar diliyoruz. Proletaryanın kızıl bayrağının İzmir'te dalgalanıyor olmasını selamlıyoruz.

**Kroman Çelik'ten
bir grup taşeron işçi/Gebze**

Kızıl Bayrak Hatay'da



Proletaryanın kızıl bayrağı Hatay'da dalgalanıyor!

26 Temmuz Pazar günü, saat 15:30 da Antakya'da komünist açık alan çalışmasının bir basamağı olarak Kızıl Bayrak bürosunun açılışını yaptık. Açılış öncesi süreçte bir piknik yaptık. Piknikte 1 Mayıs ağırlıklı tartışma olmakla beraber Kızıl Bayrak bürosunun açılışıyla ilgili duyuru ve açılışa katılım çağrısı yaptık. Ek olarak komünist açık alan çalışmasının niteliği hakkında kısa bir konuşma yaptık.

Açılışın duyurusunu sendika, dernek ve kitle örgütlerine ilan asarak yaptık. Esas çalışmayı da okurlarımız ve çevre ilişkilerimizi açılışa katma temelinde yaptık. Açılışa 60'ı aşkın kişi katıldı.

Açılışa '96 SAG ve ÖO şehitleri şahsında, Türkiye'de, Kürdistan'da ve tüm dünyada devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenlerin anısına yapılan saygı duruşuyla başladık. Ardından temsilci yoldaşın konuşmasını, İstanbul ve Adana'dan gelen yoldaşların proletaryanın kızıl bayrağını Hatay'da dalgalanmasını selamlayan konuşmaları izledi...

"İşçiler, emekçiler, yoldaşlar açılışımıza hoşgeldiniz.

Daha önce Kayseri, Kırşehir ve İzmit'te dalgalanmaya başlayan sosyalizmin kızıl bayrağı artık Hatay'da da dalgalanacaktır.

Kızıl bayrağın dalgalanması demek işçi sınıfı davasının daha güçlenmesi devrim ve sosyalizm mücadelesinde yeni bir mevzinin kazanılması demektir.

Sermaye düzeni ve devletinin yoğun saldırılarıyla karşı karşıya olduğumuz bir dönemden geçiyoruz. Sürekli bunalım içinde debelenen düzen, artık krizini çözmeye değil, yönetmeye çalışıyor.

Bunalımı yönetmek, İMF-TÜSİAD'ın yıkım programının uygulanmasını güvence altına almak anlamına geliyor. Bu da başta işçi sınıfı olmak üzere, kamu emekçileri, kardeş Kürt halkı, devrimci tutsaklar, öğrenci gençlik, kısacası tüm düzen muhalifleri üzerinde yoğun bir terör estirmekle mümkündür.

İşçi sınıfına özelleştirmeleri, esnek üretimi, işten atılmaları, sefalet ücretlerini, sendikasıızlaştırmayı dayatanlar, işçi direnişlerine polisleri, jandarmalarıyla saldıranlar, grevleri yasaklayanlarla; kamu emekçilerine sahte sendikayı, %20'lik sadakayı dayatanlar, devrimci tutsakları hücrelere tıkımayı amaçlayanlar, kardeş Kürt halkına karşı baskı ve imha politikalarını uygulayanlar, son çıkan yönetmeliklerle öğrenci gençliği kışlalara hapsedmeye çalışanlar aynı ellerdir. Sermaye iktidarının kanlı ve kirli ellidir.

Bu topyekün saldırılara karşı topyekün bir karşı koyuşu, karşı saldırıyı örgütlemek göreviyle karşı karşıyayız.

İşçi sınıfının komünist partisinin kazanıldığı bir dönemde sosyalizmin kızıl bayrağını Hatay'da dalgalandırmak ve kavganın birer sıra neferi olarak mücadeleyi yükseltmek gibi bir sorumlulukla karşı karşıyayız."

Parti kazanıldı!

Herşey parti önderliğinde kazanılacak devrim ve sosyalizmin zaferi için!

Sermaye devleti girmiş olduğu siyasal ve ekonomik krizin faturasını biz işçi ve emekçilere yüklemektedir. IMF ve TÜSİAD patentli saldırı paketini uygulayabilmek için işçi sınıfı ve emekçilere saldırmaktadır. Sahte sendika yasası, sendikasıızlaştırma,



özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek üretim gibi saldırılarını sürdüren sistem sınıfın haklı talepleri karşısında panzerini, copunu, gaz bombasını kullanarak sindirme politikasını yoğunlaştırmıştır. Kürdistan'da süren kirli savaşı tırmandırmak için elinden geleni yapan sermaye devleti zorla koruculaştırma, köy yakma, göçettirme ve kardeş halka yönelik katliam politikasını sürdürüyor. İşkenceler, infazlar, gözaltında kayıplar, cezaevlerinde devrimci tutsaklara yönelik baskılar

İleri işçiler! Yoldaşlar ileri!

**Kızıl bayrağımız sınırlar aşıyor
Bayrağımız önde yürüyoruz
Hedef sosyalizm ve özgürlük!**



Merhaba yoldaşlar!

Bizler İskenderun'da metal sektöründe çalışan bir grup öncü işçi olarak, Kızıl Bayrak Hatay

Bürosu'nun açılışını tüm coşkuyla selamlıyoruz. Ağır iş şartları ve zorunlu mesailerden dolayı açılışa katılamamanın üzüntüsünü yaşıyoruz. Büronun Hatay'da nihayet açılıyor olması, sorunlarımıza daha yakın bir ilginin olacağını gösteriyor. Özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikasıız, sigortasız çalıştırma, yoğun mesailer, sefalet ücretleri vb. en yoğun

**Sosyalizmin kızıl bayrağını Hatay'da
dalgalandıran yoldaşlar;**



Merhaba!

Sermaye devletinin işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde baskılarını/saldırılarını yoğunlaştırdığı, komünist ve devrimciler üzerinde terör

estirdiği her dönemde baskıların bizi yıldıramayacağını, partiyi kazanmamıza ve kızıl

**Sosyalizmin kızıl bayrağını
dalgalandıranlara bin selam!**



Sermayenin faşist devletinin tüm terörüne ve baskısına rağmen Kızıl Bayrak'ı sermayenin son burcuna dek dikmeye yemin ettik. Sosyalizmin kızıl bayrağını burçlarına dikmemizin aracı ve genel kurmayı olan partiyi kazandık. Sınıfsal ve

yoğunlaşıyor. Sermaye iktidarının zindanda, sokakta, fabrikada yaşama geçirdiği topyekün saldırılarına karşı birleşik-militan sınıf tavrını geliştirmek ve güçlendirmek için proleter sosyalizmin kızıl bayrağı Kayseri ve Kırşehir'den sonra şimdi de Hatay'da dalgalanıyor. Hedefimiz Hatay işçi sınıfı ve emekçileriyle kaynaşmak, gelişen saldırıları tek yumruk şeklinde püskürtmektir. Artık Hatay'da sınıf hareketi açısından önemli bir mevzi kazanılmış durumdadır. Bilimsel sosyalizmi Hatay işçi sınıfı ve emekçileriyle buluşturmak amacındayız. 11 yıllık tarihimizde önemli adımlar attık. Partiyi kazandık, partiyle sosyalizmi kazanacağız! Sermayenin saldırılarına karşı parti silahını kuşanarak devrim yolundaki ilerleyişimizi zaferle taçlandıracağız.

**İşçi sınıfı savaştacak sosyalizm kazanacak!
Antakya'dan SYKB çalışanları**

yaşadığımız sorunlardır. Sınıf olarak dağınıklık, örgütsüzlük ve sınıf bilincinden yoksun oluşumuz en temel sorunumuz. Bu sorunlarımıza karşı Kızıl Bayrak'ın üzerine düşen sorumluluğu yerine getireceğinden kuşumuz yok. Sermaye sınıfı ve devletinin çok yönlü saldırılarını burada bizler çok daha ağır yaşıyoruz. Mezhepçilik, bölgecilik, sermaye partilerinin işçileri birbirine kışkırtması bölgemizde sıkça yaşanan bir sorundur. Bu sorunu aşmak ve sınıfın birliğini sağlamak için enerjimizi, çabamızı yoğunlaştıracaktır. Sınıf mücadelesinin sıcaklığında biraradayız. Ne güzel!

Bir grup Kızıl Bayrak okuru işçi olarak sizlere en sıcak selamlarımızı gönderiyoruz.

**Yaşasın işçilerin komünist partisi!
Kızıl Bayrak okuru metal işçileri**

bayrağı kavga alanlarında dalgalandırmamıza engel olmayacaklarını net bir şekilde ifade etmiştik, ediyoruz da... Tüm baskılara/saldırılarına inat sosyalizmin kızıl bayrağı şimdi de Hatay'da dalgalanıyor!

Açılışınızda aranızda olamasak da yüreğimizin yüreğinizle attığını belirtiyor, sizleri tüm devrimci duygularımızla yoldaşça selamlıyoruz.

**Partiyi kazandık, partiyle kazanacağız!
SYKB/İzmir**

ulusal sömürünün kaynağındaki bu kirli düzenin yıkılacağı ve yerine özgürlükler dünyasının kurulacağı günler yakındır. Kızıl Bayrak'ın yukarı taşınabilmesi için vargücümüzle ve elden gelen özverimizle kavgayı devam ettireceğiz.

Kızıl Bayrağın Hatay'da da dalgalanmasından kıvanç duyduğumuzu belirtir, çalışmalarınızda başarılar dileriz.

**Yoldaşça selamlar!
SYKB/Kırşehir**

**Biz Burger House'ta çalışan
bir grup işçiyiz;**

Hatay Kızıl Bayrak Bürosu'nun açılışını işçilerin-emekçilerin taleplerini ve sorunlarını dile getirecek bir platform olması dolayısıyla

olumlu karşılıyor tüm mücadele ve çalışmanızda başarılar diliyor ve sonuna dek destekliyoruz.

**Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber ya hiçbirimiz!**



Bir fabrika ve onun toy işçisi

Yüreğimi kavganın o berrak, kutsal sularına bırakmıştım zaten ve de bugün ilk defa, kapitalist sömürünün sofrasına sundum emeğimi. Hem henüz çiğdi, öylece kemirdiler akıtarak salyalarını.

İsmimi seslendiler: "Boş durma!" sanki böyle bir ihtimal varmış, olabilirmiş gibi.

Sonra koyu, sonra nispeten açık, sonra gözümün alabildiği tüm renkler çürüdü ellerimde. İsmimi seslendiler: "Katla şunları, kes şunları, kopar şunları, ver şunları..." İsmim çürümedi dudaklarında.

O ünlü deney köpeği gibi şartlanmıştı zil sesine. "Zil sesini duyunca, elinde ne varsa hemen bırak ve koş, yoksa sona kalırsın." Koşuyorduk. "Zil çaldığında makinenin başında olmak gerek." Olmak gerek, bir dakika bile geç kalmak, patron için bir sürü güzel paranın uçuşup gidivermesi demek... Ve bunun için - üstelik sırf bunun için- biz, mahpushanedekinden daha tutsak, bir köpekten daha sadık ve kölece, başımızı hiç kaldırmadan, durmadan, süratle çalışmalıydık.

Sonra bir ara tuvaletin üzerindeki yazı ilişti gözüme. Ama bu farklıydı; yemekhanedeki "İsraf haramdır" "İşyeri yuvamızdır, temiz tutup koruyalım" "Sigara izmaritlerini yere atmayınız" türünde değildi. Tuvalet girebileceğimiz saatler yazılmıştı kağıdın üzerine... Bu saatlerin dışında, değil tuvalet gitmek, bunun için izin istemeye bile hakkımız yoktu.

Ve ben, hırkaları katlarken, kazakları katlarken, siyahını, grisini, bejini, sarısını, yeşilini, çok renklisini, desenlisini katlarken; düşüncelerim ellerime inat, ışık hızıyla bir o yöne, bir bu yöne gidip geliyor, beni serseme çeviriyorlardı. Sık sık ismimle başlayan, emir kipiyle biten cümleler kuruluyor, ben de o makineden bu makineye gidip geliyordum. Birden kaşlarımı çatıp sonra gülümsüyordum. İçimdeki Kürtçe şarkı, dudaklarımdaki etten duvara çarpıp geri dönüyordu...

Yemek molasından sonra açılan radyoda arabesk şarkılar makine seslerine karışıp onları çoğalttı. Sonra düşündüm; bu insanlar bu müziği sevdikleri için değil, ama alıştırdıkları için dinliyorlar...

Sonra çok şey düşünmedim, ama öyle yorgunum ki şimdi, ayaklarımdaki bütün kemiklerin yerlerini ezberledim, gözlerim kapanıyor...

Ama yine de haykırıyorum, aşk bu işte, kimsenin bedenine yükleyip sıkıştırmayın, sınırlamayın onu. Yüreğimin en uzak köşesine sakladım ve devrime ayırdım aşkı.

Yapılacak o muhteşem binanın kumunu bu eşi bulunmaz iksirle karacağım. Ki, böylece dikilecek, yıkılmamacasına...

Ankara'dan bir Kızıl Bayrak okuru

Yabancılaşma ve adanmışlık

Yabancılaşma ve adanmışlık, birbiriyle uzlaşmaz iki çelişki gibidir. Bu çelişki aşıldığı zaman gençlik en önemli seti aşmış olarak mücadeleye devam edecektir.

Sermaye düzeni, herşeyi, insanı, kültürü, duyguları ve heyecanları metalaştırmaktadır. Emekçi sınıfların gençliğinin, iktisadi, sosyal sıkıntılarına yoksunluklarına çılgın bir tüketim hırsı eşlik etmektedir. Gerçekte ise tükenen ve tüketilen insandır. '80'den itibaren özel bir şekilde tüketim toplumu kültürünün hayatın her alanına sermaye tarafından pompalanması ve yaygınlaştırılması gündemdedir. 90'lı yıllara gelindiğinde popüler kültürde kendini bulan tüketim toplumu, istismarın, toplumun genç kesimlerini ekonomik yetersizliğe ya da yeterliliğine bakmadan etkisi altına almaya başladı ve markalardan ve sınavlardan başka birşey konuşmayan, düşünmeyen, sanat denildiği zaman son çıkan gümbürlik şarkıcıları hatırlayan bir gençlik yarattı.

Popüler kültürün, sol kimlik taşıyan gençlerin üzerindeki etkisi ise görünüşte biraz farklı olmasına karşın içerik olarak pek farklı değildir. Popüler kültür sol kesimin azımsanmayacak bir kısmında da artık bir sembol haline gelen "Sakarya barlarında devrimcilik yapmak" kimliğini buldu ve köklü bir biçimde yerleşti. Sol kimlik taşıdığını iddia eden ve buralarda zamanının çoğunu geçiren sanatçıların çoğunun kariyer ve gelecek kaygısı ile liberal partilerin üyeleri olmaları, politize olmuş gençleri ve politize olmaya aday gençleri bu popüler kültüre doğru çekmeye başladı. İnsanları etkilemenin ve insanlarla iletişimin sağlanmasında sanatın önemi çok büyük olduğu için diğer alanlardaki politik gençliği de etkilemekte ve ister istemez popüler kültürün kirliliğini oralara da bulaştırmakta gecikmedi.

Kişinin iç dünyasına seslenen, hüznü, melankolik şarkılar, şiirler ve okuma parçaları sonsuz bir umutsuzluğa düşüren ama sahte bir umut aşılayan bu eserler ile birleştirilen barlar insanları sahte filozofluğa ve ucuz psikologluğa itmeye başladı. Politik kimliğe sahip insanlar bile artık kitap standlarında ilk önce psikolojiyi derinliğine inceleyen kitaplara sarılıyor, onları okumaya ve anlamaya çalışıyor, üstelik toplumdaki tüm bu sıkıntı ve dertlerin sebebini, sermaye sistemini, sınıfın partisinin hedef tahtasından kaldırmayı amaçlıyordu.

Evet... Sahte bir psikolog ve filozof. Bireysel düşünen, dünyanın merkezine kendini koyan ve işi gücü bir köşeye oturup insanların neyi, nasıl yaptığını inceleyen ve gözlemleyen bir sürü sahte psikolog...

Az önce de belirttiğimiz gibi hemen

herkesi etkileyen popüler kültürün alışkanlıkları, kişinin herhangi bir politik tercih yaptığı zaman veya bir politik yapının içine girdiği zaman orada etkisini fazlasıyla göstermektedir. Tercihini sınıfın kurtuluşu mücadelesi yönünde yapmış olan insanlar da eski alışkanlıklarını terketme çabası ya göstermiyor ya da terketmeye çalışsa bile üzerinden atmak konusunda oldukça zorlanmalar ve sürekli problemler oluşturmaya devam ediyor.

Klasik aydın hastalığı diyebileceğiniz alışkanlıklardan dolayı, belirttiğimiz sanatsal ve aktüel konularda belli birikime sahip insanlar, işçi kitlesiyle bağ kurmak zorunda olduğu bir hareketin içine girdikleri zaman bocalamaya ve sorunlara tepeden bakmaya başlamaktadır. Sahip oldukları birikimden dolayı işçileri kendilerinden aşağı gördükleri için, ilişki kurmada ve işçiyi ikna etme konusunda oldukça zorlanmaktadırlar. İşin ilginç tarafı ise yoldaşların küçümsenmesi bile gündeme gelebilmektedir.

Diğer bir hastalık ise okulu bitirdikten sonra, politik yapıdan veya politik çevreden uzak kalanlarda görülür. Burada ise klasik memur zihniyeti devreye girmektedir. "İşimle meşgulüm, 657'ye tabiyim, işlerim çok yoğun, yayınları takip edemiyorum...vs." bir yığın bahane ile mücadeleden uzaklaşmaya başlıyorlar. Bir şekilde önceden yaşamlarını ve bütün değerlerini adadıkları harekete yabancılaşmaya başlıyorlar.

Diğer anlayışları araştırıp sonra tutarsız bulduklarını söyleseler bu bir ölçüde anlaşılabilir. Fakat sırf tembellik ve birtakım konularla ve rahat yaşama isteğiyle düzenin kirliliği ilişkiler ağının içine veya düzenin içine savrulmaktadırlar.

Her zaman geçerli olan bir söz vardır. "Bir insan devrimci olmayı ve toplumu dönüştürmeyi hedefliyorsa ilk önce kendi içinde devrimi gerçekleştirmelidir." Evet insanın önündeki en büyük engel yine kendisidir. Bir insan yabancılaşma ve adanmışlık çelişkisini, uzlaşmazlığını aştığı ölçüde devrime ve sosyalizme ve onun bir aracı olan partiye daha sıkı bir şekilde sarılabilmektedir.

Adanmışlığı en üst düzeye çıkarmamız gereken bir sürecin içerisindeyiz. Sermayenin iktidarına karşı proleter devrim ve proletaryanın iktidarı için yürüyüşümüzün en üst örgütlenmesi olan parti silahına artık sahibiz. İşçi sınıfının devrimleştirilmesinde acil sorunumuz olan parti sorununu çözdük. Şimdi sıra komünist işçi partisi saflarında kavgaya atılmada.

**Kurtuluş yok tek başına!
Ya hep beraber ya hiçbirimiz!
Kırşehir'den bir Kızıl Bayrak okuru**

Kırşehir'de

SAG ve Ölüm Orucu şehitleri anması

Zulmedenler, sömürenler oldukça bu çarkın işleyişine başkaldıranlar elbet olacaktır. Kardeş Kürt halkının haklı savaşını kanla bastırmaya çalışanlar oldukça, insan emeğini, bedenini, duygularını sömürmek isteyen burjuvalar ve onun devleti oldukça buna "dur!" diyenler elbet olacaktır.

Sömürü düzenine "batsın!" diyenler kimi zaman tutsak düştüler düzenin eline. Tutsak düştüler ama boyun eğmediler, direndiler.

Türkiye'de zindanlarda tek tip elbiseye, askerileştirmeye, kimliksizleştirip kişiliksizleştirmeye ilk başta bireyler, kimi gruplar ve örgütler şahsında direniş başlatılmış, ağır bedeller ödenmiş ve giderek direnişin kitleselleşmesi sağlanmıştır.

1982'de sermayenin zindanlara yönelik saldırısına karşı ölüm orucu başlatılmış; Hayri Durmuş, Kemal Pir, Akif Yılmaz ve Ali Çiçek yaşamlarını vererek devletin cezaevlerine yönelik saldırılarını durdurmuştu. '82 ölüm orucu şehitlerinin açtığı kızıl yoldan ise 1984 yılında M. Fatih Öktülmüş, Haydar Başbağ, Hasan Telci ve Abdullah Meral bedenlerini feda ederek sermayenin karanlık zindanlarını yaran gün ışıkları olarak fışkırmışlardır. '96 yılında ise Ali Ayata, Aygün Uğur, Ayçe İdil Erkmen, Hüseyin Demircioğlu, Altan Berdan Kerimgiller, Hayati Can, Hicabi Küçük, Müjdat Yanat, İlginç Özkeskin, Osman Akgün, Tahsin Yılmaz ve Yemliha Kaya ölümün üzerine yürüdüler.

Devrimciler ve komünistler düşmana tutsak düştüklerinde bile irade, cesaret ve inançlarıyla sömürenleri dize getirmeyi bildiler.

"Biz bu yeni çağın çocukları
Kopuyoruz boyunduruklarımızdan

*Savaşmak ve kazanmak için
Kaldırdık yumruklarımızı
Başlatmak için özgür yarını
Bu öfkeli topraklarda yetişenler
Kırbaç altında ezilenler
Artık boyun eğmek yok.
Gençlik kızgın, güçlü, atılğan
Köle olamaz bundan sonra
Haksızlığa gözyaşına
Paydos bu toprağın çocuklarına
Biz bu yeni çağın çocukları
Atılacağız yeni kavgalara
Sevgiyle yeşeren yaşamımızla...
ÖDEYECEĞİZ BEDELİNİ*

ÖZGÜRLÜĞÜN!"

Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu direnişçilerini anmak için ikinci etkinliğimiz yerel basından (televizyondan basın açıklaması ve radyodan etkinliğe davet şeklinde) çağrılarla başladı. Büromuzdaki anma devrim şehitleri anısına 1 dakikalık saygı duruşuyla başladı. '96 SAG ve ÖO direniş süreci anlatıldı, şiirler okundu. Ardından 12 ölüm orucu şehidinin hayat hikayeleri ve son mektupları okundu. Daha sonra etkinliğimize katılan Grup Kızıl Şafak'ın müzik dinletisine geçildi. Bundan sonra içeride sürdürülen mücadeleyi bizler dışarıda daha da harlandıracağız.

**Devrim şehitleri ölümsüzdür!
Devrimci tutsaklar
onurumuzdur!
SYKB/Kırşehir**



Yaşasın

'96 Zindan Direnişimiz!

Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!

Namluya sürülü 12 can, siper yoldaşlığının destanını yazdılar, tarihin en güzel yerinde, burcu burcu aydınlığına...

İlmek ilmek dokundu isyanın yangın yeri, hücre hücre çoğaldı insanlığın devrime olan bin yıllık düşü...

Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu Direniş şehitlerimizin tutuşturduğu şafağın kızılığını partili mücadelemizde zaferle taçlandıracağız.

Devrim günleri, şehitlerimizin başlarına takılacak bir çelenktir artık. Devrimci proletaryanın komünist partisiyle atacağı çelikten adımları, örs ve çekicinin ateşin göğsünde eritmesidir demiri. Özsuynun yürümesidir tohuma, yaşam bularak yeniden, yeniden... 12 canın, 12 siper yoldaşın kavga bayrağının zulmün kalelerinin burçlarına dikilmesidir. "Bedel ödedik, bedel öteceğiz!" şiarıyla bir kez daha ölümlerde kucaklanırken yaşam, zaferin müjdesi olacak hep bir ağızdan söylenecek olan devrim türküleri.

**Yaşasın Ölüm Orucu
ve Süresiz Açlık Grevi direnişimiz!
Devrim şehitleri ölümsüzdür!
Uşak Cezaevi'nden
EKİM'ci tutsaklar**

Uğruna ölümü gülerak kucakladıkları değerleri mücadelemizde yaşatacağız

'96 Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu direnişinin yıldönümünde sermaye devleti zindanlarda devrimci tutsaklara ve dışarıdan verilen her türlü desteğe amansızca saldırıyor. '96 SAG ve ÖO zaferimizin yıldönümü olan şu günler, devrimci tutsaklara "hücre tipi"nin ve teslimiyetin dayatılmasının tırmandırıldığı da günler oldu. Tutsaklar birçok cezaevinde açlık grevine girdi. Hücreleri ve dayatmaları kabul etmedi. Açlık grevine devam edenlerin sağlık durumu ise kötüye gidiyor.

Zindanlardaki tüm bu baskı ve dayatmalar yalnızca devrimci tutsakların değil, işçi-emekçilerin de karşı durması gereken bir devlet politikasıdır. Bu bilinçle, zindanlarda baskılara karşı yurdun dörtbir yanında başlattığımız kampanyanın afişleri olan "SAG ve ÖO şehitleri ölümsüzdür, yas tutmuyoruz diz çöktürdük" ve "Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz" Kızıl Bayrak imzalı afişlerimizi İzmir Çiğli'de yapan okurlarımız Bülent Taşkın ve Ali Çoban dün öğle saatlerinde gözaltına alındılar. Güzeltepe polis karakolunda kaba dayak tarzında işkenceye maruz kalan okurlarımızdan Bülent Taşkın çıkarıldığı mahkemede tutuklanarak Buca Cezaevi'ne konuldu. Oradan da Bergama Cezaevine götürüldü.

'96'da ölümün üzerine tereddütsüz yürüyerek zaferi kazandık. 12 direnç çiçeğini şehit verdik. Bugün de devrimci tutsaklar ve emekçiler her türlü saldırıyı püskürtecek güçte ve kararlılıktadır. Bu kararlılığa, sermaye devleti ne gözaltı ne de tutuklamalarla güç yetiremeyecektir. Çünkü; biz bu kararlılığı ve gücü geleceğin güzel dünyası olan sosyalizme olan inancımızdan alıyoruz.

**Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!
'96 SAG ve Ölüm Orucu şehitleri ölümsüzdür!
SY Kızıl Bayrak**

'96 Zindan direnişçileri İzmir'de de anıldı

Faşist sermaye devletinin komünist-devrimci-yurtsever tutsaklara yönelik politikalarının bugüne kadarki özü hep boyun eğdirmek, teslim almak ve kimliksizleştirmek olmuştur. Bunun için de aklına gelen her türlü yöntemi denemiş, saldırılarını yoğunlaştırmıştır. Sermaye devleti katliam boyutlarına kadar varan saldırılarına rağmen devrimci tutsaklara boyun eğdirmeyi başaramadı.

Her dönem cezaevlerine yönelik saldırı paketlerini önüne koyan devlet en son 14 Temmuz genelgesiyle çıktı karşılarına. Saldırıya karşı devrimci tutsaklar hiç tereddüt etmeden yatırdılar bedenlerini ölüme... 12 şehit verdik. Direniş zaferle sonuçlandı. Bir kez daha diz çöktürüldü sermaye iktidarına.

26 Temmuz '98 Pazar günü İzmir'de mezarları bulunan ÖO şehidi Müjdat Yanat'ın ve SAG şehidi Tahsin Yılmaz'ın mezarlarında anma yapıldı. Anmaya DMP ve Devrimci- Sosyalist Basın Platformu (Alınteri, Atılım, Halkın Günlüğü, Kızıl Bayrak, Özgür Gelecek ve Odak) düzenledi. Önce direnişin 67. gününde 25 Temmuz '96'da Aydın

Cezaevi'nde şehit düşen Müjdat Yanat'ın Buca'daki mezarına gidildi. "ÖO ve SAG Şehitleri ölümsüzdür!" pankartı açılarak 12 şehidin fotoğraflarının taşındığı anmada "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganları atıldı. Anma Dünya devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ardından basın metni, Müjdat Yanat'ın hayatı ve 12 devrim şehidinin son mektupları/sözleri okundu. Marşlar söylenerek, şiir dinletisi verildi. Daha sonra direnişin 68. gününde 26/07/1996'da Bayrampaşa Cezaevi'nde şehit düşen Tahsin Yılmaz'ın Bornova'daki mezarlığına geçildi. Diğer pankartın yanısıra "SAG şehidi, devrim emekçisi Tahsin Yılmaz Ölümsüzdür!" pankartı da açıldı. Tahsin Yılmaz'ın kısa özgeçmişi anlatılarak, marşlar ve şiirler okundu. 12 şehidin ismi okunarak "ölümsüzdür" ve "Hücre ölümdür, ölümlere izin vermeyeceğiz!" sloganları atıldı.

Sermayenin topyekün saldırılarına karşı

birlesik-militan sınıf tavrı!

Yasasın sınıf dayanışması!

Kızıl Bayrak